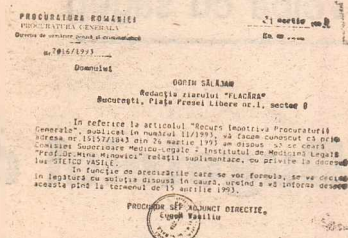

La semnalul revistei, Procuratura ia măsuri în cazul copilului Vasile Ștețca, ucis în bătaie

Adresa prin care Procuratura Generală promite să ne țină la curent cu evoluția cercetărilor.

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

• NR. 14 • 7 IV — 13 IV 1993

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICAȚIILE
Flacăra

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

DE LA PENSIA DLUI BÎRLĂDEANU LA ACEEA A UNUI INVALID DE RĂZBOI

• Știați că există pensii de 3 lei pe lună?!!

pag. 5

Diamantele — legendă și adevăr

pag. 21

Misterul reîncarnării sub lupa oamenilor de știință

Privind o fotografie veche, englezul Deron Klinger își reîncepe viața anterioară.

pag. 17

O curiozitate legată de redacția Publicațiilor Flacăra este și aceasta: foarte mulți dintre membrii ei sînt născuți în aprilie.

În acest context, ne-am adus aminte de un fost coleg de-al nostru, dl. Adrian Dohotaru, ir prezent secretar de stat la Ministerul de Externe, a cărui zi de naștere este și ea în aprilie. Și dacă tot l-am sunat ca să-l felicităm, i-am pus și o întrebare:

— Ce părere are Adrian Dohotaru despre revista Flacăra, care prezintă cititorilor români țări ale Comunității Europene?

— Mi se pare inițiativa de presă cea mai spectaculoasă, care servește mult și Ministerul de Externe, pentru că ea contribuie în mod eficient la reînnoirea relațiilor noastre cu lumea europeană. Am citit numărul dedicat Italiei, care a fost o revelație: era o asemenea bogăție de informații, de nuanțe, de personalități, încît mi-am dat seama că acest gen de informare este absolut necesar pentru a familiariza oamenii cu ceea ce se întîmplă în lume, pentru că imaginea noastră în Occident a fost, în cel mai bun caz, aceea de imagine turistică. Trebuie să trăim cu convingerea că intrarea în rîndul țărilor comunitare reprezintă un lucru extrem de complicat, extrem de greu, pe care trebuie să-l explicăm, ca gazetari, oamenilor, sau ca oameni politici, pînă la nivelul de înțelegere al individului, pentru că el are încă o imagine abstractă asupra acestei instituții: Consiliul Europei, Comunitatea Europeană.

Încurajările și aprecierile domnului Adrian Dohotaru sînt și un preambul la suplimentul pe care-l publicăm săptămîna viitoare, dedicat Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord:

GOD SAVE THE QUEEN!

GEORGE ARION ■

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

ION DIACONESCU,
vicepreședinte al PNȚCD
pune punctul pe i:

**„Noi tindem să intrăm
în zona asigurată de NATO.
Despre asta e vorba!”**

— Cred că dumneavoastră sunteți în măsură să ne spuneți dacă vizita domnului Hartmut Soell, președintele Adunării Uniunii Europei Occidentale, precum și reuniunea la București a Comisiei Politice a Adunării UEO constituie evenimente, în sensul că au urmări.

— Nici o chestiune internă nu mai e strict internă. Situația se cunoaște: Europa se federalizează, iar noi suntem vital preocupați să facem parte din federația statelor europene. Există, evident, treburi de care depind aproape toate cele curente, treburi la nivel european, vreau să zic.

— Faceți parte din delegațiile românești care participă la lucrările acestor reuniuni. La ce trebuie să ne așteptăm?

— Integrarea nu înseamnă alipirea la Europa. Procesul a început încă în perioada interbelică. Titlul meu vorbea de „spiritualizarea frontierei”. Frontierele pierd înțelesul vechi, de linii care despart țări, popoare. Vedeți, zidul Berlinului a fost înfrânt, ceea ce mai odioasă a ideii de frontieră, așa cum o concepeau rușii. De o parte și de alta a zidului oamenii se dușmănesc și caută ocazia să se lupte între ei. Lumea a evoluat. Europa vrea ca frontierele să nu mai separe oamenii. În Apus, asta s-a și întâmplat: treci dintr-o țară în alta, fără nici o restricție, fără nici o grijă de ordin economic. Faptul e posibil pentru că a avut loc o pregătire politică serioasă a acestui moment. Comunitatea Europeană îi pare omului de rind o soluție economică, dar ea e mai întâi una politică.

— Cum?

— Frontierele trebuie să delimiteze culturi, identități spirituale. Dar oamenii trebuie să aibă un nivel economic și moral egal, ca să poată avea pe deplin sentimentul

de membri ai unei comunități largi, universale chiar. Popoarele își păstrează identitatea națională. Nu e vorba de un conglomerat amorf, ca în fosta Uniune Sovietică. Din rațiuni practice, barierele trebuie să dispară, ca să poată circula liber capitalul, mina de lucru, informațiile, oamenii. Asta se poate face în Europa, fiindcă e o zonă avansată sub toate aspectele. Țările din răsărit aleg azi formele de organizare din Occident. Și Rusia face eforturi să se integreze. NATO era destinat să contracareze amenințarea rusă. Amenințarea aceasta a diminuat mult, e în curs de dispariție. NATO se transformă, are rațiuni de forță ordonatoare a liniștii, a ordinii în spațiul european. Noi tindem să intrăm în zona asigurată de NATO. Despre asta e vorba.

— În ce comisii activați dumneavoastră?

— Europa are mai multe organisme. Eu fac parte din UEO — Uniunea Europei Occidentale, cu sediul la Bruxelles. Adunarea — parlamentul ei, adică — se ține la Paris, de două ori pe an. UEO a fost inițiată pe vremea lui de Gaulle. Ideea, pe atunci, era crearea unui organism propriu, european de apărare, nu sub controlul NATO. Deci, o independentă a Europei, față de americani. Sistemul de apărare european urma să fie doar în relație cu NATO, astfel ca Europa să constituie o singură voce. UEO s-a dezvoltat încet, deoarece nașterea ei nu a fost privită cu simpatie de americani. Acum lucrurile s-au schimbat. NATO, cum spunem, își revizuieste funcțiile. Există în UEO zece membri titulari. Noi facem parte din cei 7 noi membri afiliați. Dar, practic, toate țările vor să se afilieze.

— Un nou Parlament Euro-

pean?

— Ca și în Parlamentul European aici lucrează miniștrii de externe și cei ai apărării. UEO se implică mult în problemele de apărare ale Europei. UEO dorește să se implice direct în Iugoslavia. Problemele sunt mai greu de înțeles, deoarece UEO încă nu și-a clarificat țelurile. Există un, țel final, federalizarea — în baza unei politici europene unitare — dar realizarea unității politice acum se face. Reuniunea de la București e o etapă. Și e foarte important că are loc la București. Toate eforturile noastre merg către integrarea europeană. Este evident că Europa e interesată de noi. E un proces fără întoarcere. Dacă vreau să dau o definiție, pot spune că UEO e o secție europeană a lui NATO. Se ocupă de apărare. Participă la reuniuni cam aceiași oameni ca la Strasbourg. O altă față a problemei integrării. Comisia care-l însoțește pe Soell are 14 membri și 5 consilieri, din toate țările membre fondatoare. Cu aceste explicații, vă rog să apreciați dumneavoastră cât de însemnată e prezența Parlamentului UEO la noi și ce rezultă din aceasta. Ulterior, vor deveni active componentele economice, juridice, culturale.

— Cum colaborați, în comisia românească, pentru UEO cu domnul senator Văcaru?

— Domnule, eu fac parte din opoziție și toate opiniile partidului nostru sunt cunoscute. Dar aici e vorba nu de interese de partid, ci de interese naționale. Mă înțeleg foarte bine cu domnul Văcaru. Vorbim limba unor interese comune, care nici nu sînt ale partidului nostru, ci ale tuturor alegătorilor noștri. Europa ne întinde mina, trebuie să răspundem civilizată.

TUDOR OCTAVIAN ■

PAC: doar cutremure de serviciu?

Jean-Marie Le Pen, liderul extremei drepte franceze, care se autodenumește democrat (dar autodefinițiile...), încheie cu o surprinzătoare și sentimentală frază un interviu („Eu nu sunt diavolul”, în România liberă nr. 913): „Trebuie să trăim cu melancolica idee că fericirea nu ține de această morală și că arta politică rezidă în a împiedica răul”. Un adevăr nu melancolic, ci amar, aș spune, și o definiție pragmatică a politicii, a tentativei de a nesocoti acest adevăr. De cînd există, politica a promis omului un paradis, pe care Dumnezeu și morală i l-au refuzat deopotrivă (și nu se știe de ce!). În această ordine a lucrurilor, pe o arie enormă a promisiunilor, de la marile utopii ale umanității și pînă la deciziile curente ale cine știe cărei administrații locale, politica a înfipit întotdeauna cu sete sulița în morile de vînt, proclamînd de fiecare dată moartea balaurului, în beneficiul celor mulți și năpăstuiți. Cu alte cuvinte, a luptat împotriva răului. Dar trebuie adăugat un amănunt și anume că, de fiecare dată cînd politica împiedică răul, ea poate s-o facă doar pentru că și-l creează singură. Și discuția abia de aici ar putea să înceapă cu adevărat...

Diversele identificări și delimitări în cadrul unui partid sunt normale; existența diversității de idei, de opinii, de atitudini, de tendințe, curente, grupări și grupuri de interese, de influență și chiar de presiune — de asemenea normale; anormală este ruptura, disfuncția. Anormale sunt orgoliile, intoleranța, duplicitatea, trădările, meschinăria și atîtea și atîtea altele. Există tendința de a privi momentele de fractură ale unui partid (dizidențe spectaculoase, demisii semnificative, scindări, desprinderi de „aripi” și alte scandaluri mărunte) drept mici cutremure de serviciu ale jocului politic, pe care seismograful analistului ori doar al simplului observator le înregistrează cu oarecare rutină. E drept, în astfel de ocazii, se vede și nașterea adversităților și a viitorilor adversari, se vede și geneza conflictelor care vor urma, se vede și perturbarea programelor și funcțiilor, a acțiunilor în plan politic, social, economic etc., etc., se văd tot soiul de neajunsuri și consecințe, numite, oarecum liniștitor, inerente — dar nu se vede esențialul: geneza răului; anume, divorțul dintre fericire și morală care animă bielele mecanisme omenesti...

Aceste reflecții — sper că nu dramatice — mi-au fost prieluite de recente intîmplări nefericite pe care le-a traversat Partidul Alianței Civice și care au culminat cu seria de demisii la virful acestuia, acolo unde densitatea de intelectuali de elită, cum s-a spus, este foarte mare. Adică acolo unde, cînd se produc fulgere și trăznete, e semn că se schimbă vremea. Dacă adevărul este de partea dlui Manolescu ori a dlui Tănase, asta nu are, din păcate, nici o importanță; pentru că noi, bieții alegători, privind cu speranță și auzind trăznete, constatăm că trebuie, brusc, să deschidem umbrele...

EUGEN CHIROVICI ■

Cutia cu pioneze

**În ajutorul
prostituatelor,
dl senator Dumitrașcu
propune o fabrică de...**

— Domnule senator Gheorghe Dumitrașcu, considerați prostituția un subiect serios sau neserios?

— M-aș fi mirat să fi fost întrebare despre o problemă serioasă. Presa de azi urmărește exclusiv vandabilul. Dar, pe de altă parte, nu se poate spune că prostituția nu e o problemă care trebuie urgent rezolvată.

— Cine a înaintat în Senat propunerea pentru o lege a prostituției?

— Un senator din opoziție — dar nu-i rețin numele — la ideea căruia m-am raliat imediat.

— De ce?

— M-am gândit la tabloul zilnic al străzii, al Gării de Nord, la hoteluri, la TIR-urile turcești din portul Constanța, în jurul cărora roiesc prostituatelor române, care-și exercită meseria în cele mai mizerabile condiții și nu puține dintre ele cad victimă celor mai grele boli aduse din Orient sau Africa. M-am gândit la acei patroni ai prostituatelor — proxeneți și nelegiuiți — care se îmbogățesc de pe urma prostituției, în timp ce „angajatele” duc o viață mizerabilă, la cel mai jos nivel al demnității umane. Prostituatale trebuie să cîștige de pe urma meseriei lor și nu acei trăgători de sfori din umbră. Legalizarea acestei activități ar putea reduce riscul îmbolnăvirilor și ar putea reduce chiar și numărul bolnavilor, măcar cu 20—30%. Unde e lege, e mai puțină fărâdelege.

— Despre o fabrică de prezervative care ar urma să se construiască în România ce părere aveți?

— Ar fi mai bine o fabrică să avem ce băga în prezervativ!

— Cînd credeți că va fi adoptată legea privind prostituția?

— Cît mai curînd posibil.

GHEORGHE DAN ■

Așteptăm ca UDMR să-și...

purifice pozițiile

CONFERINȚA DE PRESĂ — U.D.M.R.

1 aprilie 1993, orele: 13,00

FLACĂRA: Dat fiind că termenul de „purificare etnică” a fost folosit și este cunoscut, mai ales, în legătură cu crime și violuri în masă, comise în Bosnia, de ce UDMR adoptă acest termen, nepotrivit, în cazul numirii prefecților în județele Harghita și Covasna?

TAKACS CSABA, vicepreședintele executiv al UDMR: „Termenul de purificare etnică a fost folosit pentru prima dată de dl episcop LASZLO TOKES. Noi am explicat de mai multe ori că UDMR, cînd a folosit acest termen, nu l-a folosit în ideea realizării unei asemănări cu evenimentele din Bosnia și Hertegovina, ci în urma faptului că se constată, din ce în ce mai mult, că cetățenii maghiari sînt înlăturați din funcțiile publice pe care le au în cadrul insti-

tuțiilor de stat. De exemplu: în județul Bihor, din cei 66 de avocați existenți, doar 4 mai sînt de origine maghiară etc. De asemenea, se observă o tendință de marginalizare a cetățenilor maghiari, din punct de vedere etnic și politic. Vrem să remarcăm că termenul s-a folosit ca un efect în urma existenței unei cauze, în urma existenței unei tendințe de eliminare, de purificare zonală din punct de vedere politic. Nu am folosit acest termen, de purificare etnică, în scopul de a crea tensiuni, conflicte în cele două județe, sau în altă parte, unde populația majoritară este de naționalitate maghiară”.

GHEORGHE BARBU ■

NOTA REDACȚIEI: Da, „termenul de purificare etnică a fost folosit pentru prima dată de dl episcop László Tókes”. Dar a doua oară (perseverare...) — cine și cu ce ocazie?! Așa că întrebarea noastră rămîne în picioare.

Taxiurile, o problemă spinoasă

- Diferențele de preț, pe aceeași rută, sînt enorme
- S-au aprobat circa 25 de tipuri de aparate de taxat!!

Taximetria este o meserie ca oricare alta. Nu e nici un secret să spunem că numărul mare de autoturisme și calitatea serviciilor către populație reflectă gradul de civilizație al respectivei țări. La noi a sporit simțitor numărul de taxiuri, în micile și marile orașe, dar ele constituie, nu de puține ori, o problemă spinoasă, de care FLACĂRA s-a mai ocupat. Revenim, în acest număr, cu noi date privind tarifele și aparatele de taxat.

• Tarife și șmecherii

Pe 14 august 1992, Guvernul României emite Ordonanța nr. 11/1992. În acest act normativ se stipulează modul de desfășurare și de impozitare a activității de taximetrie. În țările civilizate, firește că există acte normative care prevăd, cu precizie de micron, tarifele per kilometru și în staționare. La noi, lucrurile se întîmplă ceva mai încet. În țările civilizate, activitatea de „slujire” a cetățeanului este abordată la obiect, științific. Deci, specialiștii în transporturi, finanțisti, inspectorii își spun cuvîntul. La noi e puțin altceva. Se emit legi și decrete, pe care nu le respectă nimeni, sau le respectă o mică majoritate simplă, ca să ne exprimăm astfel.

Tarifele care se practică sînt abracadabrante: între 80 lei/km și 400 lei/km! Asta la stat, să spunem așa. Căci taximetriștii particulari nu au nici un fel de Dumnezeu: percep taxe cum îi taie capul. Mulți dintre taximetriștii particulari folosesc înscrisele taximetrelor de stat, tocmai pentru a induce lumea în eroare. Abordează însemnele TAXI, număr de telefon: 953; ba chiar, mulți dintre ei și-au vopsit mașinile în galben, pentru a induce în eroare. Sînt micile șiretlicuri. La prețurile pe care le percep la km parcurs, iată-i niște oameni ajunși. Au mafia lor. Au aranjamentele lor. Au zonele lor de parcare. Dacă te-ai pomenit din întîmplare printre „bișnițari”, te vei trezi cu pneurile întepate. Asta ca un prim „signal”. Al doilea va fi, categoric, o altercație, din care nu vei scăpa fără borșul din nas curgîndu-ți pe capota mașinii. Așa este între șoferii profesioniști și între acei, mulți la număr, de ocazie — „casetarii”.

Stînd de vorbă cu cîțiva „ași” ai volanului, am aflat multe dintre „tainițele” fur-

tului calificat. La chiar acele măsurători, riguros de exacte, de pildă, sub ochii oblăduitorii ai inspectorilor de tot felul, unii dintre șoferi au dezumflat ușor cauciucurile. Cu ce scop? Măsurarea spațiului parcurs (de circa 5 km) se face contorizînd rulajul roților conducătoare. Acest număr înmulțindu-se cu o constantă ce depinde de diametrul roții. Firește, diametrul roții este și funcție de presiunea aerului din cauciucuri. Este un mic furtișag. La aparatul de măsurat este un altul. La o neatenție, șoferul te rade de tot. Ai făcut de șapte ori drumul între Gara de Nord și Piața Universității și de exact 7 ori prețurile sînt diferite, fie la taxiurile de stat, fie la acelea particulare. Pe constatate. Așadar, inexactitățile sau limitele de toleranță obligatorii nu sînt de 1 sau 2 sau maximum 5 la sută, ci merg pînă la 30 la sută și chiar pînă la 100% !!!

La Circumscripția Financiară a sectorului 5 din București am aflat că impozitul forțelor trimestrial este de 30 000 lei. E mult? E puțin? Cum pot verifica „finanțistii” activitatea taximetriștilor la mijloc de an, la sfîrșit de an? Nici cum. Pentru că băieții s-au șmecherit și pot să „sutească” la kilometraj cît le treze prin cap. Iar inspectorii „e și ei oameni”... Se lucrează la aparatul de taxat în draci. Doi profesioniști ai volanului (Viorel Anişorac și Cornel Stroie) ne-au arătat „pe viu” cîteva dintre aceste șmecherii. Pirlit din afacere jese cetățeanul, desigur. Taximetristul poate să-l păcălească și pe inspectorul de finanțe. Ba chiar poate să se înțeleagă cu el...

Aparatele de taxat, un subiect fierbinte

Prezentăm niște acte normative de care nu prea se ține seama. Atît Ordonanța

nr. 11/1992 a Guvernului cit și Ordonanța nr. 21/1992 stipulează cîteva aspecte fundamentale. Firește că prezența și funcționarea aparatele de taxat este strict obligatorie! Așa zice legea; așa ar trebui în mod normal să fie. Dar ce e normal?! Care sînt limitele acestui normal? Mulți taximetriști de ocazie n-au astfel de aparate iar alții le au și nu funcționează! Ceea ce este cam același lucru. De asemenea, este normal ca aceste aparate să fie omologate de Inspectoria Metrologiei de Stat și sigilate. Se întîmplă așa? Nici pomenală! Cine-i pedepsește pe „uituci”? Nici respectiva Inspectorie a Metrologiei de Stat, nici Poliția și nici Garda financiară.

Cu aparatele de măsurat este o întreagă tragedie. Promitem să redeschidem cîteva anchete pe această temă. Să fim bine înțeleși: măsurile de cîntărire, măsurile de gramaj și litraj, aparatele de kilometraj sînt sub controlul statului. Controlul ar trebui să se efectueze, în mod riguros exact, tot de către inspectorii ai statului, interesați să intre niscalva milioane de lei în buzunarul țării. Discutînd în context, există o anume „aprobare de model” din partea BIROULUI ROMÂN DE METROLOGIE LEGALĂ (așa cum ne informa, de altfel, și dl. ing. Paul Dârvaru, director al Direcției Norme, Reglementări, Autorizări din BMBL). Cum se obțin aceste autorizări?

Exact cum se obțin certificatele medicale pentru un spațiu locativ în plus. Circa 10 000 lei pentru o cameră. Circa 10 000 pentru o „aprobare de model”. Sursele sînt absolut confidentiale, dar cei răspunzători cu controlul controlorilor ar trebui să ia seama, înainte de a împinzi viața cu tot felul de „aprobări”.

Pe cetățeanul de rînd nu-l interesează faptul că au primit o așa-zisă aprobare de model circa 25 de tipuri de aparate de taxat. Nici faptul în sine că testarea acestor aparate se face pe șosea etalonată, în linie dreaptă, perfect uscată, pe distanță de 5 km. Pe cetățeanul de rînd, de pildă, îl interesează foarte exact cît costă drumul dintre Poșta Pușor și Big-Berceni, dintre Gara de Nord și Primăria sectorului 5.

Pe teren m-a însoțit un ziarist de la Biroul de presă al poliției. Știți care este paradoxul? Între Poșta Pușor și Big-Berceni am plătit trei sume diferite, la aceeași distanță: 2 500 lei, 1 700 lei și 800 lei! Între gară și primărie am plătit de asemenea trei sume alarmant de diferite (1200, 800 și 300 lei). Taximetriștii „de la stat” par a fi mai corecți. Nu-i apărăm, se apără singuri: au grijă de pîinea lor. Restul, la mica ori la marea ciupeală.

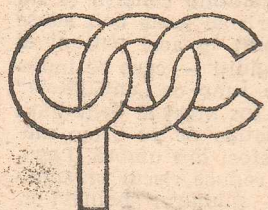
Am verificat cîteva taxiuri aparținînd de SC TAXI COBALCESCU, SC TAXI SERVICE TITAN, SC TAXI SERVICE GLUCOZA, SC GETAX (furgonete).

Cel mai „deștept” model dintre aparatele de taxat pare a fi FELIX TXMOL. Acesta realizează automat comutarea tarifelor zi/noapte, afișînd și ora curentă. Dl. ing. Mihai Burduja, director în Direcția Tehnică și Verificări Metrologice din cadrul BMBL, ne relatea, zilele trecute, tocmai acest amănunt nu lipsit de importanță, ba dimpotrivă. Aceste aparate nu prea pot fi „aranjate”. La aceste aparate nu prea se poate „umbla”. De aia șoferii particulari le evită cel mai adesea.

Pe piața taximetriștilor există vechile aparate de taxat POLTAX 211. De fabricație poloneză. Călătorii au constatat că cifra afișată la kilometraj și taxare era înmulțită cu 10, 15 ori 20. Puteai sta liniștit, ca șmecher taximetrist, să înmulțești și cu 90, căci aparatul a fost fixat inițial la vechiul tarif de 6 lei/km! Uf, ce vremuri! Dl. director Mihai Burduja, de la SC TAXI GLUCOZA SA București, ne relatea, în același context, că prețul unui atare aparat modificat este de numai 14 000 lei. Dar pe cine să intereseze o atare modificare? Pe șoferi, nu. Poate nici pe conducătorii lor. Nici pe inspectorii. Nici pe polițiști. Nici pe cei de la Garda Financiară.

Asta e, trăim din nou o epocă de mari prefaceri!

BRINDUSA NICOLAE ■
DORIN SĂLAJAN ■

OFICIUL PENTRU
PROTECȚIA
CONSUMATORULUI

B-dul Nicolae Bălcescu 21
Tel.: 615 66 92 • Fax: 312 25 95

Activitatea de depistare și sancționare corespunzătoare a comercianților ce-și permit să pună în pericol sănătatea cetățenilor se desfășoară

ATENȚIE, CETĂȚENI !

NU CONSUMAȚI
ACESTE
PRODUSE:

„non-stop”. Inspectorii ai O.J.P.C.-urilor, Centrelor de Medicină Preventivă și Corpurilor de Control ale Primăriilor își unesc forțele pentru atingerea scopului — protecția consumatorului. Vă prezentăm cîteva rezultate ale inspecțiilor efectuate în luna martie:

• La SC DOROCA S.A. Dorohoi — Autoservire nr. 4 s-a interzis la comercializare produsul săpun de rufe, fabricat de SC Ildu S.A. Dorohoi, ce prezenta caracteristici calitative neconforme: aspect spongiu, sfărîmicios, culoare neuniformă și miros rînced. Greutatea per bucată era cuprinsă între 240—360 g în loc de 400 g cea standardizată.

• La R.A.G.C. Rovinari alimentarea cu apă potabilă a orașului se făcea din puțuri la care nu este asigurată protecția sanitară. În lunile ianuarie și februarie a lipsit hipocloritul pentru clorinarea

apei. Nu există laborator pentru analiza apei.

• La SC MIORITA Giurgiu s-au oprit temporar de la comercializare 100 kg carne de bovină, fără documente de certificare a calității.

• La SC GIL S.R.L. Comănești, județul Bacău, s-au interzis de la comercializare produse alimentare ca: băuturi alcoolice și răcoritoare, halva import, datorită lipsei elementelor de identificare.

• La SC RODCOM SERVICE S.A. Moreni, județul Dimbovița, s-au oprit temporar de la comercializare următoarele produse alimen-

tare: pateu de ficat, conserve de fasole, rachiu extra, care nu aveau elemente de identificare, producătorul fiind SC CCPBUZ S.A. Buzău și SC Chindia S.A. Turnu-Măgurele.

Cit limb amenzile aplicate sînt de-a dreptul „stimulative”, aceste acțiuni de încălcare a legislației în vigoare se pot „dezvolta” neslingherit, punînd în pericol sănătatea consumatorilor mai puțin vigilenți.

BRINDUSA NICOLAE ■

ÎN ROMÂNIA NIMENI NU MOARE DE FOAME?

• Ba da! Cei cu pensii și salarii de mizerie nu vor putea depăși noul val de scumpiri

Situația pensionarilor — această categorie socială oropsită este din ce în ce mai grea. În ciuda celor 11 indexări, a indemnizațiilor și a ajutoarelor sociale de tot felul, banii nu ajung bătrînilor noștri, nici pentru hrană, nici pentru medicamente. Cît despre pensia mizeră a țărănilor, a foștilor membri de C.A.P. să nu mai

vorbim. În același timp foștii slujitori ai regimului bolșevic se bucură de pensii substanțiale și de alte avantaje.

Toate acestea ne-au îndemnat la o incursiune în lumea tăcută și răbdătoare a pensionarilor. Fără comentarii, vă prezentăm o stare de fapt.

Știați că există pensii de trei lei și 20 lei?

Pentru categoriile sociale neîncadrate în fondul de asigurări sociale, pensia medie are următoarele valori, valabile pentru luna martie:

Categorie socială	Nr. pensionari	Suma (Lei)
Țărani cooperatori	964.903	1368
limită de vîrstă	37.000	3
invalidi	1.300	20
Lucrători în cooperatie	122.000	12.059
Angajați ai Bisericii Ortodoxe Române	8.000	13.735
Angajați ai Societății de Cruce Roșie	470	13.420
Pensia medie suplimentară pe luna februarie este: 1.337 lei.		
La nivelul lunii februarie, pensia medie de asigurări sociale are următoarele valori determinate de criteriile specifice:		
CRITERIU	SUMA (Lei)	
Limită de vîrstă și vechime integrală	17.389	
Limită de vîrstă și vechime incompletă	11.772	
Gradul 1 de invaliditate	15.561	
Gradul 2 de invaliditate	12.107	
Gradul 3 de invaliditate	8.930	
Ajutoare sociale	7.320	

Avatarurile vîrstei a treia

ISPAS ION, pensionar, 70 ani (fost șofer în cadrul Corpului Diplomatic) str. Turoușagurele nr. 15, București:

„După 32 de ani de muncă în loc să stau să mă odihnesc și să mă bucur de fructele muncii de o viață, cînd sînt întrebat ce pensie am, am o stare alergică. Este un lucru cușos-cușut că noi, pensionarii, sîntem cei mai defavorizați. Dar noi, totuși, trăim! Cum trăim? Cum dă Dumnezeu! Din 18.000 lei, scadeți regia casei, alimente, medicamente absolut necesare și vedeți cît trebuie să-mi mai dați dvs. pentru a mă putea descurca! Dar eu, totuși, mulțumesc revistei „Flacăra” că m-a băgat și pe mine în seamă. E, totuși, un ciștig, nu? Că, la bătrînețe, de regulă nu te bagă nimeni în seamă, nici măcar ai tăi apropiați...”

STÂNCULESCU ILEANA, 65 ani, pensionară (fostă funcționară M.A.N.): „Pensia mea, după 30 de ani de muncă, este de 18.000 lei. Cifra este rotundă și frumoasă, dar ce faci, în zilele noastre, la prețurile actuale în loc de bani cu o cifră? Mi se pare totul abstract, în aceste condiții am ajuns să gîndim că mîncarea o trecem pe planul doi. Risc să nu mai fiu coerentă; dar, cu ani în urmă, cineva mă ironiza în legătură cu un tic verbal: „Asta este cauza!” Care este cauza, că la ora actuală sîntem în situația în care sîntem? Răspunsul este simplu: „S-a sărit de pe orbită!” Cine are urechi de auzit, să audă, cine are ochi, de văzut, să vadă! Iar cine are putere, să preîntîmpine cafacismul!”

PRISĂCARIU VICTOR, pensionar, veteran de război, comuna Bărcăuți, județul Suceava: „Am lucrat 22 de ani ca operator chimist, avînd astfel o pensie de 12.400 și o indemnizație de veteran de război de 3.400. Soția mea, Prisăcariu Smaranda, are o pensie socială de 300 lei. Cum

trăim? Ca vai de noi! Mai vin și copiii să ne mai ceară pe deasupra! Cu acești bani în trei guri: nevastă mea, fata mea, care este someră și fetița ei. La doctor nici nu se uită la tine dacă nu duci ceva în traistă. Pămîntul care ni se cuvenea nouă, țăranilor, nu ni l-a dat. Trăim cu zile!”

RADU AUREL, pensionar medical, Str. Politehnicii, Bl. 9, București: „Noi pensionarii pe caz de boală avem pensiile cele mai mici. La ora actuală am 13.000 lei! Medicamentele sînt exagerat de scumpe. Pe rețetele cu compensație sînt trecute medica-

mente care nu se găsesc. De hrană nu mai vorbesc. Cred că pe noi, pensionarii, ne-au ars cel mai rău! Nici salariile celor care muncesc nu sînt mari, dar pensiile sînt catastrofale: Oare ce-or face în Parlament? Am senzația că vor să scape de pensionari! O lege a pensiilor clară, oare cînd va fi? Regim de exterminare! Am ajuns să-i înțeleg pe cei care se sinucid! Dacă aș avea curajul, cred că aș face-o și eu. Activiștii, cadrele de conducere de pe vremea lui Ceaușescu, ce pensie au? Încă o liberalizare după 1 mai, pentru noi pensionarii va însemna MOARTEA! Și nu exagerez cu nimic. Vai de hainele și bătrînețele noastre!”

De la pensia domnului Birlădeanu la aceea a veteranilor

Gheorghe Maurer — pensia din decizie: 28.870. Pensia suplimentară: 3.123. Total = 31.993 lei.

Alexandru Birlădeanu — pensia din decizie: 32.428. Pensia suplimentară: 4.272. Total = 36.695 lei

Silviu Brucan — pensia din decizie: 19.766. Pensia suplimentară: 1.924. Total = 21.690 lei.

Cristian Alexandru — invalid gradul III: 3.592 + 758 = 4.350 lei

Vele Letiția — pensie de urmaș: 6.110 + 175 = 6.285 lei

Achim Vasile — vechime incompletă: 10.119 lei

Cernat Constanța — vechime completă; limită de vîrstă: 5.428 + 673. Total = 6.101 lei.

Abonați la cantina săracilor

„Fără această cantină, aș muri de foame”

Berindei Elisabeta, 63 de ani, pensionară, București: Primește pe lună o pensie de 8.000 de lei. Este hrănită de Cantina de Ajutor Social din str. Sfîntul Constantin nr. 6, sector 1, București. Despre situația ei ne spune: „Măică, dacă nu aș primi mîncare de la cantină aș muri de foame”.

„Mîncînc din porția soției”

Cosnac Vasilica, 37 de ani, pensionată pe caz de boală, soțul ei, Cosnac Nicolae, 42 de ani, somer (lără ajutor de șomaj) împreună cu cei doi copii ai lor trăiesc dintr-o pensie de 9.000 de lei pe lună. Locuiesc, în condiții modeste, în str. Aecilenei nr. 10, cartier București Noi, sector 1, București. Cosnac Nicolae, ne spune: „Sînt bolnav, am un plămî scos. Nu am fost înscris la șomaj din cauza directorului întreprinderii la care am lucrat. Muncesc pe unde pot. Mîncînc din porția soției, pe care o primește de la cantina pentru săraci. Sînt zile cînd nu avem ce mîncă”.

„Nu mai avem ce îmbrăca”

Adam Maria, 70 de ani, domiciliată în str. Gării de Nord Nr. 2, bl. C, sc 1, et 8, ap. 77, sector 1, București, primește, pe lună, o pensie de urmaș de 10.500 de lei. Are o fiică, Adam Elena, 44 de ani, handicapată, care primește o pensie de 7.500 de lei pe lună. Dna Adam Maria ne spune: „Trăim foarte greu. Din pensia mea și a fiicei mele nu reușim să facem față nevoilor. Dacă nu ar fi cantina pentru săraci, am muri de foame. Hainele s-au rupt, dar le cîrpesc, le spăl și le port; bani pentru haine nu mai am”.

„Cumpărăm carne o dată pe lună”

Dumitru Alexandra, 42 de ani, domiciliată în str. Cupolei nr. 5, sector 6, București. Are în întreținere 5 copii minori. Soțul ei (bolnav de artroză), are un salariu de 31.000 lei imposibil. Ea nu are serviciu, deoarece stă să-și îngrijească copiii. În legătură cu situația în care se află ne spune: „Nu am ce să le dau la copii de mîncare. Încropesc, cu ceea ce primesc de la această cantină. Cumpărăm carne o dată pe lună, la salariu, în cantitate de un kg, pe care o dăm numai copiilor. Noi înghîțăm în sec”.

„Copiii mei umblă cu haine peticite. Le e rușine să meargă la școală”.

Pătrașcu Elena, 32 ani, și Pătrașcu Costel, 40 ani, domiciliată în str. Soldat Lețea Gh. nr. 14, bl. C 35, scara A, etaj 6, ap. 40, București, pensionați pe caz de boală (T.B.C.), primesc, fiecare, cîte 10.000 lei pe lună. Au 3 copii minori. Doamna Pătrașcu Elena (cu suferință în glas), ne spune: „Îmi este foarte greu. Copiii mei sînt bolnavi de plămîni, dar nu primesc nici un fel de bursă sau de ajutor social. Nu am bani să le mai cumpăr și haine. Unul dintre copii a primit la școală observația că vine cu bascheții deslipite. Cîte-odată mă apucă groaza cînd nu știu ce o să le mai pun pe masă mîine. Trăim cu ceea ce primim de la cantina săracilor și a năpăstuiților”.

Pagină realizată de: GHEORGHE BARBU, BRINDUȘA NICOLAE, EVELINA MAZILU, CLAUDIA STROE și DORIN SALAJAN ■

Fotografii de FLORIN IONIȚA ■

20-maiul francezilor

Motto: „Vine aici ocazia ca Europa să fie cu ochii atinți asupra noastră... Intrucât ne privește, să dăm exemplu chiar su-
rorilor noastre de gîntă latină!”

FARFURIDI

Dacă lăsăm la o parte ce-a fost până la război și avem în vedere doar epoca stăpînirii comuniste, ne aducem aminte că noi, toți frații socialiști, ne uitam cu jînd la occidentali și-i fericim că la ei nu cîștiga un partid alegerile cu 99,99 la sută și nu se instala acel partid de unul singur în parlament, ocupînd toate scaunele, băncile și pupitrele, toate fotoliile ministeriale și fotoliul prezidențial, ca la noi. Acolo, în Europa de vest, în multe țări, după alegeri politicienii își stupeau sufletul să facă un guvern, majoritățile erau fragile, alergau după coaliții. Dar cel mai cu jînd se uita spre vest România, singura țară comunistă de gîntă latină, iar privirile i se îndreptau mai ales spre Franța, sora ei mai mare. Românii visau la vremi de aur, cînd, la fel ca la francezi, ba să aibă un guvern cu slabă subînțineră în parlament, gata-gata să cadă, ba să aibă un guvern de-o culoare și un președinte de altă culoare politică, să se dea și la noi bătaia coabitării etc. Și s-a întîmplat decembrie 1989 și toți am crezut că vremile ferice, cu echilibru al forțelor politice, au sosit. Dar n-a fost să fie: 20-maiul 1990 a instituit în România fesenismul (transformat ulterior în fedesenism) — un partid politic controlînd confortabil parlamentul, guvernul și președinția și o opoziție practic fără nici o putere.

Cum a fost cu „legislativele” franceze din a doua jumătate a lui martie 1993 se știe. Dreapta coalizată — Adunarea pentru Republică (R.P.R.), Uniunea pentru Democrație (U.D.F.) și alte formații — a obținut o victorie zdrobitoare. 484 de locuri în Adunarea Națională, dintr-un total de 577 (peste 80 la sută!). S-a scris mult despre acest rezultat, în Franța și în afara ei. Însă comentatoriilor le-a scăpat un element important: că electoratul francez a mers pe urmele celui român și că de aceea a căzut în aceeași capcană. Desigur, ar fi flatant pentru noi să putem spune că avem de-a face cu o imitare conștientă, s-au uitat francezii la români și, învățînd din bogata și fructuoasă lor experiență, au acționat în stil românesc. Nu s-a întîmplat așa, dar resursele sufletesti ale obținutii populare sunt aceleași: și românii, și francezii au avut iluzia că, votînd astfel, se preocupă, scapă de nevoi, necunoscînd marea, simțul și mereu noul adevăr relevat de Grigore Alexandrescu: „minuni în vremea noastră nu văd a se mai face”. Trezirea la realitate vine, de fiecare dată, mai tîrziu.

Referindu-se la cauzele înfrîngerii de proporții a socialistilor francezi, liderul acestora, Laurent Fabius, a evidențiat efectele recesiunii prelungite, și în primul rînd ale șomajului, uzura fi-rească a puterii și efectul prăbușirii comunismului în Europa de răsărit. Analiza este corectă. Mai intră, fără îndoială, în discuție și greșelile săvîșite de socialisti în timpul guvernării lor, dar acestea nu sunt esențiale. În realitate, revirimentul spectaculos al dreptei în Franța se datorează erecului stîngii oriunde a cucerit (nu numai în țările socialiste) și deci compromiterii stîngii, convingerii aproape generale că stînga nu este capabilă să ofere soluții valabile și viabile.

Ar fi însă greșit să tragem de aici concluzia că stînga este cu totul inutilă și deci sortită pieirii. Stînga (necomunistă) a fost și va rămîne un element de echilibru. Iată de ce victoria la un scor fantastic a dreptei franceze în recente alegeri legislative este o victorie dăunătoare, stricătoare de echilibru (lăsăm la o parte posibilitatea apariției de disensiuni în sînul actualei majorități), o victorie comparabilă cu triumful fesenismului (fedesenismului) în România, pentru că lasă opoziția parlamentară fără rol și fără replică. După exemplul eroului caragialian citat în Motto, care în secolul trecut susținea că „toate popoarele își au un 64 al lor”, astăzi se poate spune că Franța își are, prin rezultatele votului de la 28 martie 1993, 20-maiul ei, dar înters în oglindă, spre dreapta. Totuși, între România și Franța există o diferență însemnată, pe care trebuie s-o avem mereu în minte: pe cînd românii, la 20 mai, au căutat, instinctiv (în virtutea reflexelor condiționate dobîndite în peste patru decenii de comunism), totalitarismul — un singur tîntuc, o turmă și-un păstor —, și astfel F.S.N.-ul (F.D.S.N.-ul) a ras tot — și a fînit să repete figura și în septembrie 1992 —, francezii, cu prilejul alegerilor de care ne ocupăm, au căutat, tot instinctiv, să fugă de totalitarism. Și de unde înainte de scrutin dreapta îi cerea președintelui Mitterrand să demisioneze, cînd victoria prea categorică a dreptei s-a conturat, această cerere a fost retrasă. Și de unde liderii dreptei respingeau înainte de alegeri o nouă coabitare, acum acceptă coabitarea fără obiecții. Pentru că nu vor totalitarism. În conjunctura de acum, e în interesul dreptei să-l păstreze pe Francois Mitterrand la Elysée. Iar la alegerile din 1995 nu-l deloc sigur că va fi ales un președinte din rîndurile dreptei. În decurs de doi ani, entuziasmul generat de succesul de acum se va potoli, dreapta va stîrni în rîndurile electoratului nemulțumiri, și din cele inevitabile oricărei guvernări după un anumit timp, și altele, finînd de esența dreptei. Dar mai ales va triumfa, cu siguranță, instinctul politic, simțul echilibrului, teama de totalitarism. Însă, pînă una-alta, 20-maiul francezilor este o realitate, iar românii, fericiți că au prozeșiți de asemenea calibru, pot recita cu neasemuită mîndrie patriotică din Alecsandri: „Latina gîntă e regină!” ori pot face apel la folclor: „Ai noștri, ca brazil!”.

ION D. GOIA

Moștenirea de trotil...

După un maraton interminabil, mereu printre hățșuri și mereu subminat, tandemul supraviețuitor VANCE — OWEN s-a lovit, cînd părea mai aproape decît oricînd de victorie, de o adevărată strategie a înghețului. Președintele iugoslav Dobrița Ciosici a declarat lapidar că harta păcii este „inacceptabilă”. Scurt și cuprinzător. Presat să dea explicații el a precizat: „este un șantaj musulman la adresa sîrbilor”. Asta e... • WASHINGTONUL intenționează să sufocă Libia prin declanșarea unui embargo petrolier. Embargoul se poartă în ultima vreme cu o asiduitate nesperată în urmă cu cîțiva ani. Miza americană este extrădarea agentilor respectivi, vinovați că au organizat atentatul împotriva avionului Panam care a căzut deasupra localității scoțiene Lockerby în 1988, provocînd 270 de morți. Rămîne de văzut dacă partenerii occidentali vor accepta ușor represaliile în stare să zăpăcească semnificativ piața petrolului. • Aliați fideli al președintelui Elțin, ministrul rus de externe, ANDREI KOZIREV, ține Occidentul în priză și după epuizarea marelui show parlamentar de la Moscova. El a declarat că „haosul și dictatura sînt o alternativă la președintele Elțin, iar în acest caz Iugoslavia

nu ne va părea decît o grădiniță de copii”. Unde sînt grădinițele de altădată?... • Administrația democratică americană a aruncat prima psică moartă în ograda japoneză, MICKEY KANTO, reprezentantul președintelui SUA pentru negocierile comerciale, a calificat politica economică a Japoniei drept „indolentă”.

TURNUL BABEL

El a atacat Tokio-ul că se eschivează de la sprijinirea redresării internaționale. În aceste circumstanțe, reuniunea „grupului celor 7” riscă să se concentreze psihologic asupra disputelor tradiționale, în defavoarea unei avalanșe constructive a ajutorului pentru Rusia, ceea ce ar fi un dezastru mai scump decît chitanța boxului nipon-american. • Cifra de afaceri anuală a activităților oneroase din ITALIA se ridică la frumusea sumă de 16 miliarde de dolari. Surse demne de toată încrederea afirmă că numai în Roma operează o armată clandestină financiară, care

numără 50 000 de combatanți. Numărul generalilor rămîne secret! • La 21 aprilie BRAZILIENII vor vota. Ei au de ales între republică sau monarhie. În urmă cu 104 ani, dețineau un împărat. După aceea au urmat dictaturile. Una după alta și una precum cealaltă. Primul președinte ales prin sufragiu universal a fost faimosul Fernando Collor, play-boy-ul corupt și flegmatic, care a reușit să energizeze la maximum întreaga națiune. Deocamdată sondajele indică decizia unui sfert de electorat de a-și căuta un rege. Mai bine. • Autoritățile israeliene au „închis” teritoriile Gaza și Cisjordania. Etanșizarea merge înainte. Premierul RABIN s-a lăsat televizat, expunîndu-și obiectivul: „Obiectivul meu este de a ajunge cît mai repede posibil la reducerea numărului palestinienilor angajați în Israel”. Bun. Și după aceea? • În ziua în care DREAPTA FRANCEZA își sărbătorea exemplara sa victorie în alegeri, presa consemna că a fost trecut pragul critic: șomajul a depășit trei milioane de oameni. Din această clipă, socialiștilor nu le mai rămîne altceva decît să asiste în strictă minoritate, cum se poate uza cu arme specifice un guvern care, înainte de orice, a cîștigat o moștenire explozivă...

RADU BUDEANU

Puterile paralele

Lovită în Italia, caracatița își întinde tentaculele în est

Ceea ce se întîmplă în Italia nu este un scandal politic, un spectacol odios care apare și dispare. Italia reprezintă abcesul purulent al unui sistem. Guvernul, parlamentul, lumea finanțelor și a economiei, așadar fauna de decizie a întregului mecanism social, sînt vizate de „caracatiță”. Faptul că un Andreotti, patriarh incontestabil al vieții publice din ultima jumătate de veac, sau un Craxi, lider al celei mai dinamice secțiuni politice din ultimul deceniu sînt angajați în scandalul corupției nu reprezintă lucrul cel mai important. Faptul semnificativ rămîne că elita italiană este bătăcărîtă cu acte în regulă și că incriminările „comandoului” de judecători pornesc de la o realitate infamantă, atotcuprinzătoare.

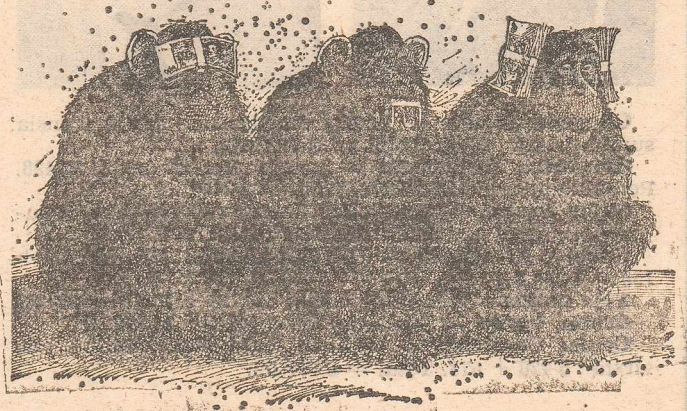
Italia e bolnavă de mult de Mafie. Virusul a făcut ravagii notabile și dincolo de Atlantic. Cele două ramuri ale aceluiași rău au piețe, lobby-uri, armate, producători și consumatori. Problema este notorie. Ceea ce capătă acum rezonanță și un contur politic brusc este că în timp ce Mafia occidentală (vivece în Italia și SUA, dar inocula-

tă și în restul vestului) a avut nevoie de decenii pentru a prolifera și a captura centrele de comandă ale societății, în Est, aceeași combinație de criminalitate deschisă și brigandaj economic ocult a avut nevoie de mai puțin de un... cincinal. Fără a intra în tradiția comentatorilor de presă, Mafia răsăriteană a despicat peisajul și a mers direct la țintă. Cu cîțva timp înainte ca Hasbulatov să caște gura pentru a-l înghiți de viu pe Elțin, acesta atrăsese atenția că băncile rusești au o singură intrare și mai multe ieșiri. Principala pirghie a evaziunilor misterioase de fonduri gigantice este minuiță de Mafie, a spus președintele rus. Gorbaciov însuși, într-o perioadă cînd decența încă se mai purta, făcea escala protocolară la marile festivități ale „nașilor” moscoviți. De atunci, în numai trei ani, Mafia rusă a devenit stat în stat. Același lucru se întîmplă și cu cea ucraineană sau cu aceea cecenă. Ultima a reușit de curînd în scena politică, avertizîndu-l pe liderul parlamentului (cecen de origine) că, dacă nu joacă pe notele care i se comandă, își va pierde capul. Printr-o stra-

nie coincidentă, Hasbulatov s-a mai domolit, iar boxul cu Elțin s-a curmat într-o stufoasă coadă de pește. Dar și dincoace de Prut și dincolo de Tisa, pînă spre Elba, Mafiile locale execută o sarabandă de zile mari. Conform aceluiași tipic, ele au absorbit porțiunea disponibilă a vechilor politici secrete (securități), pirății comerțului exterior, pleava calificată a societății. Au dispărut transnaționalele mafioate, holdingurile clandestine și o întreagă „armătură” de bande care lucrează concertat și strict organizat, incomparabil mai coerent decît bieteile societății de stat.

De curînd, la Varșovia, în cadrul primei conferințe internaționale axate pe tema dezvoltării crimei organizate din Est, s-a vorbit despre arhitectura, metodele și obiectivele acesteia. Au făcut-o experți ai Interpolului, reprezentanții polițiilor din 21 de țări europene și chiar delegați ai serviciilor secrete. Printre alte concluzii care dau frisoane s-a tras și aceea privind colaborarea mafioată est-vest. Nu e vorba de exportul de criminali performanți pe piața occidentală (la New-York, ucrainenii au speriat bandele autohtone), ci de un sistem de cooperare care îmbracă o emisferă întreagă... Mai mult: tot în Polonia, se așteaptă prima reuniune la nivel înalt Est-Vest, la care vor participa corifeii Mafiei istorice sau mai proaspete. Înainte ca Elțin și Clinton să pună bazele unei alianței glorioase între cele două alianțe foste antagoniste, puterea ocultă din ambele tabere își dă în pete, sfidător dar rentabil. Amatorul de scenarii geopolitice au un teren fertil de meditație. Mai ales în perspectiva nuclearizării armatelor clandestine (brrrr!...)...

RADU BUDEANU

Copii de vânzare. Preț negociabil. Sînt preferați blonzii

De aproape zece ani — ne informează revista „Der Spiegel” — în Costa Rica au apărut o sumedenie de agenții specializate în negoțul cu copii. Aceștia sînt livrați contracost celor doritori să-i înfieze, tranzacțiile efectuîndu-se mult mai ușor decît în altă parte. Intermediarii obțin pe această cale cîștiguri substanțiale.

Clienții amatori de a cumpăra și apoi de a adopta copiii costaricani vin din interiorul, dar mai ales din afara granițelor țării. Preferința manifestată pentru micii costaricani este și una de ordin rasial. Dintre toate țările Americii Centrale, Costa Rica beneficiază de cea mai curată rasă arisană, deci mai puțin atinsă și „viciată” de singele populațiilor de indieni și negroi. Exemplarele sînt deci în mai mică măsură metisate decît cele provenite din cazanul etnologic al Americii de Sud, în Costa Rica spaniolii sosiți de pe vechiul continent menținîndu-și trăsăturile antropometrice originale. De notat, totodată că, între copiii scoși la vânzare, sînt preferați blonzii, opțiunea europenilor și nord-americanilor îndreptîndu-se spre rasele depigmen-

Familia de la Cruz: trei oferte în negoțul cu copii

tate. Informațiile ne sînt furnizate chiar de către domnul Jorge Eduardo Sánchez, președintele Comisiei parlamentare de cercetare a negoțului cu copii.

Există două moduri în procurarea unui copil. Cei din interiorul țării obțin dreptul de a înfia un proaspăt născut fără să plătească nici o taxă,

dar formalitățile durează un an de zile. De o cale mai rapidă beneficiază cumpărătorii din străinătate, dar pentru aceștia prețurile sînt piperate. Se vorbește de zece mii de dolari la care se adaugă comisionul oficiului de intermediere, dar care nu este mai mic de 3 500 dolari. Cu un asemenea tarif lucrează, de

pildă, doamna Virginia Mora, patroana celui mai cunoscut birou de intermediere din San José, capitala țării. Ea își are „prăvălia” situată chiar în incinta marelui spital „San Juan de Dios”, deci în cea mai bogată fabrică de bipezi a orașului. Aici, ea poate avea o evidență permanentă a „mărfii” sosite pe

lume și poate trata din vreme cu femeile aflate „în stare procreationes”. De altfel — aflăm în continuare — femeile singure sau familiile sărmene știu că pot scăpa de copilul nedorit fără riscuri și în schimbul unei sume bune. Mamele cel mai ușor de convins de a-și vinde copiii sînt recrutate din rîndul minoretelor, prostituatelor, servitoarelor și muncitoarelor cu cîștiguri modice. Dar în dese cazuri, părinții adoptivi condiționează tranzacția de un „certificat de garanție”. La naștere, copilul poate avea un facies ce nu indică în mod limpede trăsăturile rasei albe. Apariția ulterioară a caracterelor mongoloide sau a pigmentației de negroid poate duce la înapoierea mărfii. Cei mai vandabili sînt, tocmai de aceea, copiii blonzi cu ochi albaștri.

Este ușor de bănuț că, în paralel cu mijlocitorii autorizați și controlați de stat, funcționează în clandestinitate o întreagă rețea de traficanți de carne vie.

Clubul supradotaților

• Membrii asociației au datoria de a contrazice și a glumi spre binele omenirii

În 1991, într-o revistă germană denumită „Bagatelle”, a apărut următorul anunț: „Doctor în medicină caută de urgență o activitate în care să nu-i fie plătită prezența fizică într-un anumit loc, să nu fie oprimat de birocrați omnipotenți, nici de către superiori idioți. Dar cum această lume nu există pe pămînt, acceptă un post într-un univers paralel”. Anunțul era însoțit de maxime de genul: „Imbecilii n-au inventat praful de pușcă, dar l-au folosit”, sau „În zilele proaste, șansele de a avea zile fericite sînt mai mari decît în zilele bune”.

Revista aparține clubului intitulat **Mensa in Deutschland** e. V., înscris la tribunalul din Köln în 1981. Potrivit conceptului-ghid al asociației, în perimetrul teritorial al unei țări, elita intelectuală deține un procent de 2 la sută. Deci, într-o țară ca Germania, numărul persoanelor supradotate ar număra circa un milion și jumătate. Dar clubul nu cuprinde pînă la ora actuală mai mult de 1 000 de membri.

Asociația nu s-a născut în Germania, ci în Anglia, unde în 1945, trei „superdotați”, biologul Lancelot Lionel Ware,

avocatul Roland Berrill și psihologul Sir Cyril Burt au avut ideea înființării unei societăți utopice, în care oamenii să se facă remarcați prin nivel intelectual de excepție. Asociația a luat naștere în 1946 și a numărat doar zece oameni. În 1952, Berrill este succedat la conducere de către Victor Serebriacov, un emigrant rus. Din acel moment, clubul împrumută o nouă structură, transformîndu-se într-o mare familie liberală de intelectuali dotați și toleranți și cunoaște o dezvoltare rapidă. Ulterior, **Mensa** găsește aderenți în S.U.A., Franța, Austria, Olanda și Germania. Acest club internațional reunește astăzi 10 000 membri din mai mult de o sută de țări.

Pentru denumirea clubului s-a folosit la început substantivul latin **Mens** (spirit), dar apoi a fost înlocuit prin **Mensa** (masă), apreciindu-se că relațiile dintre cei admiși sînt de egalitate și dialog camaraderesc, că toată lumea, altminteri spus, se așază la aceeași masă. Evident, intrarea în clubul supradotaților se face pe baza unor teste severe, capabile de a certifica potențialul intelectual al celui în cauză. Acestea au stîrnit

însă numeroase controverse.

Pentru a intra în clubul **Mensa**, candidatul trebuie să facă dovada unei inteligențe care să-l înscrie în numărul de 2 la sută al elitei din țara respectivă. Or, s-a obiectat, inteligența este diferită de la o țară la alta, din motive culturale. Unele popoare se disting printr-o inteligență analitică, altele prin una asociativă. Un test german, de pildă, nu poate da aceleași rezultate într-o altă țară. Inteligența cotate în QI poate fi de 160 la un candidat american, dar care, în fața unui test german, nu poate obține decît 140 puncte. Asta nu înseamnă că americanul este mai puțin dotat ca germanul, ci doar că tehnica de testare este specifică fiecărei țări.

De notat că un club **Mensa** nu este o grupare de intelectuali acri și aroganți. Ambianța este una de conversații amuzante. Ea este dominată de spiritul polemic, de foarte mult umor, că, în general vorbind, supradotații de aici fac cam de toate: inventează, dezbate, învață, pun la cale afaceri, scriu cărți, stabilesc recorduri, fac alpinism, maraton, parașutism, joacă șah, rid și se contrazic spre folosul

omenirii. Membrii cluburilor **Mensa** din lume sînt în corespundență permanentă, își creează reciproc facilități pentru călătoriile turistice, se ajută în orice împrejurare. Superdotații sînt, de fapt, o mare familie de bărbați inteligenți ai planetei.

Privită din afară, activitatea clubului apare ca inutilă. Iată părerea unui membru al clubului. Este vorba de dl **Wolfram Menzel**: „Clubul se distinge printr-o atmosferă amuzantă. E o adevărată plăcere să ai contact cu oameni care se interesează de mai multe lucruri și care înțeleg imediat ceea ce vrei să le

spui. Am participat de curînd la o întrunire în Anglia, unde nu cunoșteam pe nimeni. În mai puțin de o jumătate de oră mă aflam în mijlocul unor oameni cu care discutam probleme de filozofie de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea. Chiar dacă **Mensa** stabilește numai asemenea contacte, ea merită să trăiască”.

În România nu avem deocamdată un club al supradotaților. El se va înființa, probabil, prin decret prezidențial și după o prealabilă verificare a membrilor fondatori de către S.R.I. „E bine să fim inteligenți, tovarăși, dar cu măsură”.

LIVIU TIMBUS ■

Un fenomen în derulare:

ROMÂNUL NU MAI ALEARGĂ DUPĂ DIPLOMĂ UNIVERSITARĂ!

• *Cauzele sînt diverse, iar situația deloc alarmantă. În România se repetă o istorie pe care alții au trăit-o. Tinerii sînt fascinați de meseriile aducătoare de cîștiguri imediate.*

SINGURA SOLUȚIE —

TÎNĂRUL SĂ MEARGĂ DE LA ÎNCEPUT PE CEEA CE ÎL PASIONEAZĂ

— Care credeți că sînt cauzele sociale ale fenomenului de dezinteres al unor tineri pentru învățămîntul superior?

— Este vorba de un complex de cauze.

Un fenomen specific acestei perioade de tranziție este schimbarea prestigiului profesiilor, expresie a jocului cererii și ofertei pieței forțelor de muncă. De exemplu, datorită dezvoltării întreprinderilor private, are loc o mișcare a orientării tinerilor către ASE. În plus, la nivel individual mai intervine intensitatea dorinței de a face meseria care îi place. Dacă aceasta nu e puternică, poate fi anulată sau dominată de presiunea opiniei de grup (familie, prieteni, etc). Dacă trece și de acest baraj, tînărul intră în sistemul instituțional de învățămînt, care la rîndul său, poate să răspundă sau nu așteptărilor studentului. Dacă nu, poate să cadă și la acest nivel. Dacă el nu este foarte intens motivat (pasionat), atunci sistemul instituțional al societății îl poate bloca. Urmează o altă barieră pe care ar trebui să o treacă tinerii — integrarea în sistemul social, prin profesia pe care el a obținut-o.

— Care credeți că este soluția de ieșire din această situație?

— Singura salvare este ca tînărul să meargă de la început efectiv pe ceea ce îl pasionează din punct de vedere profesional și să fie convins că poate obține performanțe deosebite. Evident că, în situația actuală, nu se poate sta cu minile în sîn. Un rol esențial îl are învățămîntul, care

trebuie să funcționeze pe baza cererii și a ofertei. În plus, de o mare importanță este trecerea la noul sistem de învățămînt superior, care are ca scop să dea oameni capabili de performanțe în domeniul lor. În ceea ce privește Ministerul Tineretului, se pare că este... o fantomă. Ar trebui să existe o adevărată politică pentru tineret, cum ar fi, de exemplu, a utilizării cît mai raționale a acestor resurse umane importante.

— Ce consecințe sociale ar putea avea acest fenomen?

— O adevărată dramă existențială pe plan social și național este declanșată de aceea reprofilare a celor care nu și găsesc un loc de muncă în domeniul lor și sînt obligați să se ocupe de altceva. Acești oameni sînt clacați! De asemenea, șomajul este catastrofal și din punct de vedere psihologic.

Se declanșează astfel un proces de dereglare a activității economico-sociale ca urmare a distrugerii resurselor umane și mai ales a energiei tinere.

RALUCA VRABIE ■

Lipsa de optimism a tinerei generații este o realitate!

DI. GHEORGHE BĂRBULESCU — director, Liceul „Autobuzul”, București: „A început deja să se manifeste o tendință de neglijare a școlii. De aici abandonurile din clasa a X-a și chiar a XII-a. Elevii preferă să renunțe la școală și luptă să se angajeze aproape oriunde pentru a avea bani. O altă justificare pentru abandonul școlar ar fi și libertatea ce s-a creat. Tentațiile sînt multe iar banii puțini. S-ar putea menționa ca motivație a lăsării studiului pe un plan inferior și lipsa de optimism a tinerei generații. Tinerii știu că liceele și facultățile cazează șomerii!”

Dna CAMEN SILVIA — directoare, GRUP ȘCOLAR I.M.G.B.: „Ne confruntăm cu situații delicate. Cei mai loviți de situația economică sînt tinerii! Impactul cu problemele vieții de la vîrste fragede îi face nehotărîți, irascibili și imprevizibili pe mulți din ei. De aici demoralizarea, abandonul școlar, alegerea unui drum dubios în viață!”

TINERII ÎȘI LASĂ IDEALURILE PENTRU LATURA PRACTICĂ A VIEȚII

Prin bunăvoința INSPECTORATULUI ȘCOLAR AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI am primit următoarele date statistice referitoare la situația actuală a elevilor din clasele IX—XII. Din totalul de 75.595 elevi înscriși la începutul anului școlar 1992—1993, la sfîrșitul trimestrului I au rămas 74.836, iar cu situația școlară neîncheiată 2.481, nescolarizați 34. La clasa a XII-a elevii înscriși la începutul

trimestrului I, an școlar 1992 erau în număr de 17.247, elevi rămași 17.110, total promovați 65.13 la sută, cu situația neîncheiată 526, iar nescolarizați 5. Menționăm că această situație este deocamdată provizorie, situația definitivă putînd fi dată presei după încheierea anului școlar 1992/1993. O parte din elevi au fost exmatriculați la cerere, o altă parte eliminați pentru absen-

țe și alte motive, iar un număr limitat de elevi s-au transferat în alte județe.

Învățămîntul superior se confruntă cu aceeași problemă, situația de multe ori fiind mai gravă decît a învățămîntului liceal. Din cadrul secțiilor Universității, au fost exmatriculați circa 63 studenți, proveniți din toate profilurile aparținînd de „Universitate”. (Între acestea, cazurile de abandon fiind numeroase).

Facultatea	An de studii	Nr. total studenți	Nr. de stud. exmatriculați și retrași
Medicină, sănătate publică și stomatologie	90-91	210	23
	91-92	580	51
Finanțe, contabilitate, informatică	90-91	240	23
	91-92	380	32
Inginerie forestieră	91-92	58	9
Științe horticole și bioinginerie	90-91	159	8
	91-92	237	11
Drept și relații internaționale	90-91	380	37
	91-92	713	57
Numărul studenților retrași sau exmatriculați:		251.	

Tinerii sînt atrași de cîștiguri cît mai mari și mai rapide

Dr. Emil Cioflan — rector al Academiei universitare „Athenaeum”

În opinia mea, aceste date statistice reflectă trei aspecte esențiale ale fenomenului de dezinteres pentru învățămînt.

În primul rînd, cei care s-au înscriși în învățămînt nu trebuie să se lase copleșiți de tendința de a cîștiga repede cît mai mulți bani! În condițiile în care nu au studiile complete acestea reprezintă o capcană pentru viitorul lor!

Un alt aspect al problemei: unii studenți au renunțat la studii de la început, alții pe parcurs, dîndu-și seama de prestațiile ridicate ale Academiei Universitare Athenaeum — în cazul nostru — în ce privește programele de învățămînt și exigența profesorilor. Pentru a evita pe cît posibil aceste abandonuri școlare, am introdus la concursul de admitere și teste de aptitudini sau de inteligență.

„DIPLOMA UNIVERSITARĂ” — „UN PETIC DE HÎRTIE” SINGURA SALVARE — OCCIDENTUL

„Am abandonat facultatea după doi ani de studii, pentru că eram într-o situație limită. Doream să emigrez în Argentina. Va fi foarte greu, dar merită să faci un pas decisiv. Aici nu am nici o șansă. Diploma? Un petic de hîrtie!” (Bitu Ion — fost student Politehnică — abandon studii).

„De ce-am plecat? E chiar bună! Am fugit imediat după revoluție, și bine am făcut. În Canada am o viață liniștită departe de tot calvarul de aici. Am venit să o văd pe mama. Nu vă puteți închipui ce valoare are banul acolo. La ora actuală singura salvare este Occidentul. Am fost un porocos față de alții. Cît va mai continua așa în România, nu vă văd bine!” (I. P., fost student la Institutul Politehnic București).

„Diploma astăzi nu mai are valoare. Poate mai tîrziu, probabil copiii noștri vor beneficia de avantajele unei diplome. Muncеști ani de zile, te privezi de foarte multe, ca să fii tratat de sus de către indivizi dubioși cu dare de mină”. (Erangulea Dorina — elevă, clasa a XII-a R, Grupul școlar I.M.G.B.).

„Cred că pentru a răzbi în ziua de astăzi trebuie să pui pe picioare o afacere. Voi deschide alături de tatăl meu un atelier de reparații auto”. (Ionescu Ciprian, elev, cl. a XII-a, Liceul Autobuzul).

Din statisticile puse la dispoziție de Ministerul Învățămîntului se poate constata scăderea simțitoare a interesului tinerilor pentru învățămîntul superior. Dacă în anul 1977, din totalul de 74.710 absolvenți de liceu, 34.194 au intrat în anul I, învățămînt superior, ponderea fiind de 45,8, în anul 1992, numărul de absolvenți de liceu a ajuns la 129.522 iar studenții înscriși în anul I au fost în număr de 39.492, ponderea scăzînd la 30,5.

Anul de învățămînt	Nr. absolvenților clasa a XII-a din anul școlar precedent	Anul de învățămînt sup. curs zi	Pondere
1977/1978	74.710	34.194	45,8
1978/1979	133.105	35.784	26,7
1985/1986	112.201	17.509	11,1
1986/1987	158.297	17.292	12,6
1987/1988	136.700	17.292	12,6
1989/1990	129.818	18.924	14,6
1990/1991	132.002	41.996	31,1

CONSILIER ECONOMIC

**Lumea fascinantă
a culorii,
la îndemîna
dumneavoastră!**

AGFA

AGFA und AGFA: Nombres und Warenzeichen
von Agfa-Gevaert AG, Leverkusen, Bundesrepublik Deutschland

ROMANIAN BUSINESS CONSULT — prima societate mixtă româno-austriacă înființată după Decembrie 1989 — și-a inaugurat de curînd un nou sediu. Situat în apropiere de km „zero” al țării, mai exact în Bdul Cantemir nr. 1, el este totodată și un Centru de Vinzări și Design, organizat după standardele occidentale. Noul sediu al RBC a funcționat, pe 30 și 31 martie ca **Open House** (Casa Deschisă), manifestare promoțională practică în premieră la noi în țară. Organizatorii au marcat astfel cei trei ani de prezență în România a firmei **AGFA-Gevaert**, prin partenerul său exclusiv, **RBC**.

În momentul de față, beneficiarii copiatoarelor **AGFA** au la dispoziție o echipă profesională de service, cu puncte fixe în toate județele țării. Stocul de materiale consumabile și piese de schimb este capabil să facă față celor mai exigente solicitări.

Deoarece majoritatea copiatoarelor color vîndute în țara noastră poartă marca **AGFA**, la întîlnirea organizată de **RBC** a participat domnul **Alexander Schicker**, directorul general al firmei **AGFA-Gevaert Austria**, însoțit de directorul Departamentului „Office Systems”, domnul **Georg Griensteidl**.

Construită în 1864 prin fuziunea dintre societatea ger-

mană **AGFA** și societatea belgiană **PHOTO PRODUITS GEVAERT**, firma **AGFA-Gevaert** face parte astăzi din **Concernul BAYER** și dispune de o rețea de societăți în 27 de țări și reprezentanțe în 120 de țări de pe toate cele cinci continente. Prin această rețea planetară, firma distribuie cele 9000 de tipuri de produse fabricate sub sigla sa. Cunoscută în special pentru producerea de filme, hirtie, substanțe chimice și echipamente pentru laboratoarele fotografice, firma **AGFA** a prezentat acum în România produsele sale de vîrf: copiatoarele de birou și sistemele de arhivare pe microfilm.

Promovînd ralierea eforturilor întreprinzătorilor români la standardele internaționale, **RBC** a adus în țară cele mai bune produse ale firmei **AGFA-Gevaert**, pe care o reprezintă oficial în România. Copiatoarele **AGFA** sînt recunoscute în lume pentru fiabilitate și randament, în timp ce sistemele de arhivare pe microfilm excelează prin cantitatea uriașă de documente scrise ce poate fi depozitată pe cîțiva milimetri de peliculă.

ROMANIAN BUSINESS CONSULT comercializează în România și produsele de ultimă oră în domeniul biroticiei fabricate de alte firme de renume: **IBM**, **ROTRING**, **UHU**, **STABILO**, **HANSA**, și **BLAHA**. Astfel, **RBC** are certitudinea că poate oferi azi oricărui întreprinzător român dotarea confortabilă și de elită a oricărui birou modern.

**Wiener Messen și Romexpo SA împreună
cu Export Consult/RBC vă invită la tîrg**

Marti, 30 martie a.c., în sala Polivalentă a Hotelului București, s-a desfășurat o conferință de presă, prin care s-a comunicat realizarea unui contract de lungă durată între **Romexpo S.A.** și **Societatea austriacă Wiener Messen**, un organizator de tîrguri internaționale cu veche tradiție — asistată de **Export Consult / R.B.C.** A fost anunțat programul primelor manifestări comerciale și promoționale ce vor avea loc în România sub egida prestigioasei alianțe: **AGRARIA INTERNATIONAL** (Agricultură, Zootehnie și Silvicultură), simultan cu **AQUA — THERM INTERNATIONAL** (protecția mediului ambiant, climatizare, ventilare, încălzire) în perioada 17—20 noiembrie 1993 și **IFABO (SOFTWARE, comunicații, birotică)** — 1—5 martie 1994. Perioadele de desfășurare au fost alese pentru a putea înscrie România pe încărcata agendă a lumii afacerilor; se scontează pe o selectă prezență: producător, furnizori, comercianți, participanți tradiționali ai tîrgurilor vieneze, alte firme pentru care **WIENER MESSEN** reprezintă un standard de calitate internațională.

Toate cele trei manifestări amintite reprezintă „Un prim pas în relațiile de colaborare începute cu **ROMEXPO**, avînd ca punct comun de interes realizarea unei societăți mixte pentru tîrguri specializate”, ne-a declarat **Dr. Hickl**, director general al **Wiener Messen**.

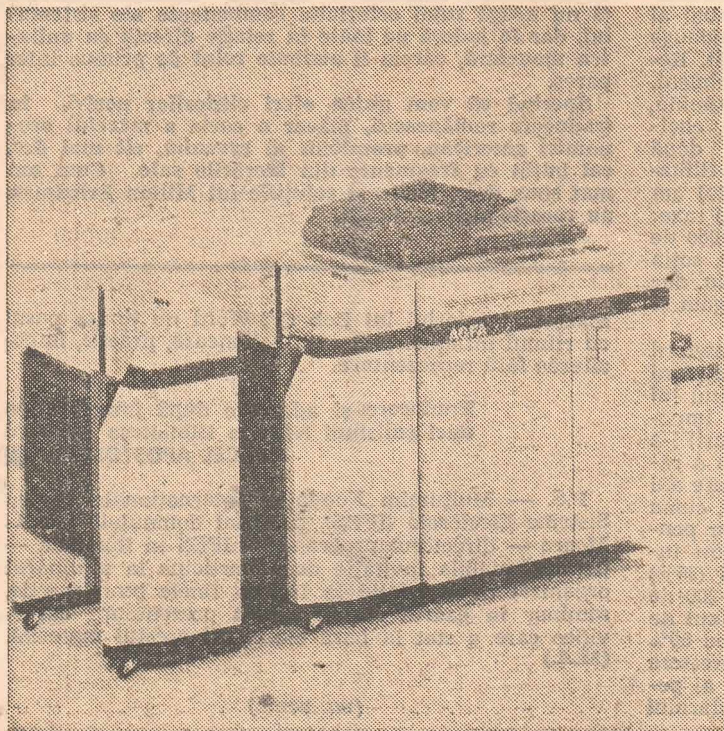
Organizarea și „Exportul” unor asemenea tîrguri internaționale, de anvergură continentală va impulsiona de o manieră vizibilă dezvoltarea economiei de piață în România.

„Cel mai important cîștig pentru țara noastră îl reprezintă includerea în structura europeană de afaceri, pe care **Wiener Messen** a rafinat-o neîncetat, în modul său specific, în cei aproape 72 de ani de existență”, a declarat doctor ing. **Dan Roman** — director general al **R.B.C.**

„Anul acesta nu este din cele mai bogate: 27 expoziții în Viena (față de 31 în '94), cca 10—12 în alte orașe din Austria, apoi organizăm în Ungaria, Cehia și Slovenia, Belarus, Polonia și acum, România. Ar fi cu totul între 50 și 60 de tîrguri și expoziții. **ROMEXPO** ne închiriază spațiul, noi aducem exponanți din Austria, Germania, Italia etc., care plătesc tarife obișnuite pentru vestici, de cca 130 DM/mp”, ne-a lămurit dl **Erich F. Muhlhofer**, director promovări și protocoale.

Pagină realizată de
MARCEL APOSTOLESCU ■
CALIN MĂRCUȘANU ■

ComputerLand®
BUCUREȘTI

**Mașini de scris electronice
cu caractere românești**

**SMITH
CORONA®**

**Performanțe deosebite
la prețuri avantajoase!**

Calea Dorobanților 152 sector 1, Tel./Fax: 633.32.27; 633.37.06

Bulevardul Unirii 15 sector 5, Tel./Fax: 312.75.68; 613.75.99

OPRIȚI GUVERNUL SĂ MAI FACĂ BANI!

Munții Sierra Nevada, din California; 10 000 de picioare deasupra nivelului mării. Iarna, temperatura scade până la minus 40 de grade Celsius, în vreme ce vara te coci în aerul rarefiat, de munte. În acest loc neprietenos a apărut, cu mai bine de o sută de ani în urmă, orașul Baldy; acum un secol, Baldy era un oraș de 10 000 de locuitori — oameni cumsecade, dar și prostituate, bandiți și cartofori — prinși într-o viață plină de aventuri, ilustrând perfect istoria pitorească a Vestului american. Ce-i adusesse pe toți acești oameni aici? AURUL!

Descoperirea aurului a atras în Sierra Nevada și în multe alte locuri din Vest tot soiul de oameni din întreaga lume, care-au venit cu un singur scop: să se îmbogățească rapid. Aurul i-a făcut pe mulți să se tirească de-a bușilea pentru el. Aurul a construit orașe, acolo unde nimeni n-ar fi făcut-o... Când aurul a dispărut, orașele au decăzut până când au ajuns „orașe-fantomă”. Mulți dintre cei care au venit aici au pecat așa cum au venit: săraci și nefericiți. Alții, însă, puțin la număr, e drept, au reușit să se îmbogățească. Au strins aur, care a devenit pentru ei o bogăție palpabilă. Din păcate, doar atât, pentru că oamenii nu pot minca aur, nu se pot îmbrăca în aur, nu pot trăi în case de aur!

În vremurile și în locurile despre care vorbim, aurul era scos din măruntaiele pământului cu prețuri enor-

lanț. Asta a întrecut „așteptările” autorităților! A fost votată o lege care pedepsea cu moartea distrugerea tutunului altei persoane. Legile administrative menționate n-au făcut decât să potențeze acțiunea uneia dintre primele legi economice, cunoscută sub numele de legea lui Gresham, care spune că moneda rea o alungă pe cea bună. Așa s-a întâmplat și cu tutunul. Oricine avea de plătit o datorie, o făcea cu tutunul cel mai prost pe care-l avea, păstrându-l pe cel bun pentru vânzările externe, pentru **banii grei**. Rezultatul a fost că banii răi au scos din circulație banii buni.

După un secol de folosire a tutunului drept monedă, au început să se construiască depozite unde se stoca tutunul după ce fusese verificat de un inspector, conform propriilor lui standarde calitative și cantitative. Apoi, „depunătorilor” li se eliberau certificate de depozitare, pe care ei le foloseau ca să plătească. Dolarii, aceste hirtii verzi, sînt intruchiparea de astăzi a certificatelor de depozitare a tutunului, dar ele nu mai au nimic de-a face cu bunurile de consum propriuzise; de aici pleacă și falsul.

Acum aș vrea să călătorim un pic; la Londra, ca să vedem cum inflația poate slăbi țesătura socială a unei comunități, la Tokio, unde japonezii au avut curajul să vindece inflația, la Berlin, unde vom avea ceva important de învățat de la germanii (occidentali): anume că vindecarea inflației este mai dureroasă decât boala însăși; și, în sfîrșit, la Washington, unde guvernul obligă tiparnița de bani să lucreze peste program. În final, am să vă arăt cum se poate vindeca inflația.

Adevărul este că mulți oameni se simt bine în primele faze ale inflației.

Marea Britanie, în vîioi ani '60. Afacerile mergeau bine, banii curgeau gîrlă și erau suficiente locuri de muncă. Prețurile încă nu „decolaseră”. Toți erau fericiți. La începutul anilor '70, prețurile au început să crească tot mai rapid. Mulți oameni și-au pierdut slujbele. Petrecerea era pe terminate. Povestea e cam aceeași în Statele Unite, doar că aici procesul a început ceva mai tîrziu; de atunci, petrecerile inflaționiste se țin lînt, și nu părem a fi în stare să le evităm. Oare de ce?

Inflația își are izvorul în Congres. Înaintea alegerilor, fiecare congressman încearcă să-i convină pe alegători că vor fi ușurați de povara impozitelor; și o fac în vreme ce, printr-o „vrajă” numai de ei știută, ei ne măresc, de fapt, impozitele. Vraja se numește inflație. E adevărat, rata impozitelor se reduce, dar, de fapt, noi toți plătim impozite mai mari, pentru că, prin umflarea artificială a cuantumului nominal al veniturilor noastre, sîntem automat incluși la categorii superioare de impozitare. Teribilă șmecherie! Impozitare invizibilă, fără reprezentare!

„Cu cît muncesc mai mult, cu atît („ei” — statul, n.n.) îmi iau mai mulți bani. Dacă lucrez o zi sau două în plus, mi se dublează impozitele federale, fiindcă intru la o categorie superioară de impozitare”. Bob Crawford locuiește cu soția și cu cei trei copii ai săi într-o suburbie a Pittsburg-ului. Ei alcătuiesc o familie americană obișnuită. Ne-am dus la familia Crawford acasă după ce Bob și-a calculat totalul anual al impozitelor federale și de stat. L-am rugat să adauge acestui total și celelalte taxe pe care le-a plătit. Rezultatul la care a ajuns nu va surprinde pe nimeni. „Inflația crește. Toate se scumpesc: gazele, lumina, benzina, absolut toate. Cu un an, doi, în urmă, cheltuiam 50—60 de dolari pe mîncare, la fiecare două săptămîni; acum ne trebuie 80 sau 90 de dolari. Situația se înrăutățește în fiecare lună. (Anul acesta) am plătit, în total, 6 000 de dolari pentru impozite și taxe; asta înseamnă că, din venitul meu anual de 18 000 de dolari, îmi rămîn 12 000, din care să trăiesc eu, soția și cei trei copii. Nu știu dacă pare mult sau puțin, dar trebuie să spun că asta e suma pe care o cîștigăm și acum cinci-șase ani”.

Cum afectează inflația bugetul familiei Crawford după impozitare? Iată cum. În 1972, Bob Crawford cîștiga 12 000 de dolari pe an. O parte din venitul lui — respectiv primii 4 000 de dolari — nu era impozabilă. După ce restul venitului (de 8 000 de dolari) i-a fost impozitat cu 25% (reținîndu-i-se 2 000), Bob a rămas cu un venit anual net de 10 000 de dolari. Șase ani mai tîrziu, el a cîștigat 18 000 de dolari. În 1978, suma neimpozabilă era mai mare (6 000 de dolari), dar pentru restul venitului (12 000), Bob Crawford a fost încadrat la o categorie de impozitare superioară (35%) și, în consecință, impozitul pe care l-a plătit (4 200 de dolari) a fost de 2,1 ori mai mare decât cel reținut de fisc în 1972. În exemplul nostru, unei creșteri cu 50% a venitului impozabil, îi corespunde, deci, o creștere cu 110% a impozitului; în plus, în cei șase ani ai perioadei analizate, puterea de cumpărare a dolarului

Lui Milton Friedman i-a fost decernat Premiul Nobel pentru economie în 1979. Alegerea Academiei Regale din Stockholm a fost motivată prin originalitatea modului în care profesorul american vede rezolvarea problemelor cu care se confruntă economia mondială. Centrul de reflecție al „doctrinei Friedman” este, fără îndoială, economia Statelor Unite ale Americii, dar soluțiile de vindecare propuse de șeful celei de-a șasea școli monetariste de la Chicago sînt la fel de valabile și de actuale în orice sistem economic fundamentat pe proprietatea privată și pe libera inițiativă.

Milton Friedman a fost, timp de mulți ani, titularul Catedrei de economie la Illinois State University din Chicago. Din 1990, el deține Catedra de economie a Universității Stanford din California. În 1979, profesorul Friedman a supervizat activitatea grupului de consilieri care a elaborat programul economic prezentat de candidatul republican pentru președinție — Ronald Reagan — în timpul campaniei electorale. După alegeri, președintele Reagan a urmat, punct cu punct, coordonatele strategiei friedman-iene, promovind o politică economică axată pe încurajarea inițiativei particulare și pe restrîngerea capacității de intervenție a statului. Grație acestei politici, economia americană a depășit dificultățile majore ale unei recesiuni rebele și s-a însănătoșit foarte rapid.

Punctul nodal al teoriei economice friedman-iene este moneda. Milton Friedman consideră că de sănătatea monedei depinde sănătatea sistemului economic în ansamblu. Construiind modelele monedo-centriste, el nu neagă rolul celorlalte componente ale sistemului, dar le judecă pe toate în relație directă cu unitatea monetară, căreia îi atribuie rolul de primus inter pares.

Sperînd că vom putea oferi cititorilor noștri, în traducere românească, măcar o carte a marelui economist american, promitem să revenim, cît mai des, cel puțin cu fragmente din lucrările sale. Cum am mai spus deja, ideile și soluțiile lui Milton Friedman au vocația universalității.

scăzuse și salariul lui Bob Crawford nu ținu pasul cu ritmul inflației. Iată cum acționează, practic, impozitarea fără reprezentare.

Traducere și adaptare după înregistrarea unei emisiuni NBC la Biblioteca Harvard
MARCEL APOSTOLESCU ■

P.S. — Mulțumim Fundației Internaționale pentru Sisteme Electorale (IFES), personal domnului Obie L. Moore — directorul programelor IFES în România — pentru amabila invitație de a participa la seminarul organizat de Fundație la Iași la finele lunii martie, seminar în cadrul căruia a fost prezentată caseta video care a stat la baza elaborării acestui material. (M.A.)

(va urma)

„Nu există un mijloc mai subtil și mai sigur de a distruge din temelii baza economică a unui stat decît acela de a-i destabiliza moneda. O dată inițiat, procesul antrenează toate forțele sistemului economic pe panta distrugerii și se derulează într-o manieră atît de ciudată, încît nici o persoană dintr-un milion nu poate să găsească un remediu adecvat”.

John Maynard KEYNES —
Consecințele economice ale păcii (1920)

me, cu sacrificii umane chiar. Ce se întîmpla cu aurul acesta? În cele din urmă, el era transportat la mari distanțe și „îngropat” la loc; de data aceasta, însă, în beciurile băncilor din lumea largă.

S-au folosit de toate drept monedă: sare solidă, în Etiopia; brățări de aramă, în Africa de Vest; scoici, în Uganda; chiar și tunuri de jucărie, orice poate sluji ca monedă... „Bani-crocodil”, în Malaezia! Ce absurditate!

Fumătorii — și nu numai ei — știu cum arată materia primă folosită pentru fabricarea țigărilor. În trecutul îndepărtat al coloniilor din Lumea Nouă, înaintea ca Statele Unite să fi luat ființă, tutunul brut era folosit drept bani; în Virginia, în Maryland, în cele două Caroline, legiuitorii de atunci au hotărît ca tutunul să fie folosit pentru plata mîncării, a îmbrăcămîntei, a locuințelor, a serviciilor diverse... Închipuiți-vă miște flăcăi vinjoși cîrînd pînă în port o sută de livre de tutun ca să plătească biletul de „vapor” pentru frumoasele lor mirese, venite tocmai din Anglia. Istoria comunităților umane de pretutindeni atestă existența unei tendințe irepresibile de a produce tot mai mulți bani. Așa s-a întîmplat și cu tutunul în America. S-a cultivat din ce în ce mai mult tutun, s-au produs, deci, din ce în ce mai mulți bani. Boala consecutivă tendinței despre care vorbim se numește inflație și se manifestă prin creșterea explozivă a tutunului prețurilor. În foarte scurt timp, în colonii, de pildă, prețurile calculate în tutun au crescut de 40 de ori, în comparație cu cele inițiale.

Întotdeauna, inflația îi face pe oameni să se plîngă, și, întotdeauna, există legiuitori care încearcă s-o oprească, și, întotdeauna, dau greș. În cazul pe care-l discutăm, legiuitorii au interzis unor categorii de oameni să cultive tutun, vrînd să reducă pe această cale producția de „bani”; le-au cerut altor oameni să distrugă o parte din tutunul pe care îl cultivaseră. Toate aceste măsuri n-au folosit la nimic. Pînă la urmă, oamenii au început să-și facă singuri dreptate, distrugîndu-și unii altora plantațiile. Tulburările se aveau

Un lux necesar: radiotelefoanele

• **Interviu cu domnul GABRIEL DOGARU, director executiv la COMPUTERLAND**

— Domnule director Gabriel Dogaru, pentru toată lumea **COMPUTERLAND** înseamnă doar „fara calculatoarelor”. Iată că, de la un timp, firma dvs. a pătruns și încearcă acum să-și mărească teritoriul și pe piața radiocomunicațiilor. Care este logica acestei dezvoltări?

— Între cele două domenii există o legătură nu foarte directă, dar în ziua de astăzi, nu se pot imagina rețele de calculatoare, fie ele și locale, fără telecomunicații. Calculatorul independent devine din ce în ce mai desuet. Noua treaptă este legarea lor în rețele din ce în ce mai mari. Pornind de la această idee am „migrat” treptat și spre zona tele- și radiocomunicațiilor.

— Fenomenul s-a produs și invers, adică din rețele și radiocomunicații către calculatoare?

— Perfect adevărat. Aceste echipamente au început să conțină tot mai mult soft, să se interconecteze și ele în sisteme inteligente. Scopul: să ofere cât mai multe facilități.

— Să rămânem în zona radiocomunicațiilor și să pătrundem în ea cu ajutorul dvs.

— O vom face prin intermediul firmei **MAXON** și al mărcii cu același nume, o premieră pentru piața noastră. Pe lângă lansarea echipamentelor **Maxon**, deja comisă, vom dezvolta și serviciile de radiocomunicații.

— De ce **Maxon**?

— Credem că în cazul lui **Maxon** — și este, în general, un caz rar — se întâlnesc fiabilitatea, prestigiul, calitatea și prețurile rezonabile. Nu sînt prețuri foarte ieftine, dar sînt acceptabile pentru România. Să nu uităm proverbul englezesc, care se aplică de minune: „nu sîntem atît de bogați cît să cumpărăm lucruri ieftine”. La **Maxon**, raportul performanță-preț este optim.

— Puteți să insistați puțin asupra călăuzei noastre?

— **Maxon** a fost fondată în 1970, în S.U.A. Face parte din categoria firmelor mari, avînd circa 7 500 de angajați. Are divizii de cercetare, proiectare, producție. În radiocomunicații este unul dintre cei mai mari producători. **Maxon** fabrică radiotelefoane din „citizen band”, din bandă de 27 MHz și radiotelefoane celulare. O altă divizie se ocupă de radiocomunicațiile profesionale, producînd radiotelefoane pentru benzile UHF și VHF, mobile sau portabile. **Maxon** este o firmă internațională cu unități de cercetare, producție și distribuție în toată

GABRIEL DOGARU este născut în 14 februarie 1949. Este căsătorit și are o fetiță. Inginer electronist, doctorand în radiotehnică. A lucrat 19 ani la Institutul de Cercetări Electronice. La **COMPUTERLAND**, este încă de la fondarea acestei societăți, iunie 1991, cînd a fost numit director executiv.

tă lumea. Proiectarea echipamentelor profesionale se face în Anglia, unde problemele de utilizare a spectrului de frecvențe sînt cele mai acute, iar normele sînt cele mai dure. Dacă un echipament a fost proiectat să corespundă acestor norme, atunci el este bun oriunde în lume.

— De ce **Maxon** a ales **Computerland**?

— Contactul cu **Maxon** a fost realizat cu sprijinul partenerilor noștri din Statele Unite. Argumentele noastre au fost prestigiul firmei, capacitățile organizatorice deja probate, ca și cifra de afaceri, care, la un loc, au cîntărit greu în alegerea noastră ca distribuitori exclusivi în România. În 99% din cazuri, **Maxon** lucrează cu distribuitori exclusivi, nu vinde direct. În acest mod firma menține prețuri foarte agresive și poate să fie foarte competitivă, această modalitate de vânzare adăugînd extrem de puțin la prețul produselor.

— De cînd lucrați pentru **Maxon**?

— Din august 1992.

— Ce echipamente **Maxon** oferiți și cui se adresează?

— Din gama profesională vindem radiotelefoane; sînt profesionale pentru că au o fiabilitate deosebită. Radiotelefoanele portabile au un timp mediu între două defecțiuni de circa 7 000 de ore, iar cele mobile ating 25 000 de ore, adică ani în șir fără defecțiuni. Practic, produsul se uzează moral înainte de a se defecta.

Radiotelefoanele portabile cu cristale cu cuarț, cu cel puțin patru canale, sînt foarte ușoare, fiind destinate persoanelor care trebuie să le poarte zile în șir: constructori,

cei care lucrează în aer liber, în combine chimice, în centrale electrice, geodezi, geologi, mineri care lucrează la suprafață. În categoria radiotelefoanelor mobile, care se montează pe mijloace auto, avem alți utilizatori: taximetriști, șoferi de autocamioane, echipe care fac servicii în teren și care trebuie să păstreze un contact permanent cu baza.

— Să înțelegem că puteți servi și baza?

— Corect. Prin echipamente fixe, pe post de dispecerate de radiocomunicații, care coordonează activitatea unei echipe și care concentrează toate informațiile.

— Nu ne-ați spus nimic despre suprafața pe care funcționează radiotelefoanele **Maxon**!

— Comercializăm echipamente care permit acoperirea unor zone largi de teren, întrucît, de exemplu, două radiotelefoane portabile nu pot comunica la mai mult de cîteva kilometri, de la 5 la 10, funcție de cît de liber este terenul. Pentru a le mări „bătaia”, oferim retranslatoare care preiau mesajul și-l retransmit. Funcție de antenă și de orizontul liber ele pot acoperi zeci de kilometri.

— Vorbeați la început de sisteme inteligente. Este și cazul acestor radiotelefoane?

— Inteligența se referă aici la modalitatea de a lua legătura radio. Cea mai modernă posibilitate de creare a unor rețele cu individualitate este prin apelul selectiv, care permite, prin transmiterea unor tonuri de anumite frecvențe la începutul convorbirii, legătura numai cu unul dintre utilizatori. Fiecare are codul lui de apel selectiv. Așa apare softul, calculatorul, legat la dispecerat. Sînt echipamente

destinate dispecerilor și care permit accesul rapid la oricare dintre abonații rețelei radio. Există și posibilitatea de interconectare cu rețelele telefonice, care permit accesul către și dinspre rețeaua telefonică a abonatului radio.

— Ce intenționați să faceți în domeniul serviciilor radio?

— Nu toți utilizatorii au nevoie de zeci de echipamente. Sînt unii cărora le trebuie doar trei sau cinci, să spunem, pentru că au o firmă mică, au o zonă redusă de acoperit. Ei vor ocupa niște frecvențe, iar spectrul radio, care este limitat, se va umple rapid și ineficient. Atunci operatorii radio pun la dispoziția micilor utilizatori echipamente și frecvențe. Pentru frecvență se va plăti un abonament și se va avea acces la repetorul operatorului; cu acest repetor se poate acoperi și un oraș ca Bucureștiul, fără a investi într-o infrastructură, fără a avea probleme în obținerea frecvenței. Aceasta este în mare modalitatea de a oferi servicii radio ca operator radio. O treaptă superioară sînt serviciile **tip trunking**, unde există mai multe, asemenea repetoare și deci mai multe canale radio. În acest sistem, abonații sînt grupați ca într-o centrală telefonică. Este cea mai eficientă utilizare a unor frecvențe radio. În această direcție, **Computerland** are o licență exclusivă de distri-

buire în România cu firma americană **Itrunk**.

— Care sînt condițiile de vânzare a radiotelefoanelor?

— Vânzarea de astfel de echipamente și respectiv cumpărarea lor nu este asemănătoare cu nimic altceva întrucît trebuie obținută o autorizație pentru funcționarea pe o anumită frecvență. Utilizarea radiotelefoanelor fără autorizație constituie o infracțiune. Noi arătăm clienților ceea ce trebuie făcut pentru a obține frecvențele necesare și a fi în legalitate. După 1989, oricine are dreptul să utilizeze spectrul radio, limitările fiind impuse numai de o folosire eficientă a acestuia.

— Sînteți mulțumit de cifra de vânzări?

— Da, vânzările au demarat foarte bine. Iată și cîteva clienți mai importanți: Filialele Electrocentrale din Brașov și din Doicești ale **RENEL**, Regia de Transport în Comun din Oradea, tot în Bihor vom instala și un sistem pe întregul județ pentru **PECO**, Regia Autonomă de Apă Cluj. Schema de foraj **Moreni** și o serie de firme particulare, îndeosebi din domeniul construcțiilor, care au înțeles avantajele unor comunicații rapide și eficiente. Acest tip de comunicații este o strictă necesitate și nu un lux.

„Evoluția violentă a prețului autoturismului OLTCIT“

• **Interviu cu dl. inginer ADRIAN SPULBER, director tehnic la Uzinele OLTCIT S.A. Craiova**

— Domnule director, cum traversează uzinele OLTCIT criza economico-financiară și cum suportă rigorile tranziției?

— Rigorile... Sunt o mulțime; iar criza economico-financiară plasează OLTCIT-ul într-un context groaznic.

— În această situație, imi spuneți care sînt marile probleme ale uzinelor OLTCIT?

— Două ar fi marile probleme ale OLTCIT-ului: comenzile și posibilitatea fabricării mașinilor care rezultă din comenzi. Fieșcie, cea mai dificilă este prima și ea vizează preocuparea noastră în obținerea comenzilor. Cu alte cuvinte, să facem contracte. Cea de-a doua implică aprovizionarea cu piese și este puțin în afara OLTCIT-ului.

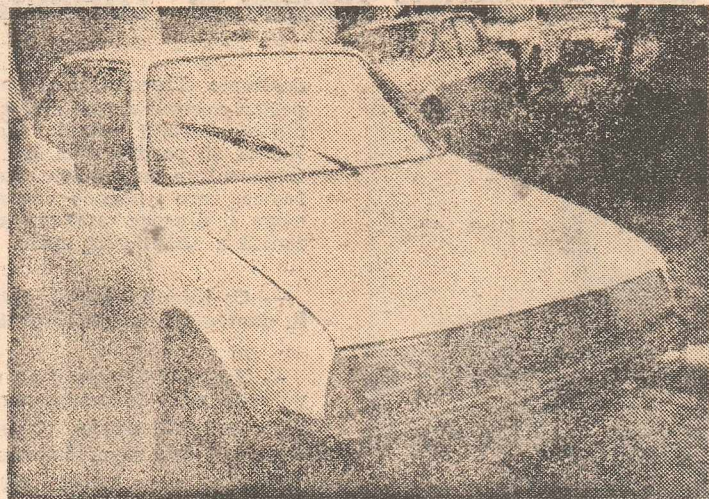
— De ce puțin, de ce în afară?

— Puțin, pentru că trebuie să ne interesăm ce fac furnizorii noștri; cum se aprovizionează cu materii prime din țară sau din import. Dar este în afară, pentru că nu putem înlocui furnizorii nici în aprovizionare, nici în realizarea pieselor, nici în stabilirea prețurilor la care ni le vind.

— Reveniți, vă rog, mai pe larg asupra acestor probleme și explicați în ce măsură îl afectează ele pe cumpărătorul român.

— În ceea ce privește comenzile, producția prevăzută pentru anul acesta, de aproximativ 18 000 de mașini, este acoperită la aceeași oră prin contracte. Din cele 18 000, comenzile la export reprezintă 65% și există speranțe justificabile ca numărul mașinilor vândute în afară să crească. La intern, sîntem foarte puternic afectați, deci nu influențați, ci afectați de evoluția violent-crescătoare a prețului mașinii. Evoluție violentă întrucît, din nefericire, nu există o trecere treptată de la un preț luna asta, la un preț luna viitoare ș.a.m.d., un preț care să fie logic și care să fie mai ușor suportat de oameni. Dublarea prețului nu poate fi decât un șoc psihologic pentru cumpărător și dezastruoasă pentru întreprindere: dezastruoasă întrucît noi, fabricanții de produse complexe, scumpe, ajungem să pierdem foarte mulți clienți potențiali din pricina acestui șoc.

Pe de altă parte, piesele din industria orizontală — industria care colaborează cu noi ca să facem mașina — au prețuri care sînt influențate de cursul actual al dolarului. Și aceasta pentru că, în piesele care se montează la OLTCIT, foarte multe componente sînt din import. Deci, o dată este importul nostru (al uzinei —

n.n.) și altă dată este importul furnizorilor noștri de piese. În consecință, crescînd permanent cursul dolarului este certă și creșterea prețului mașinii. De pildă, dacă va crește cursul dolarului cu 20%, va crește și prețul mașinii cu circa 15%. Sau, dacă se dublează cursul dolarului, precis „prețul nou” va fi de cel puțin 1,8 din prețul actual al mașinii. Trebuie precizat că prețul actual nu este exact, el fiind sub prețul real al fabricației.

— Deci, care sînt prețurile autoturismelor OLTCIT la această oră?

— OLTCIT CLUB 11 E, cu două locuri în față și fără bancheta din spate, costă 1 512 300 lei; apoi, în ordine, CLUB, 1 560 700 lei, CLUB 11, 1 617 000 lei, CLUB 11 R, 1 682 500 lei și CLUB 11 RL, 1 699 100 lei. Acestea au motor de 1 100 cmc și cutie cu patru trepte. Modelul cu motor de 1 300 cmc și cutie cu cinci trepte, respectiv CLUB 12 TRS, costă 1 760 000 lei. La aceste prețuri se adaugă suma de 30 000 lei, în situația în care se dorește de către cumpărător vopsirea metalizată a mașinii. Dar, ceea ce trebuie să știe clienții noștri este că garanția pentru autoturismul OLTCIT se va acorda un an de zile, fără limită de km. Aceasta în condiții de exploatare normală, adică mașina nu trebuie folosită drept taxi, la școala de șoferi și-n sport (raliuri). Am acordat acest termen de garanție, deoarece avem convingerea că mașinile sînt fabricate de așa manieră, încît rezistă. Secretul? Munca de calitate pe care o prestăm.

— În ce țări exportați și la ce prețuri?

— Exportăm în: Bulgaria, Croația, Columbia, Argentina, Egipt, Uruguay. Argentina și Egipt vor să suplimenteze con-

tractul. Avem șanse foarte, foarte mari să vindem undeva în Orientul Mijlociu. Chiar este în curs de perfeciere un contract destul de bun în acest sens. De asemenea, cu Polonia este în perfectare un contract cu livrare în contul datoriei externe a României față de această țară, cu decontarea aceea în ruble, iar noi primim lei. În Cehia este un regulament interesant, bun pentru orice țară, care prevede în fiecare an reomologarea mașinii. Noi sîntem în curs de reomologare a mașinii în Cehia și de perfectare a unor contracte cu această țară.

— În ceea ce privește prețul OLTCIT-ului la export, acesta variază între 3 300 și 4 030 de dolari. Cel mai bine este plătit în Argentina și-n Uruguay.

— Domnule director, care sînt șansele de supraviețuire a uzinelor OLTCIT în timpul guvernării actuale?

— Dacă cei din Consiliul Imputerniciților, mandatați să reprezinte interesele capitalului de stat se vor implica, în modul cel mai corect, în afacerile uzinei, adică dacă se vor simți patroni care să vină la niște sedințe și să accepte în mare viteză niște propuneri făcute din interiorul și din afara uzinei, eu zic că industria de automobile are șanse mari, mari de tot, să devină unul dintre sectoarele care aduc bani în țară. Guvernul nu se poate implica decît prin legi, printr-un program de dezvoltare pe care să-l prezinte, să-l urmărească și să-l orienteze. Trebuie să-l orienteze într-un fel, pentru că, din moment ce statul este singurul acționar în uzinele de automobile din România, este obligat să stabilească o politică, o direcție de dezvoltare.

CONSTANTIN ILIE ■

Auto-flash

● În 1992, pentru al doilea an consecutiv, piața automobilistică franceză a fost dominată de Peugeot 205, care deține 10,1% din totalul vânzărilor; urmează Renault Clio (9,5%) și Peugeot 405 (5,3%). Pe ultimul loc în clasamentul vânzărilor se află Lamborghini Diablo, cu numai 24 de exemplare vândute anul trecut. Este și normal, cu prețul unui Lamborghini (1 441 000 de franci = aprox. 262 000 de dolari) se pot cumpăra 22 de Peugeot-uri 205.

● Lansat la sfîrșitul anului 1990, noul tip de combustibil ecologic — Diesel Verde — a asigurat firmei producătoare (Tamoil, din Italia) o ascensiune rapidă pe piața europeană a carburanților auto. Motorina „curată”, care se distinge printr-o îmbunătățire substanțială a procesului de ardere, se comercializează prin rețeaua de 2 000 de stații de alimentare de care Tamoil dispune în Italia. Pentru 1993, firma a încheiat contracte de colaborare cu Total (Franța) și Castrol (Germania).

● Motoarele echipate cu patru supape pe cilindru nu mai sînt, azi, atribute exclusive ale mașinilor sport. Pină și ultraselecta firmă Rolls Royce a luat în calcul această soluție constructivă, proiectînd un nou motor de 6 750 de cmc, fiecare dintre cei opt cilindri ai acestuia avînd pe chiulasă cîte patru supape.

Pentru realizarea acestui proiect, Rolls Royce a încheiat un contract de cooperare cu firma Cosworth, care este într-adevăr expertă în domeniu.

● Urmînd exemplul firmelor producătoare de computere, și giganții americani constructori de automobile — General Motors, Ford și Chrysler — au trimis Comisiei federale pentru schimburi comerciale un dosar în care cer măsuri drastice împotriva constructorilor japonezi. Pe piața americană, niponii își vînd autoturismele la preț de dumping, cauzînd „reclamanților” serioase daune. Dintre exemplele citate în dosar, reținem cazul Toyotei Previa, care se comercializează în Statele Unite cu 14 398 de dolari, în timp ce, în țara de baștină, prețul ei este de 22 226 de dolari.

● Cel mai lung autoturism de serie din lume este Cadillac Fleetwood Limousine, produs în S.U.A.; el măsoară 620,6 cm.

● Cel mai scurt autoturism de serie este GP Madison — model 1980, produs în Anglia; el măsoară 207,7 cm. Cel mai serios rival al minusculului GP a fost fără îndoială, Lăstunul nostru, care, din păcate, nu s-a dovedit a fi nici autoturism și nici de serie.

ADRIAN BRUTARU ■
CRISTIAN BUZAȘ ■

• Producția mondială de automobile

Producția mondială anuală a marcat în ultimii ani o veritabilă explozie, zilnic peste 130 000 de autovehicule ieșind de pe benzile de montaj. Cu o producție de peste 13 milioane, Japonia a depășit S.U.A. (11 milioane), care, însă, se mențin în fruntea piețelor de desfacere; fiecare al treilea

automobil produs în lume se vinde pe piața americană.

Creșterea producției de automobile arată astfel:

- 1950 — cca. 8 milioane buc.
- 1960 — cca. 13 milioane buc.
- 1970 — cca. 24 milioane buc.
- 1980 — cca. 32 milioane buc.
- 1990 — cca. 40 milioane buc.

• 1374 de chinezi într-un automobil

Actualmente, omenirea utilizează aproximativ 400 milioane autovehicule, care sînt extrem de neuniform distribuite: S.U.A., Canada, țările Europei de Vest și Japonia, în care trăiește 16% din populația globului, dețin 81% din

parcul mondial. De aceea, densitatea de locuitori pe o mașină variază de la 1,8 în S.U.A., la 1374 în China (Anglia — 2,9; C.S.I. — 24; Peru — 52; Sudan — 229; Australia — 2,3; Canada — 2,2 etc.).

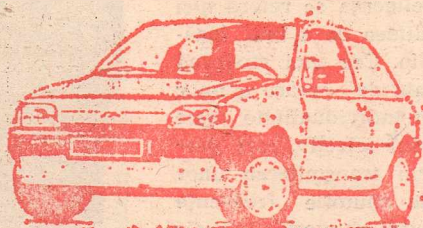
• 10 000 de „criminali” omorî 10 americani și 170 de etiopieni

Automobilului i se impută o înaltă rată a „criminalității” rutiere. Dar recordurile la statisticile de genul „cîți morți la 10 000 de autovehicule” le înregistrează nu țările cu un înalt nivel de motorizare, ci,

dimpotrivă:

- S.U.A.: aprox. 10/10 000
- Australia: 10/10 000
- Belgia: 15/10 000
- Grecia: 20/10 000
- India: 110/10 000
- Etiopia: 170/10 000

CINEVA ARE ÎNTOTDEAUNA GRIJĂ DE DUMNEAVOASTRĂ

REPREZENTANȚELE
ASIROM
din țară vă așteaptă!

O dragoste nebună, nebună, nebună: cursele automobilistice

Toga sau costum de pilot?

F 1 sau Indy?

Alain Prost, supranumit și „profesorul” pentru abordarea meticuloasă a artei pilotajului la viteze amețitoare ale curselor de formula 1, s-a făcut dintr-o dată diplomat ca să obțină și un alt tip de victorie.

Sportivul francez, de trei ori câștigător al titlului de campion absolut, și-a abandonat mașina Williams Renault după etapa din Africa de Sud, care i-a adus cea de-a 45-a victorie din carieră, pentru a-și folosi toate resursele spre a convinge consiliul zeilor ce domină automobilismul sportiv să-l lase să participe la cursele de formula 1 ale anului.

Prost, în vîrstă de 38 de ani, situat întotdeauna de partea administrației și a susținătorilor siguranței maxime pe circuite, acordînd o atenție meticuloasă și celui mai neînsemnat detaliu al pilotării, i-a șocat pe membrii Federației Internaționale a Automobilismului Sportiv (FISA), prin criticile neieratatoare pe care le-a adus acestui organism într-un interviu acordat unei reviste franceze.

Rezistînd tentației de a-și face bagajele și de a abandona lumea curselor în care de-abia a revenit după un an de „parcare”, Prost a dat prioritate unui for hotărît să-l pedepsească exemplar pentru erezie și să-l vireze din nou în parcul rece. O asemenea pedeapsă ar fi anulat din start ambițiile planuri ale lui Alain, decis să valorifice la maximum excelențele performanțe ale mașinii și ale echipei Williams pentru a cuceri al patrulea titlu mondial. „Din cînd în cînd trebuie să-ți lași mindria la o parte”, a declarat el înainte de a intra în clădirea impunătoare din inima Parisului unde urma să i se pecetuiască soarta. „N-am intenționat să jignesc pe nimeni”, a adăugat el supus. O schimbare surprinzătoare de atitudine, dacă o comparăm cu declarația făcută tot de el înainte de startul de la Kyalami, cînd a spus sigur de sine: „După 20 de ani în lumea curselor, 12 ani în formula 1, 44 de victorii în grand prix-uri și trei titluri mondiale, cred că am dreptul să spun ce gîndesc.”

Același tact care l-a determinat pe Prost să-și tempereze combativitatea l-a făcut destul de convingător și în fața celor de la FISA, sub conducerea britanicului Max Mosley, chemat, din solidaritate naționalistă, să sprijine e-

chipa Williams și din tradiționala rivalitate cu vecinii de peste Canalul Minecii să „ia aerul din jiglere” arrogantului pilot francez. Mosley a tunat și a fulgerat cînd a aflat de comentariile acestuia. Plîn de indignare, i-a trimis chiar o scrisoare de protest lui Frank Williams în care nu a făcut economie de amenințări și cuvinte dure. Dar această „lăsare de fiere”, se pare că i-a făcut bine patronului internațional al automobilismului sportiv și i-a mai răcorit frînele. La o conferință de presă ținută în comun cu Alain Prost, Mosley a afirmat chiar: „cu cît avem legături mai strînse, cu atît sînt mai convinși că ne putem înțelege. Prost este un om inteligent și foarte eficient.”

Nu totdeauna pilotul francez a fost servit cu asemenea dulceturi după cite o gafă. Mai ales la începutul carierei în formula 1, cînd a alergat pentru Renault și, ulterior, pentru McLaren. Experiența sa la această echipă s-a încheiat în cumplită amărăciune din cauza unor confruntări lipsite de eleganță cu copilul rebel al curselor, brazilianul Ayrton Senna. Deși coleg de ecurie, acesta nu s-a sfiit să riște totul într-o ciocnire efectivă pe circuit, în plin concurs. Anul 1989, ultimul petrecut de Alain la McLaren, a fost marcat de neîntrerupte șicane cărora le-a făcut față din cauza susținerii de către mecanici, tehnicieni și „creierele” echipei, a lui Senna, considerat prioritar, francezului conferindu-i-se titlul, deloc de invidiat, de secund. Așa a ajuns un conducător rafinat, cu mare experiență de concurs, în parohia italiană Ferrari, care nu dispunea atunci, așa cum nu dispune nici acum, de o mașină care să-i amenințe pe monștrii Williams sau McLaren. Italianii l-au aruncat fără regrete pe Prost în 1991, chiar înainte de expirarea contractului, declarînd că preferă nebunia altui francez, Jean Alessi, ciufuțeniei lui Alain.

A urmat un an de penitență, pe care Prost l-a traversat rozîndu-și unghiile pe marginea circuitelor, unde a scos un băn cîștit, dar modest, comentînd evoluția altora. Mai mult, convins că experiența îi permite să analizeze din interior lumea curselor, a spus cîtorva lucruri pe nume, exact cînd își pregătea o revenire triumfală.

Începutul sezonului '93 se pare că

l-a adus împlinirea visurilor celor mai ambițioase. Prima cursă, prima victorie. Ciocnirea cu FISA s-a transformat într-un exercițiu de stil care l-a îmbogățit palmaresul. Avînd la dispoziție cea mai rapidă mașină existentă la ora actuală, Alain Prost poate aștepta încrezător grand-prix-urile anului.

★

Campionul lui 1992, Nigel Mansell, a adus în competițiile formulei Indy faima sa de dimensiuni mitologice și strălucirea fascinantă a marilor evenimente sportive. Prima etapă de formula Indy, singura desfășurată în afara granițelor Statelor Unite, la Surfers Paradise, în Australia, a dovedit că „omul sfîntește locul”. Ediția inaugurală a campionatului pe 1993 a atras peste 120 000 de spectatori (de obicei, numărul lor nu depășea 80 de mii). Transmisia de televiziune a fost preluată direct de 90 de studiouri din toată lumea. Organizatorii au caracterizat profitul net drept „istoric”, fără să dea detalii.

Nigel Mansell a fost întîmpinat ca un rege al vitezei și evoluția sa a dovedit că-și merită acest titlu. Întrețerea din Australia s-a desfășurat pe străzile orașului. Pe un astfel de traseu, „pole position” este una din premisele victoriei. Pilotul britanic a obținut-o la calificări, cînd a corectat recordul pistei stabilit anul trecut de nu mai puțin celebrul Mario Andretti, și el cîndva pilot de formula 1. Din 1936 nici un nou venit la formula Indy n-a mai obținut „pole position”. În 1992, cînd a cucerit titlul de campion mondial la formula 1, Mansell a fost de 14 ori în această poziție și a cîștigat 9 grand-prix-uri. „Nigel al nostru”, cum îi spun admiratorii săi britanici, sau „Il Leone”, cum l-au

poreclit italianii, a adus un stil agresiv, plin de fantezie, în limitele unei sportivități exemplare, dînd curselor Indy o proeminență care ar putea umbri chiar întrecerile de F1. Echipa Paul Newman — Carl Haas, care i-a dat pe mină mașina Ford Cosworth, n-a făcut altceva decît să se instaleze comod în fotolii și să-l urmărească pe vrăjitorul volanului, dovedind că stilul, eleganța, înțelegerea mecanicii la valoarea performanței strălucitoare pot constitui spectacolul dinamic al unei întreceri automobilistice.

La Surfers Paradise, pentru trei zile, a coborît raiul curselor auto și n-ar fi exclus ca după încă o reprezentatie cum a fost cea orchestrată de Mansell, autoritățile să schimbe numele așezării în Drivers Eden (Raiul piloților).

Că pilotul britanic a intrat în familia mezină a întrecerilor de formulă precum Gulliver în Tîra piticilor era de așteptat. Dar victoria lui a fost obținută în fața unor veterani ai curselor Indy: Emerson Fittipaldi, Paul Tracy, Bobby Rahal și Mario Andretti.

S-ar putea ca această lansare spectaculoasă, urmărită cu sufletul la gură, să fie urmată de un pas înapoi. Organizatorii întrecerilor par hotărîți să nu repete situația alarmantă de la formula 1 de anul trecut, cînd, de la jumătatea calendarului competițional, era clar că Mansell va fi campion și, deci, interesul pentru etapele finale a scăzut brusc. Iată de ce nu este exclus un scenariu care să dea sare și piper campionatului Indy '93 și să pună în joc titlul suprem numai în ultimele curse ce vor avea loc în Statele Unite după vacanța de vară.

Nigel Mansell și-a stăpînit euforia după prima victorie, declarînd cu umor reținut: „vom concura și vom vedea.”

NICOLAE MELINESCU ■

Reguli elementare pentru întreținerea anvelopelor (II)

Umflarea corectă a pneurilor vă asigură securitate, economie de carburant, durabilitate și confort sporit al călătoriilor. Respectați presiunea de umflare prescrisă de fabricantul autoturismului. Presiunea trebuie verificată regulat, cu pneurile neîncălzite.

Montați același tip de pneu (cu același tip de profil) la toate roțile mașinii. În cazul unui echipament mixt (pneuri radiale și pneuri convenționale), cele radiale se vor monta pe osia din spate. Nu montați pe aceeași osie pneuri de tipuri diferite și cu grad de uzură diferit. Verificați cu regularitate starea anvelopelor, depistînd eventualele tăieturi, spărturi sau crăpături, smulgerea elementelor din striatiunile benzii de rulare, fibre sau sîrme care atîrnă pe flancuri, etc. Uzurile anormal de rapide, neregulate sau ciudate, demonstrează de cele mai multe ori o dereglare mecanică a vehiculului:

— dereglarea paralelismului punții din față și în anumite situații la cea din spate;

— jocuri prea mari în rulmenți sau

în articulațiile direcției (uzuri în valuri);

— reglaje greșite la frîne care pot determina uzuri localizate de la un punct la altul al benzii de rulare.

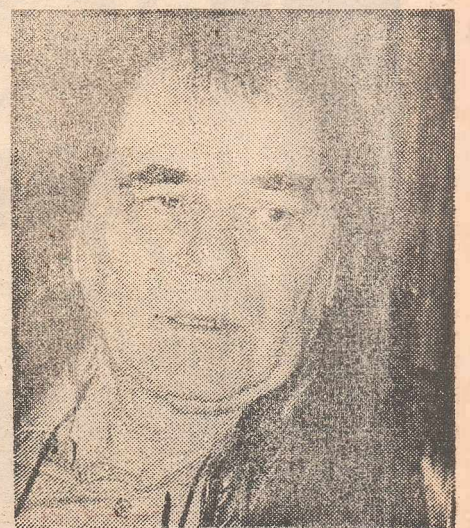
Nu supraîncărcați autovehiculul, deoarece un pneu care suportă o încărcare cu 20 la sută mai mare decît cea indicată de producător duce la o scădere a durabilității cu 30 la sută. Rularea cu pneuri umflate incomplet duce la uzuri anormale, dislocări și insecuritate. O presfuire exagerată diminuează aderența, favorizează patinarea și riscurile tăierii, de asemenea, provoacă o obosală excesivă a carcasei pneului. Uzura pneurilor depinde într-un mod deloc de neglijat și de temperatura ambiantă în timpul rulații. Viteza de rulare influențează considerabil rapiditatea uzurii anvelopelor: un pneu se uzează aproximativ de două ori mai repede la 120 km/h decît la 70 km/h. O conducere sportivă pe un drum sinuos, accelerările bruște și frînările dese duc la diminuarea considerabilă a durabilității pneurilor.

CRISTIAN BUZAȘ ■

Ion Besoiu

ION BESOIU, cunoscutul actor al Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra” din București, este posesorul unui autoturism Dacia 1310. Mașina dlui Besoiu are culoarea crem, este fabricată în anul 1987 și se află, după cum ne spune domnia sa: „Într-o stare bună pentru că, astă vară, i-am făcut tinichigeria”. Permisul de conducere l-a obținut în anul 1964 din prima încercare. În legătură cu acest „act” dl Besoiu precizează: „Am obținut permisul pentru că, atunci, eram un actor la modă. Cel cu pile susțineau examenul direct la Inspectoratul General de Miliție. Acolo, l-am susținut și eu. Am plecat cu mașina cu viteza întii și așa am mers pînă cînd milițianul mi-a atras atenția că, dacă merg tot așa, voi distruge cutia de viteze. Cînd am ieșit la sosea l-am invitat la o bere. În aceeași zi am primit carnetul și felicitările. Seara am plecat, ca orice sofer bine pregătit, la drum. Trebuia să ajung la Sinaia, unde de fapt am și ajuns. Numai că, pe drum, mi-am dat seama că nu știu să «manevrez» luminile de noapte”. Pînă în prezent, domnia sa a parcurs cu mașina peste un milion de kilometri, timp în care a plătit și citeva amenzi. „Datorită faptului că sînt un actor cunoscut nu prea am plătit amenzi”, ne mărturisește dl Besoiu. Ca „argument”, domnia sa ne relatează, cu mult har, următoarea „scenă”: „Într-o seară, întorcîndu-mă acasă dintr-o vizită, unde consumasem ca tot omul și ceva alcool, mă oprește un polițist, Mirosul de băutură fină ajunsese sigur și pînă la el. Numai că, mă întrebă: — Ați băut? /— Foarte mult, zic eu. /— Nu se poate, dle Besoiu! /— Păi, dacă îți spun eu,

dle /— Unde stați? /— Aproape, îi zic. /— Bine, mergeți ușor pînă acasă și lăsați mașina”. „Polițistii, continuă dl Besoiu, nu sînt băieți răi, însă nu trebuie să-i calci pe coadă”. Cuplul „Ion Besoiu-Dacia 1310 crem” este cunoscut în lumea actorilor ca un cuplu foarte serios și foarte bun. Dl Besoiu își iubește mașina și și-o îngrijește, însă nu întrece niciodată măsura. Sînt totuși momente cînd nu are timp să-i facă și toaleta exterioară. Nu este un „rob” al mașinii ci mai degrabă ea este o „servitoare” a domniei sale.

GHEORGHE BARBU ■
Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ ■

Lansarea pe piața europeană a unei noi game de produse

Bună ziua și bine ați venit la **DOCUMENT '93**, lansarea oficială a noulor game de produse a firmei **RANK XEROX** — lansare care, în această primăvară, are loc pe întregul continent european.

Manifestarea a ajuns și în România. Azi vă vom prezenta o viziune a domeniului de afaceri în care activează corporația Xerox în România, o viziune asupra viitorului nostru pe această piață. Vom aminti resursele și capacitățile pe care vi le punem la dispoziție pentru ca afacerile dvs. să prospere.

De la primul rind, să aruncăm o privire asupra firmei pe care o reprezentăm — **RANK XEROX LIMITED**.

RANK XEROX Limited este considerată în prezent cea mai mare și mai încununată de succes societate mixtă de pe glob, rezultat al asocierii dintre **Corporația Xerox** din Statele Unite și **Organizația RANK** din Marea Britanie. Firma **Rank Xerox** a luat ființă în 1956, cu un capital 48 la sută Xerox și 52 la sută **Rank Organisation**. În 1968, **Corporația Xerox** preia controlul asupra societății, achiziționând încă 4 la sută din acțiuni, inversând balanța decizională. Tot în 1968 are loc și o altă dezvoltare a **Corporației XEROX**, **Rank Xerox** din Marea Britanie și **Fuji Photo Film** din Japonia,

dând naștere societății **Fuji Xerox**, cu sediul la Tokyo. Astfel, în ziua de azi, **Corporația Xerox**, cu sediul la Stamford — pe Coasta de Est, coordonează activitatea firmei în Statele Unite ale Americii și prin **American Operations**, în Canada, America Latină și China. **Rank Xerox**, la rândul său, cu sediul la Londra, își desfășoară activitatea în Europa, Asia și Africa, iar **Fuji Xerox** este răspunzător de afacerile firmei în Australia și Japonia. „Petele albe”, adică teritoriile în care **Corporația Xerox** nu desfășoară activități comerciale, sînt: Africa de Sud, Libia, Irak și cele două Coree.

Europa Centrală și de Est, Rusia, Ucraina și Statele Baltice fac parte din Grupa B / **Rank Xerox Limited** — grupa de care aparține și **Rank Xerox România**. Grupa B acționează într-o regiune în plină expansiune comercială și ne face plăcere să menționăm că România — cel puțin pentru **Rank Xerox** — reprezintă virful de lance în dezvoltarea afacerilor firmei pe aceste piețe.

Dinamismul firmei este de asemenea în continuă creștere, cifra de afaceri ajungând la finele anului trecut la aproape 25 miliarde dolari. Creșterea firmei a fost impetuoasă. De la inventarea procesului xerografic în 1938

la primul copiator comercial model 1385, în 1956, până în 1981, când au apărut primele modele ale seriei 10, până în 1987, anul apariției primei variante a imprimantelor laser Xerox 4030 până în 1990, când și-a făcut apariția noua generație de aparate telefacsimil Xerox din seria 7000...

Practic, clienții și beneficiarii noștri au la dispoziție o gamă întreagă de echipamente și sisteme de birou care le satisfac cerințele; cerințe care trebuie satisfăcute calitativ, de la furnizor la distribuitor până la client, creînd înclul de calitate **XEROX** — un crez de la care corporația nu abdică, abordarea calitativă a piețelor și a cerințelor clienților fiind primul lucru pe care firma **XEROX** se străduiește să-l introducă în piețele sale.

Politica promovată de **XEROX** i-a adus multe premii pentru calitate, culminînd cu **Premiul European al Calității**, câștigat în 1992, **XEROX** fiind prima firmă căreia i s-a înmînat acest trofeu.

Încotro ne îndreptăm? Spre găsirea de noi și noi soluții, care să satisfacă plenar cerințele dvs. de birotică și care să facă față din ce în ce mai bine necesităților dvs. de prelucrare a documentelor.

Gama echipamentelor reprografice oferite de către **XEROX** — **The Document Company** pieței românești suferă — după cum veți vedea o restructurare aproape totală. La finele acestui an, practic întreaga gamă de echipamente va fi nouă, lansată pe piața românească în același timp în care se lansează pe piețele vestice — produse cu aceeași fiabilitate și funcționalitate ridicate, care a făcut din numele **XEROX** un sinonim al copierii performante.

Vom dezvolta un program complex de birotică pentru anii 1993/1994. **XEROX** — **The Document Company** are o istorie constantă în a satisface cerințele clienților prin realizarea produselor și serviciilor solicitate. Aceasta s-a întîmplat și în România din 1968, anul înființării primei reprezentanțe și pînă în 1990, prin intermediul întreprinderilor de comerț exterior. În ultimii ani, acest lucru s-a înfăptuit prin crearea și extinderea unor companii mici și mijlocii și transformarea lor în distribuitori **RANK XEROX**. Însă, cerințele clienților majori sînt în continuă creștere.

Azi, aveți nevoie de un furnizor unic, de produse și aplicații complexe și de un service constant și de calitate la nivel național și internațional. Cum va reacționa **XEROX** la aceste cerințe?

Prin canale comerciale multiple, care constau din actualii distribuitori, revinzări prin valori adăugate (VAR), integratori de sisteme și program Xerox pentru clienții majori, care va cuprinde administrarea tuturor cerințelor

Vă oferim, în **ORIGINAL**; **COPIA** discursului rostit de dl **Marian POPA**, directorul **RANK XEROX** pentru România, cu prilejul lansării produselor noi ale firmei în țara noastră.

acestora de creare, modificare, transmitere și imprimare a documentelor.

Xerox are soluții pentru bănci și finanțe, industria farmaceutică, industria aviatică, Guvern și Universități. Xerox — **The Document Company** își asumă întreaga responsabilitate pentru clienții majori, atît în ceea ce privește vânzarea propriu-zisă cît și contractele de service pentru echipamente și servicii concepute pentru aplicații specifice. Suportul tehnic este asigurat de **XEROX** în colaborare cu distribuitorii pentru clasele de produse menționate. Xerox definește soluții pentru problemele dvs. apelînd în resursele sale globale — Centre de soluții în Marea Britanie, Centre de Pregătire în SUA, Marea Britanie și Franța, dar și la București și Predeal. Experiențe îndelungate în aplicații de anvergură — cele mai elocvente exemple fiind **CASA ALBĂ** și **PEN-TAGONUL**, două sedii administrative celebre care au ales echipamentele și soluția **XEROX**. Și în viitor? Vom organiza seminarii pe teme reprografice pentru diverse sectoare industriale. Vom planifica întîlniri frecvente cu clienții noștri pentru stabilirea cerințelor de imprimare și reprografiere. Vom dezvolta și lansa produse specifice pentru soluționarea cerințelor lor.

În fiecare zi, în peste 130 de țări din întreaga lume, peste 1,2 milioane beneficiari copiază peste o jumătate de miliard de pagini cu echipamente produse de **XEROX** — **The Document Company**; două din trei copii realizate pe glob sînt efectuate cu ajutorul echipamentelor purtînd marca **XEROX**. Și, din nou, întrebarea: ÎNCOTRO NE ÎNDREP-

TAM? Către realizarea de produse care satisfac cerințele clienților noștri.

Unde sîntem azi în România? Avem un sediu central la București, 18 distribuitori autorizați, 36 de birouri comerciale și puncte de service ale acestora pe tot teritoriul țării. La doar cîțiva pași de dvs. se află cu siguranță un birou purtînd emblema **XEROX**, doritor să vă ofere produsele și serviciile premiate în întreaga lume.

Buyers Laboratory Inc — cea mai reputată firmă independentă a Statelor Unite în domeniul testării echipamentelor, a acordat distincțiile sale pe 1992, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Orlando pe data de 15 ianuarie 1993. Cinci echipamente **XEROX** au fost premiate pentru rezultate deosebite. Patru dintre ele le veți putea vedea și în expoziția noastră:

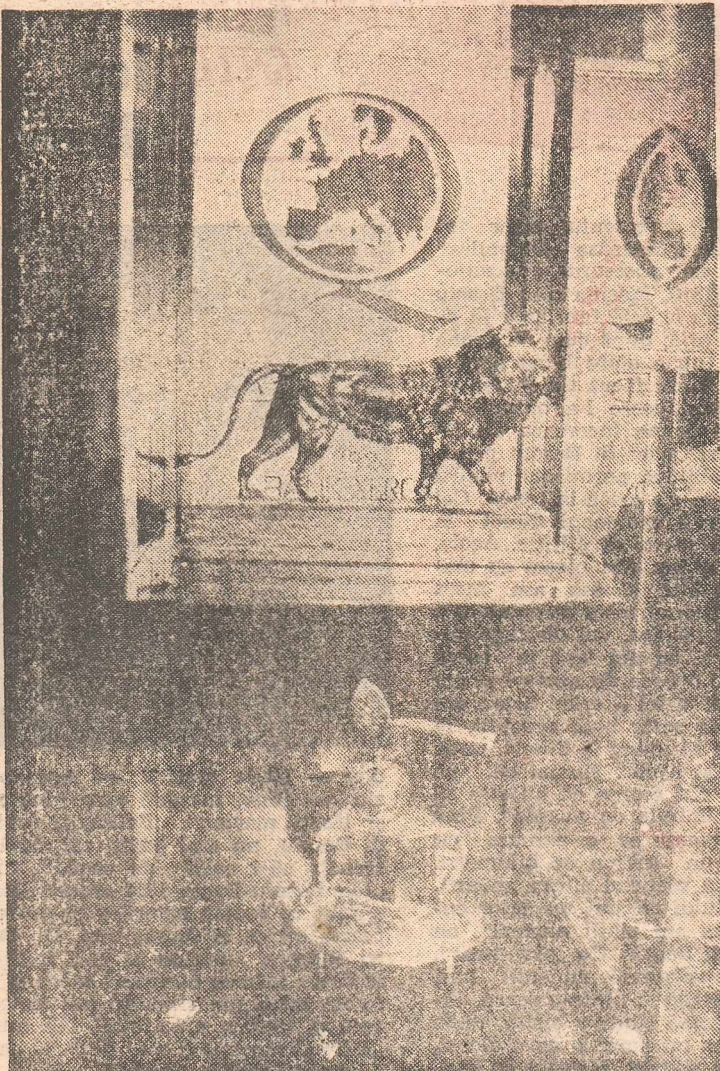
XEROX 5775 — Alesul Anului — Cel mai bun dintre cele mai bune echipamente pe 1992.

XEROX 5100 — cel mai performant copiator din categoria volum mare.

XEROX 7033 — realizare de excepție în categoria faxuri.

XEROX 7019 — cel mai performant fax cu hîrtie termică. Această recunoaștere din partea unui for autorizat și independent este o dovadă în plus a succesului politicii de „Supremație prin calitate” implementată de firma **XEROX**. Doamnelor și domnilor, mulțumindu-vă pentru atenția cu care ne-ați citit, doresc să vă invit în continuare la vizitarea expoziției de lansare pe piața românească a noulor game de echipamente **XEROX** — **DOCUMENT '93**.

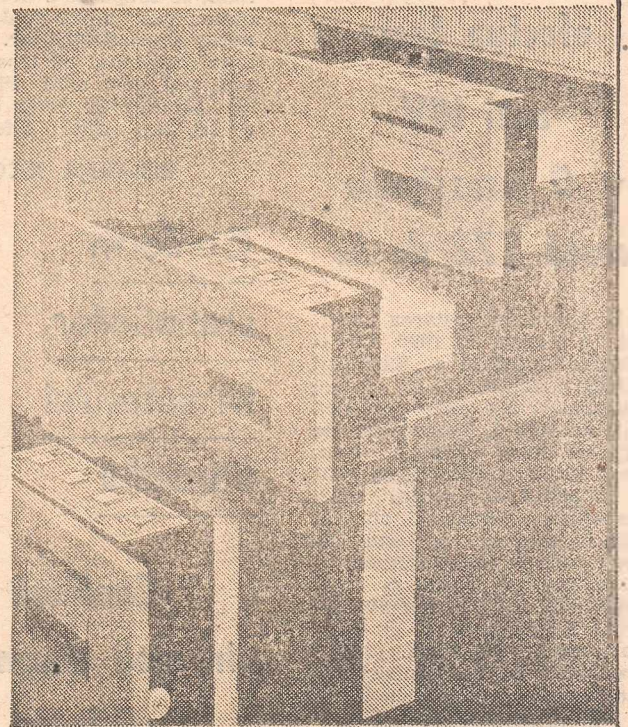
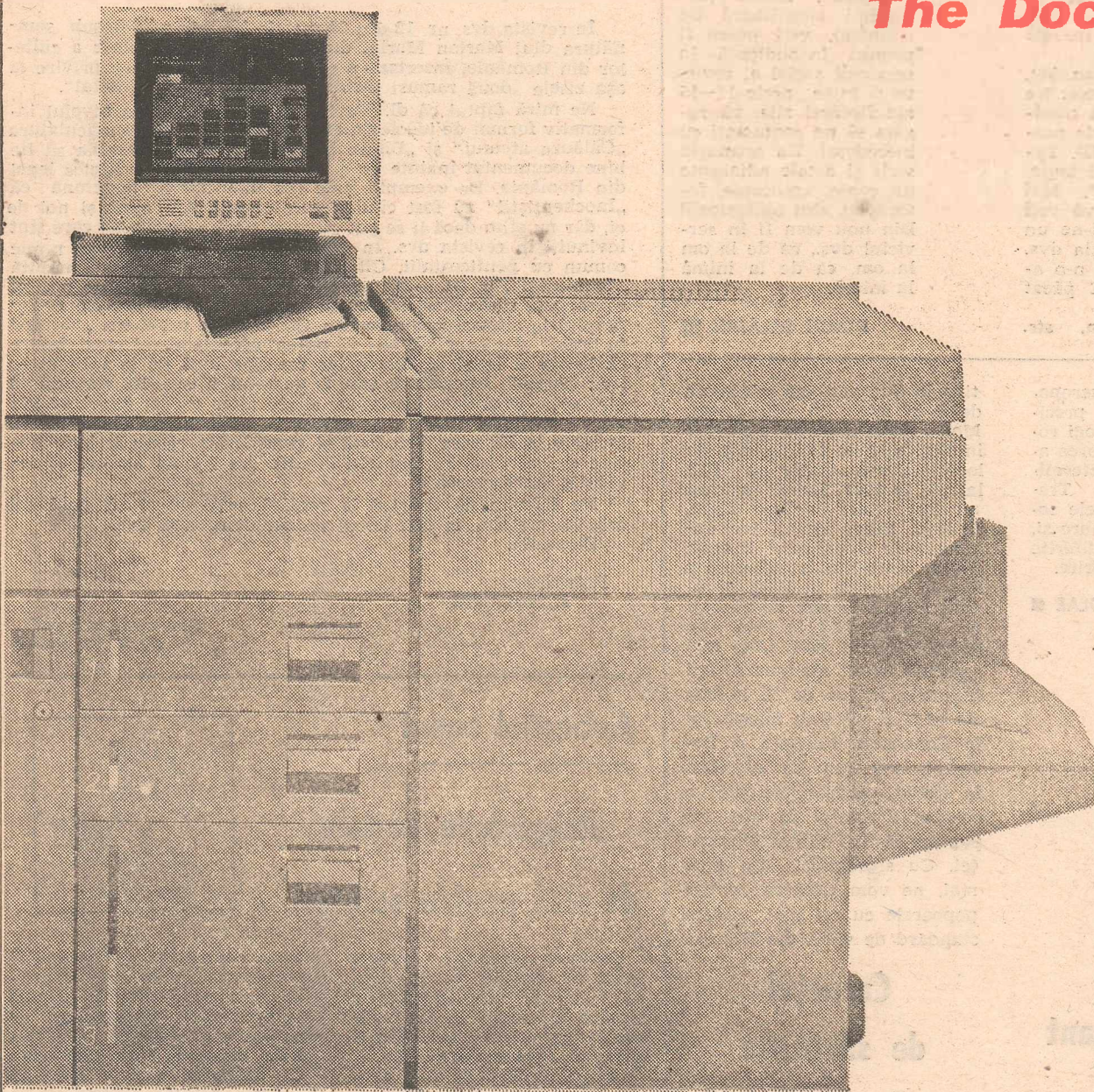
Fotografii de
FLORIN IONIȚĂ

Puterea Leului — Trofeul European al Calității, primit de **RANK XEROX** în 1992 — are ceva din tăria Fierului de Cristal, premiul pe care **FLACĂRA** l-a oferit aceleiași firme.

XEROX®

The Document Company

© TANT DESIGN

Lansarea oficiala a noli game de produse XEROX

XEROX

DOCUMENT '93

Bucuresti
aprilie - mai

Xerox
The Document Company

Comaniile doresc să-și crească viteza și calitatea. Vor producție și soluții la problemele legate de productivitate. În Europa, Rank Xerox este leader în dezvoltarea tehnologiilor și soluțiilor pentru satisfacerea dorințelor clienților săi.

THE
EUROPEAN QUALITY
A·W·A·R·D

1992
RANK XEROX

RANK XEROX EEO (UK) LTD.
Branch Romania & Moldavia
Str. G-ral Berthelot nr.27
Bucuresti
Tel : 40-1-312 0053 / 615 1742
Fax : 40-1-312 0054
Modem : 40-1-312 2605

UN MINUT PENTRU FIECARE

● Deac Mihai, loc. Vadul Izei nr. 349, județul Maramureș: Ne bucură sincer că ați rămas un vechi și statornic iubitor al revistei noastre. Am înțeles că dețineți „dubluri” și chiar că aveți o colecție „suplimentară” din revista „Flacăra” (din anii 1974, 1975, 1976). Dacă doriți să o vindeți, noi facem acest aviz amatorilor de revuistică.

● Deacu Costică, loc. Jijila, județul Tulcea: Într-adevăr, în Franța s-au făcut (și se fac) vindecări „miraculoase” de leucemie. Știm, de la specialiști și de la unii părinți necăjiți, că au avut sorți de izbândă în Franța, cu anume cazuri de leucemie, deosebit de grave. Semnalăm apelul dvs. ministrului sănătății și televiziunii române, pentru a vă ajuta fetița!

● Moroșanu Florica, str. Bu-

covina nr. 58, Botoșani: Nu ne putem pronunța, cu exactitate juridică, despre proprietatea dvs. Asta pot să-o facă inginerii topografi, aflați la fața locului, în aceste săpături, în mediul rural. Dacă dețineți schița casei și a proprietății, vă recomandăm să le-o arătați lor! Dacă nu veți găsi altă soluționare, trebuie să vă adresați justiției.

● Ștefan Aurel Drăgan, loc. Birsău, județul Satu Mare: Ne pare sincer rău că în nord-vestul țării nu se prinde postul II de televiziune. Dl. Tătuțici a făcut și lucruri bune, nu numai „codoșlicuri”. Mai ales „pe II”. Când vă veți isprăvi „lucrarea”, dați-ne un semn de viață. Intenția dvs. cu „tinerii martiri” să n-o abandonați pe drum. E păcat de Dumnezeu.

● Răduțeanu Ioana, str.

I. C. Frimu nr. 73, Cimpulung, județul Argeș: Fosta noastră colegă, Valeria Dorneanu, lucrează la revista „ZIG-ZAG”.

NOTA REDACȚIEI: Am redeschis serviciul de audiențe al revistei „Flacăra”. Zilnic (exceptând ziua liberă de simbadă), veți putea fi primiți în audiență la serviciul social al revistei: între orele 11-15 ale fiecărei zile, vă rugăm să ne contactați cu încredere! Un memoriu scris și actele adiacente (în copie, xerocopie, fotocopie), sint obligatorii! Din nou vom fi în serviciul dvs., ca de la om la om, ca de la inimă la inimă.

DORIN SĂLĂJAN ■

Dreptul la replică

Primim din partea Cultului Penticostal Biserica lui Dumnezeu Apostolică

Către

REDACȚIA REVISTEI „FLACĂRA”

În revista dvs. nr. 12 din 24 martie 1993, la pag. 8, sub semnătura dlui Marian Marin, după ce face o prezentare a cultelor din România, inseriază o serie de neadevăruri cu privire la așa zisele „două ramuri dizidente din cultul penticostal”.

Ne miră faptul că dl. Marian Marin a rămas la nivelul informativ format de ideologia ateistă și alimentată de maculatură „Călăuza ateului” și „Biblia hazlie” etc. Dinsul trebuia să fie bine documentat înainte de a se referi la un cult religios legal din România. De exemplu, este cea mai mare minciună că „Inocențiștii” au fost cindva penticostali. Am auzit și noi de ei, dar nu știm dacă li se pot pune în circă păcatele de care sint învinuiți în revista dvs. În orice caz, n-au avut și n-au nimic comun cu penticostalii. Cît privește ramura dizidentă numită „Tremurici”, la fel n-am avut o astfel de ramură. Este posibil ca ateii și răuvoitorii să scornească tot felul de porecle și defaimări la adresa credincioșilor. Cît privește problema „vorbirii în limbi”, dacă aveți Biblie vă putem recomanda să citiți despre existența ei în sinul Bisericilor creștine încă de la înființarea lor: (Faptele Apostolilor cap. 2, versetul 4, cap. 10, versetul 46 etc., etc.). Problema minunilor și ale altor daruri dumnezeiești este o problemă teologică existentă la toate cultele creștine, inclusiv la Biserica Ortodoxă și considerăm că nu trebuie tratate de neteologi în maniera în care era tratată înainte de revoluția din decembrie.

Ne folosim de dreptul la replică, rugându-vă să publicați cele de mai sus în următorul număr al revistei dvs.

Cu stimă,

Președinte,
E. BULGAR

Secretar general,
Dr. T. SANDRU

Unde se pot efectua teste anti HIV

● O investigație costă 572 de lei

În România, testarea anti-HIV a început în 1990. Organizația Mondială a Sănătății (OMS) stabilise că, în toată Europa de Est, este specifică tulpina HIV 1. Toate testele primite drept ajutoare erau, deci, teste monospecifice HIV 1. În primăvara anului 1992, cercetătorii virusologi români pun în evidență, pe baza altor tipuri de teste obținute pe speze proprii, prezența tulpinii HIV 2, virus specific Africii. Acest virus are un comportament ceva mai... prietenos, perioada de seropozitivitate cvasiasimptomatică fiind, la adulți, de 8-12 ani. Cercetătorii virusologi români li se datorează, deci, schimbarea atitudinii OMS față de România concretizată în introducerea, din septembrie 1992, a testelor mixte HIV 1 și 2. Persoanele care doresc să-și facă acest test, sint invitate să se adreseze Institutului de virusologie „Ștefan Nicolau” București. Se declară seropozitivitate anti-HIV numai dacă proba este reactivă, în mod concordant, pe două teste E-LISA pe principii diferite și cu două probe diferite. Dacă testele sint unul pozitiv și celălalt negativ atunci se procedează, obligatoriu, la testări suplimentare. Această procedură este specifică laboratorului de referință și se numește testul Western Blot. Confirmarea prin acest test este cea finală și, în baza sa

poate fi diagnosticată seropozitivitatea, cu maximă precizie. Cercetătorii virusologi români se ocupă de evaluarea acestor truse, adică de determinarea sensibilității lor. Trebuie menționat că trusele sosesc aici, pe fondul Phare și, sint produse de firme diferite avind, deci, calități diferite.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Conform statisticilor Ministerului Sănătății

Continuă în mod alarmant scăderea natalității și creșterea mortalității

Dintr-un studiu realizat de Direcțiile Sanitare ale Ministerului Sănătății pentru anul 1992, reiese că natalitatea și mortalitatea au atins cote îngrijorătoare. Astfel, natalitatea a scăzut și în 1992, înregistrându-se 11,7 nașteri la mie de locuitori, față de 11,9 la mie, în 1991. Nivelul maxim, de 15,6 la mie a fost a-

tins în Suceava, iar minimum de 8 la mie, în București. Mortalitatea generală a crescut în 1992 pînă la 11,5 la mie de locuitori, comparativ cu 10,9 la mie în 1991. Indicii maximi au fost atinși în Satu Mare, Tulcea, Bihor, Sălaj, iar minimum în București, Brașov, Sibiu. Mortalitatea infantilă a fost în creștere în 1992, ajungind la 23,4 la mie de născuți vii, față de 22,7 la mie de născuți vii, în 1991. Cele mai crescute valori ale mortalității infantile, în jur de 35 la mie de născuți vii s-au înregistrat în Constanța, Ialomița și Botoșani. Așa cum se specifică în studiu, cauza principală o constituie nivelul de trai al populației, sub limita existenței. Cu siguranță, din luna mai, ne vom număra printre popoarele cu cel mai scăzut standard de viață din Europa.

Carnetul de sănătate contra speculei!

Domnul dr. Marius Filip, de la Biroul de presă din cadrul Ministerului Sănătății, ne-a informat că s-au tipărit cartele de sănătate și curind se vor pune în circulație. Acestea nu exclud rețeta, ci au rolul de a se ține o evidență mai riguroasă a folosirii compensației de 2 la sută. Să sperăm că medicamentele compensate vor ajunge la oamenii bolnavi și nu vor mai lua drumul Istanbulului, pentru speculă.

ELLA SAVITCHI ■

Avocatul casei

Asigurările sociale

de stat pentru scriitori

Conform Hotărârii Guvernului nr. 89/1993, de la data de 2 martie a.c., asigurările sociale și pensiile pentru scriitori se integrează în sistemul asigurărilor sociale de stat.

Ca atare, drepturile de pensie ale membrilor Uniunii Scriitorilor din România se stabilesc potrivit prevederilor Legii nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, în raport cu durata de asigurare și cu nivelul venitului asigurat.

Pentru calcularea duratei de asigurare se însumează perioadele de vechime realizate anterior cu cele pentru care s-au plătit noile contribuții legale.

Venitul la care se plătește contribuția de asigurări sociale prevăzută pentru locurile de muncă încadrate în grupa a III-a este egal cu cel puțin salariul minim brut pe țară, reglementat la data achitării acestei contribuții.

La venitul la care se plă-

tește contribuția de asigurări sociale se plătește și contribuția de 3% pentru pensia suplimentară. Drepturile de pensie suplimentară se stabilesc în condițiile legislației de asigurări sociale de stat.

Plata acestor contribuții se datorează obligatoriu pentru membrii Uniunii Scriitorilor din România necuprinși în alte sisteme de asigurări sociale.

Drepturile de pensie ale membrilor Uniunii Scriitorilor din România stabilite pînă la 2 martie 1993 se mențin și se achită titularilor, cu începere de la această dată, indexate, compensate și majorate ca și cele din sistemul asigurărilor sociale de stat.

Drepturile de pensie ulterioare apariției hotărârii susmenționate se stabilesc luind ca bază de calcul venitul asigurat în 5 ani consecutivi din ultimii 10 ani de asigurare.

CORNELIU OLTEANU ■

Ghid de terapie naturistă

Litiază urinară

Se aplică în zona dureroasă o flanelă subțire, uscată, peste aia omuiată în apă fierbinte (deci acoperită cu o parte a flanelii uscate), iar deasupra un termofor sau o pernă electrică. De 2-3 ori pe săptămână bă de șezut ascendent, de 30 minute, începînd cu apă la o temperatură de 35 grade, a cărei tempe-

ratură va crește treptat prin adăugare de apă fierbinte, astfel ca după 15-20 minute să ajungă la 40 grade. Compresa cît și baia ascendentă se vor face seara la culcare.

Tratamentul intern va fi efectuat cu prudență și sub un control de specialitate. La litiază urică se recomandă in-

fuzii din frunze de merișor, sau de mesteacăn, sau muguri de pin, sau din mătase de porumb, 2-3 căni pe zi. La litiază oxalică, infuzii din urzică sau coada racului: 2-3 căni pe zi. La litiază mixtă: decoct din rădăcină de osul iepurelui sau măceșe, sau infuzie de zămoșită, 2-3 căni pe zi. Infuzia se prepară opărindu-se o linguriță plantă, timp de 10 minute, cu 200 ml. apă. Iar decoctul prin fierberea timp de 10 minute a unei lingurițe plantă în 200 ml. apă. Suferindul poate recurge și la remedii generale care nu țin seama de natura calculului, cum este decoctul din rădăcina de pătrunjel de cîmp, care se prepară ca mai sus, dar se administrează o lingură din oră în oră. Remediamă de asemenea: vin

de usturoi, un păhărel zilnic, preparat prin macerarea a 3-4 căței de usturoi timp de 24 ore în 1/2 litru de vin; sirop de splinută, două linguri pe zi, care se prepară din 2 linguri de vîrfuri înflorite, care se fierb 10 minute în 200 ml. apă, se lasă stea acoperit 12 ore, se filtrează și se pune la fiert cu 300 grame zahăr pînă se omogenizează. Se mai pot administra și 2-3 căni pe zi cu ceaiuri din amestecuri de plante, preparate în modul arătat mai sus după cum urmează: Infuzie din 6 linguri frunze mesteacăn, 3 linguri țărba surpăturii, 1 lingură rădăcină valeriană; Infuzie din 4 linguri flori albe, 2 linguri rostopască, 2 linguri cimbru de cultură; Infuzie din strugurii ursului, frunze

frasin, grozămă, mînteuță cite 4 linguri. Infuzia se prepară din o linguriță din aceste amestecuri. Caut să-mi respect o obligație morală față de regretata Teodora Andrei Stoica readucînd-o în memorie celor care au uitat-o, deși le-a făcut mult bine, prin prezentarea tratamentului pe care îl recomandă; trei zile nu se mănîncă nimic, apoi în prima zi, între orele 8-20, din 2 în 2 ore, se beau 2 pahare cu suc de mere. A doua zi, la fel. A treia zi, la ora 8, un pahar cu suc de mere, iar peste 30 minute, se beau 200 ml. ulei de măsline și imediat un pahar cu suc de mere, după care pînă la ora 20, din 2 în 2 ore, un pahar cu suc de mere.

VIOREL OLIMPIAN PAȘCANU ■

Teme pentru mileniul trei

Reîncarnarea: doar o ipoteză?

La Simpozionul internațional de Parapsihologie care s-a desfășurat în decembrie 1975 în orașul francez Reims — la care au participat numai cunoscuți oameni de știință din țări europene — profesorul Jean Dierkens s-a exprimat semnificativ în cadrul concluziilor comunicării sale:

„Ipoteza reîncarnării sufletelor trebuie să fie luată în considerare cu calm și cu seninătate. Lumea întreagă vorbește despre ea, singur Occidentul continuă să o ignore“.

De fapt, europenii au început să „redescopere“ acest adevăr fundamental abia în ultimele trei secole, sub influența dovezilor care se înmulțeau tot mai mult, acestea fiind obținute în special în cadrul „experiențelor spiritiste“ efectuate sub controlul unor oameni de știință ai vremii. O contribuție crescândă — dar resimțită abia în secolul nostru — a avut-o și redescoperirea vechilor texte ale înțelepciunii spirituale cristalizate de popoarele Asiei, prin traducerea și publicarea acestora în Europa și America. Drept urmare, în secolul nostru s-a format destul de repede o literatură de profil, care oferă tot mai multe dovezi și argumente convingătoare celor care simt că trebuie să își reconsidere sau să-și lărgască propria cunoaștere.

Din cadrul cărților care au fost editate în domeniul respectiv încă din primele decenii ale veacului XX, iată unul dintre numeroasele exemple prezentate de către cercetătorul francez colonelul Albert de Rochas — în volumul său „Les Vies Successives“; cazul respectiv face parte din experimentele organizate cu asistență doctă, asupra noului prezecce subiecți de vârste diferite (în experiențele efectuate s-a utilizat regretabila metodă a tranșei hipnotice, subiecții fiind întrebați, în maniera regresiei temporale, asupra activităților din ani anteriori și apoi din vieți anterioare):

„Iosefina, o tinăra de 18 ani, a fost adusă prin «pase longitudinale» la vârsta de șapte ani. Am întrebat-o ce făcea pe atunci.

— Merg la școală.

— Știi să scrii?

— Da, am început.

Îi pun un toc în mână: ea scrie «tata» și «mama». Continui pasele și o aduc la cinci ani. Fac noi pase; este probabil acum în leagăn și nu mai poate vorbi. Îi pun degetul în gură; ea îl sugă. Împing mai departe regresia; Iosefina traversează foarte ușor perioada gestației și se regăsește apoi ca fiind încarnată într-un bărbat, a cărui viață ne-a descris-o în sens invers“.

Nu de mult timp, fizicianul francez J.L. Siemons a publicat o carte de analiză realită (Ed. Albin Michel) a diferitelor cazuri de reamintire a unor vieți anterioare. Un exemplu de asemenea semnificativ este relatarea privind pe micuța Dolon Champs. La vârsta de trei ani, fetița a început să spună: „eu nu sunt fată, căci înainte am fost băiat!“ Punându-i-se diferite întrebări, micuța dădea răspunsuri foarte detaliate privind o anumită casă din localitatea Burdwan, situată la vreo sută de kilometri de locul în care trăia acum cu părinții ei. Dar mai mult, ea specifica și faptul că băiatul care „a fost anterior“, ar fi murit de o boală la cap. Intrigați de amănuntele date de fetiță, părinții au trecut la veri-

Un tinăr englez, Deron Klinger, a avut ocazia, împlător, să privească, într-o revistă veche, fotografia unui submarin german din cel de-al doilea război mondial. În aceeași clipă a fost cuprins de groază, trăind momentele de coșmar ale unui naufragiu. El a revăzut, clipă cu clipă, desfășurarea luptei navale, în care el și camarazii săi germani au pierit în valuri. Ulterior, în Germania, vizitând rudele celor dispăruți, și a putut reconstitui viața anterioară.

care spuselor ei; spre stupefacția tuturor, numeroasele detalii care le dăduse cu privire la băiatul ce fusese ea „anterior“, precum și descrierea casei, a mobilierului, aspectul părinților de acolo, au corespuns în modul cel mai exact cu realitatea...

În cartea sa „Reîncarnarea — 20 de cazuri care o susțin“, cunoscutul parapsiholog american, profesorul Ian Stevenson a reunit o serie de consemnări deosebite, pe care le-a anchetat în țări din diferite continente — în India, Ceylon, Brazilia, Alaska, Liban. El a regăsit desigur marca răspindire a acestei cunoașteri în India și Ceylon, unde tradițiile mențin în mod normal — de mii de ani — cre-

dința în reîncarnare; în schimb, a fost cu totul impresionat de larga difuzare a acestei convingeri în masa populației din Brazilia. Pentru edificare, iată un caz brazilian care la timpul său a fost bine cunoscut în marea țară sud-americană.

În urma refuzului tatălui ei — bogatul fermier Di Oliveira, din statul Rio Grande de Sul — de a-i accepta căsătoria cu tinărul pe care îl iubea, fiica acestuia — Maria Iana, cunoscută de prietenii și sub numele de Sinha — s-a îmbolnăvit grav. Prietena ei cea mai bună — Ida Lorenz, soția unui director de școală —, venea mereu la patul ei de suferință. Dar boala nu a iertat-o; cu o zi

înainte de a muri, Sinha i-a spus bunei sale prietene că nu va sta totuși mult timp în „lumea de dincolo“ și va reveni la viață, urmând să se nască însăși ca fiică a familiei Lorenz! Muribunda îi spuse: „După ce mă voi naște din nou și voi ajunge în stare să vorbesc despre misterul reîncarnării mele în corpul unei fetițe — care va fi fiica voastră —, eu vă voi povesti multe lucruri din viața mea actuală, pentru ca să puteți recunoaște acest adevăr!“ Erau oare numai niște vorbe spuse în tulburarea morții apropiate?

În anul următor, Ida Lorenz a născut o fetiță, ce a primit numele de Marta. Începând de la vârsta de doi ani și jumătate, aceasta a început într-adevăr să vorbească despre viața lui Sinha. Iată cum relatează F. V. Lorenz — tatăl actualului Marta — una dintre discuțiile purtate între Marta și Lola — sora ei mai mare —, discuție pe care el a ascultat-o cu reală surpriză:

„Lola, du-mă cu căruciorul“. Lola, care nu știa absolut nimic despre strania promisiune făcută de Sinha pe patul morții, i-a răspuns: „Poți să mergi și singură? nu vreau să te trag cu căruciorul“. La aceste cuvinte, Marta îi spuse: „Când eu eram mare și tu erai mică, te-am purtat de multe ori în cărucior“. Lola a întrebat-o rîzind: „Când ai fost tu mare?“ Fetița i-a răspuns: „A-tunci când nu locuim aici; eu stăteam mai departe, acolo unde erau atâtea vaci, boi și alte animale care semănau cu caprele, dar nu erau capre“. (Descrierea corespunde bine cu ferma „foștului ei tată“ Di Oliveira).

FLORIN GHEORGHIȚĂ

Extratereștii ne dau tîrcoale

Jean-Jacques Velasco este șeful Serviciului de Expertiză a Fenomenelor Apărute în Atmosferă, din Toulouse. În urma bogatei sale activități de cercetare, afirmă categoric: „Sintem în măsură să judecăm cu tot mai mare precizie observațiile legate de fenomenul numit OZN“. Iată câteva din cele mai tulburătoare cazuri:

● În 29 noiembrie 1989, în Belgia, 700 de persoane afirmă că au fost martorii unui fenomen inexplicabil — o navă spațială cu un contur slab definit, dotată cu trei fascicule luminoase foarte puternice, traversând cerul. Au început cumva belgienii să viseze? Nici vorbă! De trei ori în cinci luni, avioane militare de vânătoare decolează de urgență pentru a încerca să identifice „intrușii“.

● Pe radarul unui F-16 aparținând bazei Beauvechain, viteza înregistrată a obiectului neidentificat este stupefiantă pentru un zbor efectuat la joasă altitudine: 1300-1500 km/h. La sol, radarul indică faptul că evoluția și traiectoria navei se aseamănă cu cea a avioanelor F-16, demonstrând un comportament inteligent. Între 14-15 aprilie 1990, întreaga Belgie se mobilizează pentru urmărirea OZN-ului. Pînă la urmă, s-a avansat ipoteza unei misiuni de spionaj a unui avion american. „Jean-Jacques Velasco este sceptic

față de această opinie și precizează, nu fără umor: „Sint ușor surprins că extratereștii respectă frontierele. Nici o observație nu a fost efectuată în afara granițelor Belgiei“.

● Prezentat la emisiunea „Mistere“ a postului de televiziune TF-1 în 12 octombrie 1991, cazul din Trans-en-Provence este, după Jean-Jacques Velasco, unul din cele mai stranie fenomene atmosferice neidentificate din istorie. OZN-ul era plat, circular, de culoare gri-mat, ca de plumb, cu o înălțime în jur de 2 m și lățimea de circa 2,5 m. Renato Nicolai, zidar în Trans-en-Provence, descrie obiectul pe care l-a văzut aterizînd în grădina sa, în 8 ianuarie 1981: „Cînd m-am apropiat, nava s-a ridicat de la sol și s-a îndepărtat cu același șuierat cu care a sosit!“ În ciuda celor 12 ani care s-au scurs de atunci, „afacerea“ rezistă încă în fața analizelor științifice ale fenomenului.

Profesorul Michele Bounias, șef de lucrări la catedra de biochimie generală a Universității din Avignon, ocupîndu-se cu cercetarea mostrelor de vegetale prelevate din locuri precis indicate de martori, este astăzi categoric: „Mecanismul molecular al plantelor a fost afectat profund. Lucerna prelevată era complet deshidratată, dar fără a prezenta vreo urmă de

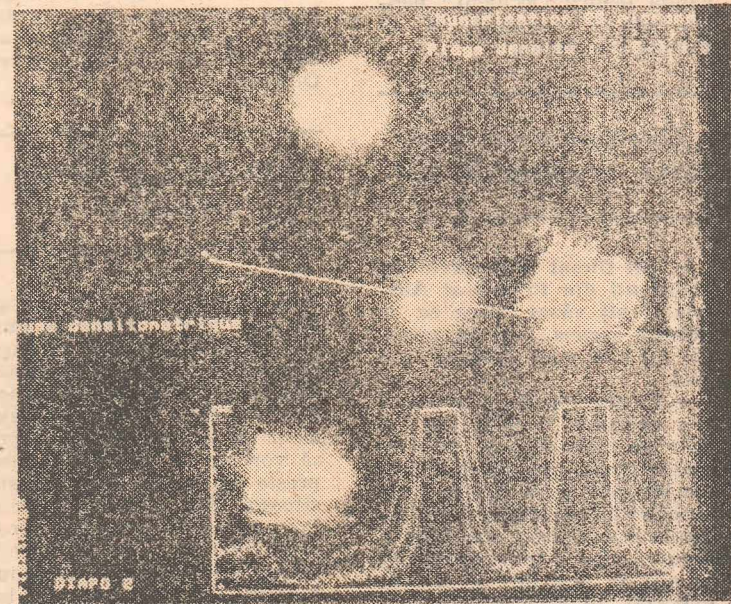
arsură. Aparatul de fotosinteză al vegetalelor era foarte slăbit. De asemenea, ecuația sistemului funcțional era total inversată. Folosind efecte chimice, radiații gamma, toxine chimice, inclusiv ierbicide, nu am reușit să reproduc fenomenul“. Profesorul Bounais înlătură total ipoteza unei puneri în scenă: „Eram singurul care știam ce probe urmau a fi efectuate!“

Cazul Arnold

Este primul caz din istoria modernă a „farfuriilor zburătoare“.

La 24 iunie 1947, Kenneth Arnold, om de afaceri american, survola muntele Cascade, la comanda avionului său particular. Cerul era degajat și ceasul de bord indica ora 15, cînd privirea pilotului a fost atrasă de un fulger luminos. În total, nouă puncte luminoase se deplasau în formație în direcția muntelui Rainier. Să fie vorba despre o patrulă a lui US Air Force?

K. A., care cunoaște bine regiunea, încearcă, luîndu-și numeroase puncte de reper, să evalueze viteza formației. Rezultatul este stupefiant: 2700 km/h. A refăcut calculele și obține de fiecare dată același rezultat: cele 9 fulgere luminoase se deplasează cu 2700 km/h într-o ordine perfectă. Trebuie, însă, precizat

Imagine de sinteză prelucrată pe calculator după o fotografie de amator făcută în 1990 în Belgia

că sintem în 1947 și că abia în 1953 Chuck Yeager va fi în mod oficial primul pămîntean care a depășit de două ori viteza suncului.

Au vrut să tragă în OZN, dar armele n-au functionat!

La 19 septembrie 1978, un OZN apare pe ecranele radarilor de control aerian de la Teheran. Un prim avion de vânătoare F-4 este dirijat în apropierea „farfuriei“. După numeroase somații, F-4 primește de la bază ordin să tra-

gă, dar, în mod misterios, armele sale din dotare nu funcționează. Un al doilea F-4 este trimis de urgență în direcția OZN-ului, care întreprinde un curios joc de șoarecele și pisica, înainte de a dispărea cu o viteză fulgureătoare. Martorii sint convinși că au văzut detașîndu-se o piesă a acestei nave, dar nici un element material nu a fost vreodată găsit la sol. Nici US Air Force, nici autoritățile iraniene nu au fost vreodată în măsură să furnizeze cea mai mică explicație.

Documentare și prezentare
ADRIANA CERNA

„Am ales libertatea“

• Un documentar zguduitor despre emigranți, pe care Televiziunea se codește să-l difuzeze

„Emigrația a devenit tragedie națională“

— Documentarul dumneavoastră, domnule regizor Coppel Moscu, „Am ales libertatea“ atacă o problemă extrem de spinoasă...

— ...și necunoscută în cinematografia noastră: emigrația. Acum e democrație, nu? Fiecare are un pașaport în buzunar, așa că sute de mii de români au încercat să-și facă un viitor mai bun în altă parte. Există la cei care pleacă — mai ales tineretul — speranța că peste graniță ar putea să-și realizeze visul pe care aici, din pricina situației economice și politice, nu-l poate duce la bun sfârșit. Tentația aceasta a Occidentului, ascuns privirilor noastre timp de decenii, a reușit să facă adevărate tranșalii umane, deosebit de dureroase pentru noi. Dacă o luăm pe plan uman, e vorba de o tragedie națională care, nu știu din ce motive, este trecută sub tăcere.

— Iar escamotarea vine din ambele părți!

— Occidentul dorește să ascundă felul în care sînt primiți imigranții, deși se vorbește de drepturile omului și există legi care încurajează imigrația. Procedurile, însă, sînt din ce în ce mai dure. La noi, este probabil cea teamă ca nu cumva să se spună că se face, ca pe vremea lui Ceaușescu, antipropagandă pentru Occident; pentru ceea ce înseamnă el în mintea românului.

„Occidentul — o fortăreață asediată de est“

— Ați filmat în lagărele de emigranți din Elveția și Austria și ați văzut ceea ce se dorește ascuns, ceea ce oamenii nu știu cînd pleacă din țară.

— Producătorul elvețian și-a exprimat dorința de a face un film despre situația emigranților din Elveția, țară considerată drept cea mai democratică cea mai deschisă. Acolo este ultima speranță a omului care a încercat să pătrundă în alte țări și a fost expulzat. În Elveția legile diferă și ar exista, teoretic, posibilitatea ca emigrantul să-și găsească un loc. Degeaba se vorbește, însă despre deschiderea între Vest și Est. Țările bogate caută să se despartă de cele sărace. S-a și încetățenit, de altfel, o expresie: Europa occidentală este o fortăreață asediată de oameni din fostele țări socialiste, care au îndurat atîta mizerie și doresc să treacă de partea cealaltă, a bunăstării, a liniștii, a bucuriei. Politica dusă față de ei este cea a descurajării. Ajungînd acolo, virtualul imigrant este supus unor încercări, i se pun tot felul de obstacole, care provin tocmai din metodologia de primire a imigrantului.

Așa zisele interviuri sînt de fapt niște anchete, la care este chemat periodic. Interesează absolut toate detaliile. Dacă unul din interviuri diferă în răspunsuri cît de puțin față de cele anterioare, emigrantul este respins. E un joc al autorităților, pentru că eu cred că este absolut imposibil ca acel individ care a pătruns în țară ilegal și se află într-o stare teribilă de stress, să mai poată ține cu exactitate minte toate amănuntele, toate răspunsurile, după o lună sau mai mult. Atunci este categorisit drept mincinos și expulzat. Dar, să zicem că trece și de această etapă — nu foarte onestă, după părerea mea. Există, apoi, problema analizării situației lui în raport cu cerințele oficialităților. Unele meserii sînt acceptate, dar multe altele, nu. Omul este respins. Acolo — și așa este democratic — indiferent de pregătirea intelectuală, dacă e profesor universitar sau analfabet, procedura este identică. Or, este greu pentru un om care a avut aici un anumit standard social, să suporte acele umilințe la care este supus un emigrant și, pînă la urmă, să fie expulzat. Am întâlnit români care și-au dat foc, în semn de protest, existînd o multitudine de cazuri de sinucidere, acte de violență care pigmentează mass-media și creează un renume prost. Toate informațiile despre emigranți apar dintr-un unghi exterior. Relatarea este rece, obiectivă, problemele celor care vor să se stabilească acolo nu interesează, suferințele nu contează. Se dorește doar stoparea fenomenului, masiv și insuportabil pentru Occident.

„Românii au speriat Vestul!“

Nu sînt cel mai autorizat să vorbesc despre problema imigrației, pentru că există organisme speciale, guvernamentale, care se ocupă cu așa ceva, cu date statistice extrem de interesante. Eu pot să vorbesc de o anumită impresie în raport cu această situație. Fenomenul a atins în ceea ce ne privește, proporții uriașe. În Germania sîntem pe locul doi, după iugoslavi, iar în Austria pe locul întâi. În lagărul în care am filmat, din 20.000 de cereri de azil, 14.000 erau ale românilor. Din cauza asta, peste tot în lume se vorbește despre noi. Situația de acolo, piedicile care li se pun, ajung a fi, nu o dată, motive pentru care românii acționează în așa fel încît ajung pe primele pagini ale ziarelor. Nu vreau să disculp pe nimeni, însă fiecare pornește de aici cu un anumit bagaj educațional. Văzîndu-se în așa zisa lume liberă, își imaginează că totul e posibil și ajung în aresturile poliției. Apoi, se întretine confuzia între românii și țiganii care pleacă de aici. Nu se face nici o distincție,

avînd pașaport românesc, sînt considerați cetățeni români. Nu contează că modul lor de viață, obiceiurile și felul lor de a acționa este diferit de al românilor. În filmul meu nu apar țiganii, tocmai pentru a nu menține această stare de confuzie. Filmul despre țigani va constitui un subiect separat, în care, sper, lucrurile vor fi clarificate. Cert este, însă, că în acești cîțiva ani de liberalizare a plecărilor s-a creat o extrem de proastă impresie față de români. De multe ori, numai pronunțînd țara de origine în fața autorităților, poți fi sigur că răspunsul este negativ. Asta, datorită nenumăratelor — acte — să le zicem, eufemistic, antisociale — care au speriat Vestul. Da, putem spune că românii au speriat Vestul!

„Se construiește un nou zid al Berlinului“

— Întrevedeți vreo soluție?

— Atîta timp cît nu există un echilibru normal între țările bogate și cele sărace, imigrația nu poate fi stopată. Senzația mea este că se construiește un nou zid al Berlinului. Nu cred că e vorba de conflicte ideologice, politice, ci e, pur și simplu, o chestiune între bogăție și sărăcie. Nu de bine își părăsește cineva țara. Dacă ar exista minimele condiții de viață normală, oamenii n-ar pleca. N-am văzut multe cazuri, din cele intervievate, în care să existe elementul aventurii. Fiecare și-a motivat actul prin explicații concrete. Unele erau nedreptăți strigătoare la cer. Cînd m-am întors în țară, le-am verificat și erau reale. Există un blocaj social, în ceea ce privește economia, justiția, chiar partea morală a vieții noastre, greu de suportat. Mulți din cei întrebați pe parcursul filmului de ce

au plecat, nici măcar n-au răspuns că doresc s-o ducă mai bine, ci că au plecat pentru că nu mai puteau suporta minciuna. Liniștea sufletească la care aspiră virtualul emigrant e elementul care atrîne greu în balanța acestei dorințe de a scăpa de coșmarul unei vieți politice agitate, a unor lipsuri materiale cumplite.

— Pe fețele oamenilor din filmul dumneavoastră, numai liniște nu puteai citi. Ca să nu mai vorbim de sentimentul pe care ți-l dau grațiile ce nu lipsesc în lagăr.

— Fiecare țară își apără bogăția. Există partide politice axate pe îndepărtarea fenomenului imigrațional și cîștigă electorat. Există organizații xenofobe, care vor să distrugă — fizic! — emigranții. Se știe ce s-a întîmplat în Germania, în Olanda, în Franța... Se întretine o stare de spaimă, de teroare în rîndul celor care încearcă să se stabilească în țările respective. Lucrurile acestea nu se știu. Ceea ce se poate face la ora actuală, este o informare corectă, adevărată, de ambele părți, fără patimi ideologice, o informare asupra situației în care se află cele două tabere: Estul și Vestul.

„În România nu se dorește informarea corectă“

— „Am ales libertatea“ își propune tocmai informarea și nu este după părerea mea, dedicat nici spectatorului elvețian, nici celui austriac. Este un film pe care trebuie să-l vadă românii, care se gîndesc să plece, pentru a ști ce-i așteaptă. Se pare însă, că filmul are ghinion. Nu l-am văzut pe piață.

— Așa este, deși nu e un film care să combată emigra-

ția, cum a existat o acuză, n-a prea avut noroc. A fost rulat de două ori: o dată la Festivalul de film de la Costinești, unde a luat și premiu, și în luna noiembrie, cînd am organizat o premieră. A avut, deci, vreo 2.000—3.000 de spectatori. Acum se cer filmele comerciale, care aduc bani.

— Nu sînt convinsă că n-ar aduce și acesta bani. Nu pot să cred că omul nu se duce la un astfel de film, că nu vrea să știe ce e „dincolo“.

— Lucrurile pe care le prezint în film par de necrezut aici. Numai cel care ajunge să ceară azil politic simte pe pielea lui ceea ce am încercat eu să sugerez. Marea majoritate a celor care pleacă se izbesc de situații pe care nici nu le bănuiau — și asta datorită lipsei de informare. Impresia mea este că în România nici nu se dorește informarea corectă.

— Ca și cum n-ar fi și problema noastră!

— Mai mult decît atît, apar în ziare tot felul de anunțuri despre ambasade care dau formulare de emigrare, se face și comerț cu astfel de formulare, dar nimeni nu știe exact la ce se duce. Există și un birou al Oficiului mondial pentru migrație în România, dar activitatea sa este extrem de palidă.

— Nu s-a încercat difuzarea filmului la Televiziune? Ar trebui programat și reluat la ore de vîrf.

— N-aș putea să vă spun de ce nu l-a preluat Televiziunea. S-au dat doar cîteva fragmente într-o emisiune. Și eu cred că ar trebui arătat oamenilor, ca să știe că acolo unde se duc nu sînt așteptați cu flori. Mai mult decît atît, pentru un astfel de subiect nu e suficient un film, ci un serial. Mi-aș dori să-l pot face în viitor.

LIANA TATOS ■

Aviz cinefililor

COMUNE DI MILANO
Settore Cultura e Spettacolo
con il patrocinio della
REGIONE LOMBARDIA

ILSIR Istituto per gli scambi economici e culturali Italo-Romani

Consolato Generale della Romania - Milano
FIDIS Federazione Italiana Laureati, sez. Milano
LIONS Lodi Europea

La Milano a avut loc, în perioada 20—25 martie, „Săptămîna cinematografică românească“, înainte și după revoluție. Acțiunea a fost organizată de Primăria orașului Milano, în colaborare cu ILSIR (Institutul de Schimburi Economice și Culturale Italo-Române) și Consulatul General al României de la Milano.

Creațiile cinematografice care au fost alese să reprezinte școala de film românească au fost: **PĂDUREA SPÎNZURAȚILOR** (regia: Liviu Ciulei), **GLISSANDO** (regia: Mircea Daneliuc),

RECONSTITUIREA (regia: Lucian Pintilie), **RAMINEREA** (regia: Laurentiu Damian), **NUNTA DE PIATRĂ**, **HOTEL DE LUX** (regia: Dan Pița), **POLUL SUD**, **FELIX și OFILIA**, **DOMNIȘOARA AURICA**, **LA CAPĂȚUL LINIEI**, **ÎNTOARCEREA DIN IAD**, **PE MALUL STÎNG AL DUNĂRII ALBASTRE**.

Precizăm că în această primăvară vom găzdui o săptămîna a filmului italian la București, prin bunăvoința acelorasi organizatori.
CĂTALINA ȘTEFĂNESCU ■

Roxette lasă totul baltă?

În 1993, Roxette nu va face nimic, sau aproape nimic. Nici un nou album, nici măcar un turneu, poate doar puțină vacanță și un bebe! În același timp, pentru a nu-și întrista fanii, care i-au urmărit cu sufletul la gură în ultimele luni, Per și Marie s-au jucat de-a spectacolul Unplugged la MTV. În cadrul acestei emisiuni, cele mai mari grupuri, interpreți și alte staruri au fost invitați să se producă într-un concert acustic.

Cei doi suedezi au făcut înregistrarea pe 9 ianuarie și evenimentul a avut martori — altfel n-ai fi aflat următoarele:

Fără trucaje!

La câteva minute de centrul orașului Stockholm, vechează colina Djurgården. De jur împrejur se află Tivoli, un parc de distracții care are puțin un aer de secol trecut, muzeul Wasa, care adăpostește un vas vechi de război, străzi largi cu arbori desfrunziți și apă cât vezi cu ochii. În seara aceea, totul s-a petrecut la Cirkus! Imaginați-vă un vechi teatru circular, din lemn, transformat pentru moment în studio de televiziune. Ca unic decor, draperii albe și cincisprezece lumini. Câteva scaune, o mulțime de chitare, instrumente de percuție, o baterie, un pian și diverse instrumente cu coarde vin să completeze ansamblul, conferindu-i o intimitate care face neglijabil frigul de afară.

În ceea ce privește publicul, el e format din vreo 300 de privilegiați: jurnaliști, câștigători ai concursului și

chiar vreo sută de fani, care i-au contactat personal pe Per și Marie, pentru a le elibera invitația la această serată întru totul excepțională! Către ora 20, anunțați de în-cântătoarea Rebecca de Ruvo (tot suedeză) cei doi complici ai noștri urcă pe scenă, înconjurați de un grup care din acest moment va rămâne com-

PER (ROXETTE) cu prezenta-toarea concertului, Rebecca de Ruvo

pact. Vor urma practic două ore de muzică și de mari momente care au ca titluri Dangerous, Spending My Time, Fingertips (un nou 45T), Fading Like A Flower, The Look și chiar Queen Of Rain.

• Dar partea forte a recitalului a fost atinsă când duetul a abordat piese de o deosebită căldură și tandrețe din repertoriul unor mari interpreți: Heart of Gold a lui Neil Young, The Way That I Love You a lui Aretha Franklin, pe care Marie le iubește foarte mult, So You Wanna Be A Rock'n'Roll Star a grupului

Byrds, primul disc pe care Per l-a cumpărat. Și totul fără artificii, fără jocurile de lumini impresionante și fără amplificatoare. O splendoare!

În curind mamă!

Înainte ca înregistrarea acestui Unplugged excepțional să înceapă (practic prima dată când un grup suedez ia parte la un asemenea act) cei doi protagoniști au fost intervievați, prilej cu care au ținut să facă următoarele precizări lămuritoare: zvonurile conform cărora această manifestare va fi reprezentativă de adio a grupului sînt false! Dacă 1993 va fi un an de repaus, acest lucru are rațiuni solide: Marie e însărcinată, cit despre ceilalți, preferă să folosească acest timp pentru concretizarea proiectelor proprii. Și deci, din moment ce ni se confirmă, Roxette va continua să existe.

Marie: „Am petrecut acești ultimi 3 ani pe drum, fapt ce nu ne-a permis să ne ocupăm decît de Roxette! E motivul pentru care, vara trecută, am înregistrat un album solo cîntat în suedeză, și care mi-a creat plăcuta ocazie de a efectua un turneu prin țară.

Unii au tras concluzia că Roxette e pe punctul de a se destrăma și un ziar important a afirmat chiar în paginile sale că acest concert „unplugged” va fi un fel de adio oficial. În mod evident, nu e cazul. M-am înțeles și mă voi înțelege întotdeauna minunat cu Per. Dacă anul acesta va însemna pentru mine mai puțină activitate, e pentru că în aprilie voi deveni mamă. E cel mai frumos lucru care mi se poate întîmpla și vreau să

mă pregătesc cît mai bine cu putință.

Prietenul meu (Micke Bolyos care a colaborat cu Marie în turneul solo) nu insistă foarte mult ca eu să mi petrec majoritatea timpului acasă, dar eu simt că am chef să fac asta din ce în ce mai mult. De cînd sînt însărcinată, m-am surprins chiar făcînd treburi gospodărești!”

Visul lui Per

Dacă Marie va fi mai puțin disponibilă, lui Per îi revine sarcina de a se ocupa mai mult de muzică anul acesta, cum de altfel a afirmat...

Per: „Cam într-o lună mă voi instala într-un studio din Londra, pentru a lucra la câteva buzați noi care se află deja într-un stadiu destul de avansat. N-aș putea să spun dacă ele vor fi figura toate pe noul nostru album, s-ar putea, dar nu se va întîmpla nimic pînă în primăvara lui '94. Și asta dacă lui Marie și copilului le va merge bine. Nu pot să vă spun nici dacă acest album ne va face să urcăm din nou pe scenă, trebuie să ne gîndim. Nu ne simțim obligați să inițiem un turneu la fiecare ieșire a unui nou

disc. Și dacă acest lucru se va întîmpla, va fi ceva cu totul diferit față de cel pentru Joyride”.

Ceea ce Per nu a specificat însă, este dacă anul acesta el va reuși să realizeze unul dintre cele mai dragi vise ale lui.

Într-adevăr, tocmai a cumpărat un teren pe malul unui lac (suedez, cum altfel?) pe care speră să construiască o casă dotată cu un studio de înregistrări din sticlă instalat pe acoperiș.

Singurul impediment: Per nu și-a găsit încă timp să achiziționeze arhitecți competenți! În așteptarea acestei realizări, simplul fapt de a fi înregistrat Unplugged îi umple inima de bucurie!

„Pentru noi, acest concert e o reîntoarcere la sursă în măsura în care acest gen de atmosferă e cea în care ne-am compus majoritatea pieselor. E de asemenea urmarea logică pentru „Tourism”. Și cum noi sîntem primul grup scandinav care trece printr-o asemenea probă, mai ales că înregistrarea a fost făcută în propria noastră țară, ne simțim foarte onorați”.

FLASH

• Impreună din octombrie '88, cei 5 londonezi Jesus Jones oferă ascultătorilor un prim album „Liquidizer” și la numai un an după acest eveniment, concerte „sold-out”. În ianuarie 1991, noua operă intitulată „Doubt” ajunge number one în topurile engleze la numai o săptămînă după apariție și în continuare, succes! Jesus Jones revin în sîrșit, după mai bine de un an de absență, fără să fi pierdut nimic din gustul, pentru „electro-shock”, oferindu-ne cu unul dintre cele mai bune discuri din cariera lor „Perverse”.

• La 30 de ani, creatorul piesei „Zobi La Mouche” a plecat pentru totdeauna dintr-un noi. Numele lui Helno va trebui să rămînă în amintire.

rea voastră întotdeauna legat de Les Negresses Vertes, grupul care cînta prin el. Moartea lui a survenit în urma unei supradoze de droguri. Un adevărat saltimbanc al scenei, ex-punk ce a bulversat rock-ul francez a plătit acest tribut otrăvii neiertătoare. Salutați-l, chiar dacă nu l-ați cunoscut!

• Claudia Schiffer și Cindy Crawford pozează împreună! Rivalitatea? N-avem de unde să știm pentru că scopul e clar: o nouă companie publicitară pentru produsele cosmetice Revlon. Claudia și Cindy au căzut de acord: au multe în comun și cel mai important ar fi faptul că și-au unit viața cu personalități cunoscute și avute: Richard Gere pentru una și, să zicem, prințul Albert de Monaco pentru cealaltă... Cindy are totuși un mic avans ea fiind deja măritată, de!

• JON SECADA ni se dezvăluie ca avînd mai multe

disponibilități decît poate am fi bănuat. „Angel”, este piesa care înseamnă o schimbare din punct de vedere al stilului pe care i-l atribuiam. O baladă, un slow superb, propus în două versiuni: una „normală” să zicem și alta „spanglish” intitulată astfel deoarece amestecă subtil engleza și spaniola. De adorat această piesă! De ascultat o puteți asculta și savura pe 96.1 MHz la RADIO CONTACT și dacă JON SECADA va considera că va compor-tați bine poate se va îndura de un interviu!

• De Beverly Hills 90210 dacă n-ați auzit, veți auzi și poate, cine știe îl veți și vedea el fiind un serial foarte la modă! Pînă una alta, în afara personajelor obișnuite și-a făcut apariția un nou personaj: Shanice. În film ea interpretează I Love Your Similar și Saving Forever For You. În timpul turnării unui clip l-a întîlnit pe Brian

Green (David în film) apoi pe producătorii serialului. Ea ar urma să aibă un mic rol dar nu e sigur, ideea nepărînd s-o încînte prea tare, astfel că discuțiile continuă. Și ce dacă?

• Cu ocazia premierei filmului Sommersby, Richard Gere a putut fi văzut alături de fermecătoarea sa soție Cindy Crawford. Surpriza a constituit-o faptul că, actualul răsfațat al cinema-ului, care încă nu a împlinit 42 de ani, avea un braț bandajat. Cauza era că și-a luxat poignet-ul, căzînd de pe cal la ranch-ul său din

„Connecticut, proprietate care l-a costat aproape 2 milioane de dolari. „Mă doare al naibii de tare” a spus el aproape de rînire. „Dar nu asta e nenorocirea ci faptul că trebuie să accept să-l acord timp pentru vindecare. Recomandarea e să mă odihnesc și deocamdată să nu conduc”. Au venit să-l susțină cu ocazia acestui eveniment, David Bowie și Iman tulburătoare la jumătate. Sommersby va ajunge o dată șodată și la noi pe ecrane și poate pînă atunci o să țineți minte și numele autorului coloanei sonore Dany Elfman.

radio
CONTACT
FM
96,1 MHz

Topuri — Radio Contact

TOP 30 — ediția 13

• TOP SLOW & BLUES

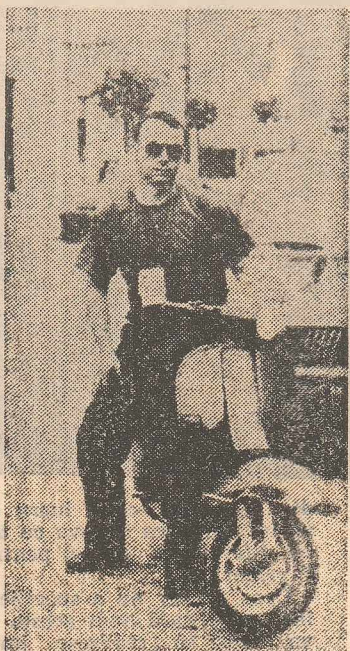
1. DURAN DURAN — Ordinary World
2. DEPECHE MODE — One Caress
3. MICK JAGGER — Angel In My Heart

• TOP 5 — TOP MATINAL

1. BRUCE HORNSBY & THE RANGE — Look Out Any Window
2. FARFELLO — Sea Of Emotions
3. MARILLION — No One Can

• TOP 30

1. DEPECHE MODE — I Feel You
2. DURAN DURAN — Ordinary World
3. JESSE LEE DAVIS — Is This Love

O CĂSĂPEALĂ PE CINSTE

BOMBA E MIȘTO, are cinci mese și se cunoaște de la o poștă că vede de ea o mină de meseriaș. Eticheta de la intrare e aprinsă și ziua, da' nimeni nu spune „hai să radem o bere la Cotoiul negru”, ci „hai la Politicosu, că-i băiat salon”.

Mulți îi spun patronului — un bărbat la jubileu — aterizat nu se știe de unde în Barintown în urmă cu vreo cincisprezece ani și căruia afacerile îi sunt înfloritoare, să schimbe numele localului. „La Politicosu”, zic ei lingind câte-o bere de o finete de rămii tuft, adie mai bine la ureche decât „Cotoiul negru”, care-ți bagă spaima-n oase cu amintiri despre fantome. Jo, prietenarule, ar fi gigea pentru un bărbat ca tine care al naibii să fie cine spune minciuni, nu te-a auzit nimeni injurând și n-ai fi în stare să-i spui „du-te mai încolo”, nici unei muște și hai, adă încă un rînd și nu te mai roși ca o fecioară în fals, fiindcă ne ești drag și ne servești cum nu servește nimeni nici în speluncile alea fandosite unde te jupoate de 'jde mii de parale cit ai clipi din faruri și mai pleci de-acolo și cu pipota goală”.

„Politicosu” are grijă singur de local. El primește alimentele și băuturile dimineață, el așază în rafturi sticlele, el șterge paharele de te miri că nu se subțiază sticla, el prepară pizzetele și fripturile la comandă, el face curat, întocmește notele de plată și încasează banii. Nevastă-sa și fiică-sa nu se-arată decât rareori și atunci numai în fugă, trecînd cu privirile în jos printre clienți și spălînd iute putina. Femeia pare să fi fost cîndva o făptură gingașă, da' vîrsia sau poate necazurile i-au brăzdat chipul. Fata pare a fi dotată și ea cu o suferință ascunsă și felul în care se îmbracă pare să fie ales de-al naibii ca să nu te zgîiești la ea.

În seara asta e un cald de parcă tot cartierul ar face plajă la cazanele iadului. Ellicea din tavan se zbate anemic. În local toți sunt uzi leocă și le-ar trebui niște cearceafuri în loc de batiste ca să se usuce transpirația. La o masă patru inși cu fumul în pleoape trag un pocheras. La o alta doi carbonizați poartă o discuție de-ți vine să caști de plictiseală. Într-un colț zace un grăsan burdușit de băutură. Mai este și o pereche de amorezi care suge coca-cola și viră monezi în tonomat în căutarea unor melodii cu cîrlig la auz.

În local mai intră un mușteriu, face o ascensiune pe unul din scaunele înalte de la bar, ca niște cocostreci împăiați. Strîmbă din trompa care-i ține loc de nas și se tirăște greoi la o masă lîngă cei doi căzuți în freză unul pentru altul. Azi a uitat să-și ia cu el carnea: e numai piele și os și e virit într-un costum de cow-boy de pe vremea jefuitorilor de trenuri. Dacă-l privești în ochi e ca și cum te-ai uita într-un sicriu. Ultima oară cînd a ris a fost pe vremea ăluia care-și zicea Noe. Vocea lui dogită de tabac și spirtoase îi face pe toți să tresară.

— Bă, fleandură, fă pași pînă-ici!

Fleandura e, în căpătîna lui cu creierul pus la murat în alcool, Jo, care rămîne o clipă tintuit și cu o privire în care se citește o imensă milă pentru tot ce stă în două picioare.

— N-auzi mă, pîșperică? Ți s-a-nfundată răscul-tătoarele? Adă la mandea o friptană și o berulă. Da' una să fie caldă și ăllaltă rece. Să nu le-ncurci. Al' fel te-mbrac în pardesiu de scînduri pe zădufu' ăsta.

Jo își păstrează singele rece. În viața lui a avut de-a face cu multă populație ca să se sperie din te miri ce. Își șterge mîinile cu prosopul și se apropie de necunoscut. Îl întrebă pe un ton catifelat care-ți picură pacea în suflet.

— Ce dorește domnul?

Insul parcă ar fi fost trîntit pe o tavă cu jăratec. Ochii îi ies din orbite ca două sarmale prea mult fierse, se înroșește la față și zbiară de zăngăne paharele.

— E-te-te! Ți s-a urîtară cu binele! De cite ori să-ți ciripesc? Cară-n-coace ceva de haleală și ceva de supt, da' pronto fin-că stău rău cu ăla de-i ziceți voi timp.

Jo se întoarce în loc și pornește spre bucătărie, de unde vine cu o farfurie pe care se lăfăie o friptură cit o jumătate de porc și un morman de cartofi prăjiți. O așază cu grijă în fața individului și după ce-l pune și tacîmuri și un șervețel îi urează cit se poate de serios:

— Poftă bună, domnule!

Cow-boy-ul ia din nou scăpărici la fund.

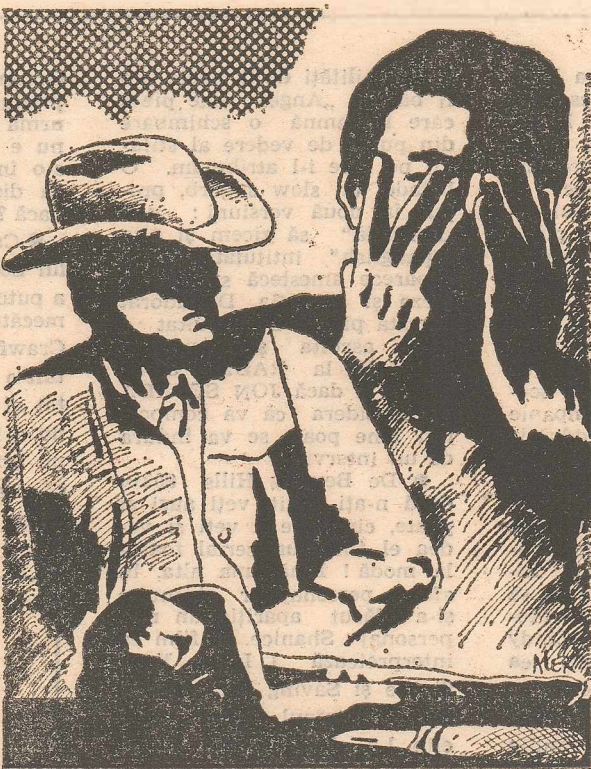
— Bă, vită încălțată! Ți-am cerut o amărită de friptură, nu să-mi umbli cu fandoseli! Ia să văd ce-ți poate bibilica!

Mai mult rupe decât taie o bucată de carne, o duce la gură și începe s-o mestece. Rapid însă scuipă-mbucătura, se ridică și o strivește sub călcîi urlînd:

— Scirba dracului! Asta-i friptană? Ți-ai pus ghețele la tîgaie? Marș și adă alta.

În local par a nu fi rămas decât ei doi. Ceilalți își văd de treburile lor.

Pînă cînd Jo se-ntoarce cu o altă friptură omul se tratarisește fără jenă cu o halbă de bere pe care o gîlgie pe nerăsuflete, după care își umple o alta și o tirăște de toartă pînă la masă unde se-aruncă din nou pe scaun. Jo n-apucă să-i ureze din nou poftă bună fiindcă se pomeneste cu fleica fierbinte presată pe obraji.

— Păduche! Ți-am cerut ceva baban, nu o zdreanță cu zgîrci. Asta s-o dai lu tac'tu!

Jo își șterge sosul care i se prelinge pe față și se uită în jur. Nimeni nu pare să se sinchisească de ce se petrece. Doar cei doi canari în călduri au șters-o și tonomatul a rămas fără gălăgie.

În timp ce mai pregătește o friptură, Jo își aduce aminte de tatăl lui. Zace de cîțiva ani paralizat într-un cărucior. Săracu, oftează el și duce în local a treia hartană.

De data asta cow-boy-ul nici nu se uită la ea.

— Crezi e-am s-o bag la ghiozdan după ce-ai scuipat-o? Las' că știu eu ce faceți la bucătărie. Du-o lu' mîta cu complimente din partea mea. Și ea să nu crezi că nu sunt galanton, ia banu' ăsta și bagă-l în mîgăoala aia să ne gidile auzul!

— Da, domnule.

— Da, domnule, îl malmuțărăște ciolănosul. O faci pădășteptul cu mine. Ai fi avînd și școală? Pentru carte îți trebuie alt dovieac, nu bostanul de-l porți pe umeras.

Izbucnește într-un ris forțat și rîde de se prăpădește de unul singur.

— Mișcă! Nu uita de cîntecelul ăla! Da' să fie du-ios, să ungă sentimentul.

Jo viră o monedă în tonomat și vocea catifelată a lui Nat King Cole aduce o undă de pace în încăperea. În timp ce merge în spatele tejghelei zincate, lui Jo îi trece prin fața ochilor, ca într-un vis, imaginea fugară a mamei sale care acum, la aproape 80 de ani, tot mai robotește de dimineața pînă seara.

Cow-boy-ul și-a terminat berea și aruncă halba spre bar. Jo reușește s-o prindă din zbor cu o mișcare dibace și o așază liniștit lîngă celelalte.

Performanța îl lasă o clipă mut de uimire pe ciolănos, după care începe să ridă din nou cu gura lui enormă.

— M-ai făcut praf! Așa ceva n-am mai văzut. Te pomenesti că-i fi de la circ! Cum de nu te-a gîblit nimeni să te ducă la panaramă?

Se pare că unul dintre jucătorii de la masa unde s-a încins pocherul a umflat un pot mare fiindcă se aud exclamații de bucurie și altele înciudate. Cei doi carbonizați stau mai departe la taclale.

Cow-boy-ul a început să se plictisească. Se interesează cu un glas mîeros:

— Da' baba un' ți-e? Cu vreun bîndrălău? Ia spune: cum a fost cînd v-ați luat? Arzoaică? Bucăciică faină?

Cînd Jo a luat-o pe Jenny n-aveau mai mult de douăzeci de ani. O săptămînă au ținut-o numai în petreceri. De-atunci n-au mai avut nici unul, nici altul nevoie de altceva.

— Setia mea vede de gospodărie, domnule, răspunde Jo liniștit.

Individul își dă pălăria pe ceafă.

— Uimitor de interesant. De gospodăria cui?

— De gospodăria noastră, domnule.

— Copii ai?

— O fată, domnule.

Se ridică de pe scaun, se duce la bar, își mai toarnă o bere din butoiș și se întoarce la Jo.

— Cîți ani are?

— 30 de ani, domnule.

— 30? E cam coaptă, da' ar mai merge de-o tură. Ia dă-mi adresa să-i zic cîteva parole. De-alea, mai pe placul muierilor.

Jo nu zice nimic cîteva clipe. În fața lui se desfășoară crîmpele de amintiri... O casă liniștită într-un oraș liniștit. Vine de la serviciu obosit, dar cu bucuria că o să-i revadă pe cei dragi... Urcă în fugă treptele... deschide ușa și pătrunde-n hol... Își strigă nevasta și fiica... Nu-i răspunde nimeni... Deschide rînd pe rînd ușile... și în ultima încăperea vede o scenă pe care n-o mai poate uita de cincisprezece ani... Trei bărbați beți turtă... Unul se încheie la pantaloni... Iar pe jos o biată ființă ghemuită... Dacă n-ar plînge ai crede că e o grămadă de carne... Urletul lui și mina repezită după pistolul aflat într-un sertar... Uciderea celor trei... Iar apoi fuga din oraș în oraș, pînă în Londra... Cu dorința lui și alor lui de a uita... Iar acum scheletul ăsta ambulant care îi rîde în față... Ca și cum el ar fi puterea...

Urletul lui Jo acoperă vuietul mașinilor din stradă. Cow-boy-ul nici n-are timp să caște ochii de uimire fiindcă se trezește aruncat la pămînt de o forță nebună. Iar prima lovitură cu cuțitul luat de pe masă îi stinge lumina pentru totdeauna. Mai urmează alte și alte lovituri care-i umplu carcasa de un singe întunecat.

De-abia atunci cei din local se dezmeticesc și se reped la Jo, îl apucă de mîini și de picioare, îl trag deoparte de trupul fără viață. Chipurile tuturor sunt uluite.

— Da', pentru numele lui Dumnezeu, ce ți-a făcut de l-ai căsăpit așa, Politicosule?

La puțin timp după lansarea albumului SEX și filmului

CORPUL DELICT,

MADONNA

FACE DEZVĂLUIRI NEAȘTEPTATE (II)

• În ultimul interviu, acordat revistei **EL MUNDO**,
supervedeta declară:
„**CORPUL DELICT** e mai bun decât **BASIC INSTINCT**”

(Urmare din numărul trecut)

El Mundo: Ai muncit mult ca să intri în pielea personajului?

M: Sint mulțumită de interpretarea mea și cred că am făcut progrese în acest domeniu. Apoi a trebuit să mă familiarizez cu ideea pe care Uli Edel o avea despre personajul meu, o femeie rece, cu ochi inexpressivi, de nepătruns... Am asistat personal la mai multe procese la tribunal și am fost foarte atentă la acest tip de expresie, la acea mască pe care omul obișnuiește să și-o confecționeze în fața judecăto-rului.

El Mundo: Tu, în realitate, nu te simți puțin. Corp delict?

M: Nu confunda eroina cu mine. Sintem foarte diferite. El Mundo: Vreodată, poate ai avut sentimentul vinovăției...

M: Eu nu, dar tu? Ai avut sentimentul vinovăției când ai urmărit filmul?

El Mundo: ...Dacă ne referim la scenele amoroase, ți-ai adus cumva contribuția în acest film?

M: Nu, totul s-a supus plasmuirilor regizorului! ți-am mai spus.

El Mundo: Chiar și scena în care versi ceara fierbinte a unei luminări pe pieptul lui William Defoe?

M: Chiar și aceea.

El Mundo: Ai suferit mult când ai turnat această scenă?

M: Eu nu; pe William ar trebui să-l întrebi pentru că

el a suportat ceara fierbinte. Scenele de dragoste au fost puțin mai complicate, nu pentru că trebuia să filmez goală, ci pentru ce era mai „special” la ele. A trebuit să le șlefuiască îndelung cu ajutorul lui William Defoe, care este un partener excepțional.

El Mundo: Critica nord-americană nu a fost prea generoasă cu aprecierile despre film...

M: În Statele Unite, oamenii au crezut că pe ecran vor vedea cartea mea, **Sex**. Criticii s-au purtat ca niște copii invidioși și infumurați.

El Mundo: În timpul campaniei electorale, ți-ai manifestat simpatia pentru Clinton. Ai încredere în viitorul țării tale?

M: Nu știu, trecem prin-

tr-o situație foarte grea. Ar trebui să începem prin a schimba mentalitatea a milioane și milioane de oameni. Adevărul este că l-am sprijinit căci era singura formă de a-l scoate din cursă pe George Bush. Nu vreau să-l judec înainte de a-l vedea la treabă. Nu mă încred în el orbește, dar am speranțe.

El Mundo: Să ne întoarcem la tine... Citeodată, lași impresia că trăiești într-o celulă, prizonieră a propriului tău personaj și că nu te poți bucura în voie de viață.

M: Ce te face să crezi că nu sint mulțumită de viața pe care o duc? Există diverse opinii în legătură cu viața mea; poate lumea și-a făcut o părere greșită despre mine. Sint încântată de viața pe care o duc și nu renunț la ea. Pe lângă asta, mă aflu într-o situație privilegiată: pot să-i dau un picior în fund cui și când vreau.

El Mundo: De asemenea, dai impresia că ai calculat până la ultimul amănunt viitorul tău profesional. Mai mult acțiță sau mai mult cântăreță?

M: Am de gând să continui cu amândouă în egală măsură.

El Mundo: Și pe viitor?

M: Peste câteva săptămâni încep filmările la **Ochi de șarpe**, noul film al lui Abel Ferrara, care povestește peripețiile unor actori la o filmare, cam în stilul lui Truffaut din **Noapte americană**... Fi-rește, n-are nimic despre sex.

El Mundo: Se vorbea despre un film cu Marlon Brando și altul despre pictorița Frida Kahlo...

M: În prezent, nu e definitivat nimic. Va trebui să așteptăm.

El Mundo: Visezi să lu-

crezi în mod special cu vreun regizor?

M: Fellini... A fost întotdeauna regizorul meu preferat. Ca să joc într-un film de-al lui, aș face orice. M-aș deghiza în bărbat, de exemplu.

El Mundo: Dar Pedro Almodóvar?

M: Aș fi încântată să lucrez cu Pedro... pe care îl consider un mare regizor și prieten. Pentru orice actor e o onoare să lucreze cu el.

El Mundo: Aruncînd o privire în urmă asupra carerei tale. Cum și de ce s-a produs acea schimbare radicală a feței obraznice din **Căutînd-o cu disperare pe Susan** în „ochiul” sofisticat al lui Gautier?

M: N-a fost problema de imagine, mă priveam în oglindă și nu eram mulțumită de ceea ce vedeam. Mi se părea că eram prea grasă.

El Mundo: Cum te plăci mai mult, brunetă sau blondă?

M: Blondă, fără nici o îndoială.

El Mundo: Si acum, așa cum arăți, ești precum te-a lăsat Dumnezeu?

M: Din cap până în picioare.

El Mundo: Acum citeva luni se zvonise că ți-ai injectat sinii cu silicon.

M: Nu-i adevărat. Sinii mei sint naturali.

El Mundo: Dacă ți-ar sta în putere, ce schimbări ai aduce persoanei tale?

M: Fizic, aș vrea să rămîn neschimbată. Poate aș deveni mai prudentă, mai înțeleaptă.

Traducere și adaptare de
DOINA LINCU

(După materiale publicate în revista spaniolă „El Mundo” din 14.II.1993)

Lumea fabuloasă a pietrelor prețioase

DIAMANTELE — LEGENDĂ ȘI ADEVĂR (II)

• Istoria nestematelor celebre cuprinde un lanț de mistere, blesteme, trădări, furturi, crime

REGENTUL un adevărat roman de aventuri

Tot din minele Golcondei provine și celebrul diamant denumit **REGENTUL** sau Pitt (după numele unui guvernator al statului Madras), care a fost considerat multă vreme drept cel mai frumos dintre diamante. A fost găsit de către un sclav în jurul anului 1700 în minele de la Par-teal (India) care l-a ascuns sub bandajul unei răni. Acesta l-a vîndut unui matelot care însă l-a ucis. După o seamă de întâmplări, nu lipsite de victime omenești, diamantul, cîntărind 410 carate și avînd o colorație ușor gălbuie, ajunge în posesia lui Pitt, care îl aduce în Europa, unde a fost prelucrat timp de doi ani și redus la 310 carate. De la Pitt, diamantul este cumpărat de ducele Filip de Orleans, regent al Franței, înainte de majoratul regelui Ludovic al XV-lea, pentru 3.750.000 franci. Povestea acestei celebre pietre devine apoi un adevărat roman de aventuri. Este furat în anul 1792 și apoi regăsit, împreună cu alte obiecte de preț printre care și renumitul potir de agată al abatelui Suger, într-o groapă din Champs Elysées. Schim-

bindu-și des stăpînii și fiind trimis drept gaj de Convenția Națională la Berlin, este readus în Franța de Napoleon I. După o existență furtunoasă sub Ludovic al XVIII-lea, Carol al X-lea și Napoleon al III-lea, este dus la Muzeul Louvre din Paris unde se găsește și azi. Aceste peregrinări au răsîndit în Franța superstiția că diamantul nu aduce noroc celor care-l fură revenind în mod normal la adevăratul lor proprietar.

FLORENTINUL, SANEY, HOPPE diamante blesteme

Se pare însă că această cre-dință a fost infirmată de soarta altor diamante, cum sint cele 12 briliante (diamante superioare avînd 56 de fețe după prelucrare) comandate de cardinalul Mazarin pentru coroana Franței, cunoscute chiar sub denumirea de „mazarine” sau alt celebru diamant indian, denumit **SANEY**, după numele unui ambasador francez la Constantinopol (sec. al XVI-lea). Împreună cu **FLORENTINUL**, acest diamant ar fi aparținut lui Carol Temerarul al Burgundiei care se spune că nu se despăr-țea de ele. Ambele pietre își au romanul lor de aventuri,

nu lipsit de episoade sînge-roase și triste. Florentinul este un superb diamant galben de 139,5 carate. El a trecut de la proprietarul său inițial — care l-ar fi pierdut într-o bătălie — prin mai multe mîini, printre posesorii săi numă-rîndu-se ducele Ludovic Maurul și Milanului, protectorul lui Leonardo da Vinci, și papa Iuliu al II-lea. Acesta din urmă ar fi plătit 20.000 de ducăți pentru prelucrarea lui. Diamantul intră apoi în proprietatea celebrei familii de Medicis din Florența (de la care își va trage și numele) iar după anul 1743, cînd se stinge familia de Medicis, devine proprietatea reginei Maria Tereza. În prezent se găsește la Viena, făcînd parte din tezaurul vechii coroane.

Peregrinările diamantului Saneý, de 53 carate, sint, de asemenea, numeroase. Acestă gemă a aparținut succesiv unor mari monarhi ai lumii: Elisabeta I, Iacob al II-lea Stuart, Ludovic al XIV-lea și își pierde urma în sec. al XVIII-lea, deși unii afirmă că ar fi ajuns, ulterior, la prințul rus Demidov și apoi la un bogătaş englez. Se spune că datorită acestui diamant ar fi fost recunoscut cadavru-l lui Carol Temerarul, mort în bătălia de la Nancy și sfîșiat de lupi.

Adus în India și oferit, de către Tavernier regelui Lu-

dovic al XIV-lea, diamantul albastru, **HOPPE**, a fost redus prin prelucrare de la 112,5 carate, la numai 44,5 carate. Acest diamant este vestit prin frumusețe și prin luminis-cența pe care o are. De numele lui sint legate multe nenorociri și morți tragice, datorită cărora s-a creat în jurul său o atmosferă sumbră, de blestem. Printre nefericiții săi proprietari se numără Ludovic al XVI-lea, regina Maria Antoaneta și sultanul Abdul Hamid. A fost numit astfel după numele banche-rului american Hoppe, care l-a deținut la un moment at. În prezent se găsește la Washington.

STEAUA POLARĂ și alte „superstaruri” indiene

Desigur, înșiruirea diaman-telor celebre, de străveche o-rigine indiană, ar putea con-tinua, dar ne vom rezuma să mai menționăm cite ceva, doar despre diamantul **NI-ZAM**, de 340 carate, aflat în India, despre **STEAUA PO-LARĂ**, avînd 40 carate, cum-părat de țarul Pavel I cu 100.000 de ruble, despre dia-mantul de culoare verde **DRESDEN**, o adevărată mi-pune a naturii, de numai 40 carate, aflat în Galeria verde

din orașul cu același nume. De asemenea, mai amintim aici nenumăratele briliante cusute pe o pălărie a mareaș-lului rus Potemkin, despre care se povestește că era atît de grea, încît stăpînul său nu o putea purta pe cap. Mai amintim costumul lucrat în diamante, pe care țarina Eca-terina a II-a i l-a oferit favo-ritului său, contele Orlov.

Nestemate braziliene STEAUA SUDULUI

Din statul brazilian Minas Gerais provine diamantul **VARGAS**, o gemă alungită, de o admirabilă limpezime, avînd extremitățile gălbui, care, supusă radiațiilor ultra-violete, capătă o impresio-nantă... fluorescență violetă! Avînd inițial 726 carate, ea a fost împărțită, prin prelucra-re, în 29 de bucăți, cea mai mare avînd circa 49 carate. Tot din Brazilia mai provin alte diamante celebre, printre care: **GOIAS**, care cîntărește 600 carate, **PRESIDENTE DU-TRA**, de 409 carate, **STEAUA SUDULUI**, de 362 carate, re-dusă după prelucrare la 219 carate, **TIROS**, de 354 carate, iar din Venezuela, **LIBERTA-DOR**, cîntărind 153 carate.

(va urma)

GABRIEL MILAN SAVA

Din München, pentru revista „Flacăra”, dl Mihai Rusu,

redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

Tara Galilor s-a relansat în cursa pentru Lumea Nouă

O victorie neașteptată pentru amatori de fotbal din România și din Cehoslovacia urcă echipa Țării Galilor pe locul al treilea în clasamentul grupei a 4-a. Și dacă pentru formația britanică nu se pune problema primului loc, fără discuție că o dispută cu România pentru ocuparea poziției secundă a devenit o chestiune la ordinea zilei. A învinge cu scorul de 2-0 pe „diavolii roșii”, care în cele 6 partide anterioare nu cunoscuseră înfrângerea, mi se pare a fi o performanță a următorilor belgieni și cu atât mai mult această echipă va stabili ordinea finală a plecării în Statele Unite. Situația „tricolorilor” se complica prin faptul că ei au de jucat cu Cehoslovacia, Țara Galilor și Insulele Feroe în deplasare, urmînd ca „finala finală” să se joace la București, cu Belgia. În fond sînt patru finale...

Menționăm că partida România — Cipru de la 14 aprilie va fi transată în favoarea noastră, cel puțin teoretic, pentru că internaționalii români, titularii reprezentativei, sînt angrenați în diverse campionate naționale. Unele formații, cum ar fi Eindhoven (cu Gică Popescu), sau Bayer Leverkusen (cu Ionuț Lupescu), luptă pentru supremația internă și pentru ocuparea unui loc ce va asigura o prezență europeană sau, în altă situație, și mă gîndesc la Hagi, Sabău, Răduțoiu și Mateuț (de la Brescia), sau Dan Petrescu (de la Foggia) care urmează să se mobilizeze la maximum pentru a evita retrogradarea. Sigur, nu-l voi uita

pe Marius Lăcătuș, cu Real Oviedo. O situație paradoxală, pe care nu ne-am imaginat-o acum cîteva luni, o situație în care acești fotbaliști trebuie să joace pe două planuri cu maximum de randament. Se pune în mod logic întrebarea care sînt prioritățile lor și, la fel de logic, răspunsul nu poate fi decît acela în legătură cu cluburile respective, ai căror angajați sînt. Urmează ca F.R.F. și în mod special selecționerul Cornel Dinu să arate mult tact pedagogic, înțelegere și profesionalism pentru a omogeniza, pentru a lega aceeași echipă națională a României care mai are un drum încă foarte lung pînă în Statele Unite.

Primul examen al anului, cu Cipru, are cîteva semne de întrebare. Primul se referă la convocarea selecționabililor. În urma unei discuții pe care am avut-o cu Mircea Lucescu, am aflat că cei patru „tricolori” de la Brescia vor sosi la București după meciul de sîmbătă, 10 aprilie, cu Fiorentina, deci vor fi practic cu trei zile înainte și mai mult ca sigur că la fel se va întîmpla și cu ceilalți internaționali din campionatele occidentale, etapa fiind devansată din cauza sărbătorilor de Paști (la catolici). Aceasta înseamnă că lui Cornel Dinu îi rămîn 3 zile pentru acomodare, pregătire ș.a.m.d. Situația Bresciei o cunoaștem și devine din ce în ce mai dificilă. Coordonatorul de joc Gică Hagi, care îndeplinește același rol și la națională, se află din nou în prim plan, dar de data aceasta într-un cadru mai puțin plăcut și mai mult în focul cri-

ticilor. În funcție de cum va juca Gică Hagi, totuși inegal în campionatul italian, se crede că va evolua și echipa națională a României. O altă întrebare: este el capabil de rezerve — fizice și psihice — pentru a face față unui sezon care pentru el, cit și pentru ceilalți internaționali din occident, se va încheia la mijlocul lunii decembrie a.c.? Mircea Lucescu își spunea că încearcă orice fel de „tratat” psihic pentru a descoperi mai întîi punctele nevralgice la capitolul moral ale lui Hagi. Fără discuție că este un jucător sensibil, în ciuda faptului că mi-a declarat acum două săptămîni la Brescia că el nu cunoaște cuvîntul **frică**. S-ar putea să nu-l cunoască, dar în mod evident reacțiile sînt ca atare. Există însă o șansă în plus — și mă gîndesc la Ionuț Lupescu — care este cîntat ca unul din cei mai buni mijlocași din Bundesliga, la fel cum Gică Popescu — devenit și el o vedetă în campionatul olandez — poate impulsiona „11-le tricolor”, în care revine Miodrag Belodedici, liberoul din Valencia avînd un retur de campionat din ce în ce mai bun.

Acestea sînt coordonatele de început ale sezonului internațional 1993 și sîntem curioși cum va evolua echipa Cehoslovaciei pînă în final, după cum sîntem curioși dacă belgienii vor continua pe aceeași linie pe care au început. Semne de întrebare la care nu vom putea răspunde decît la sfîrșitul lunii noiembrie.

A consemnat
POMPILIU L. DUMITRESCU ■

De sub podul Grant

● Iată că „bășica” nu e „prea umflată” prin declarații sfărtoare și hau-hau fără teme!, cum crede un condeier de la „Sportul roșu” (pardon, românesc). Pentru un gol și un punct în minus, rapidiștii au jernat pe locul 5, au fost și pe 4 după etapa a 20-a, dar acum parcă le stă mai bine pe treapta a treia în clasament. Știm, un loc „în față” e mult mai greu de menținut, dar sîntem convinși că băieții noștri vor face totul pentru ca visul de-a juca în Cupa UEFA să devină o realitate. ● Iar dacă se spune că valoarea unei echipe se recunoaște și după numele trecute pe lista rezervelor, trebuie să menționăm că Ungureanu, Cîrstea și Mihai Stoica s-au aflat pe „banca suspinelor” la meciul cu C.S.M. Reșița. De asemenea, puterea u-

nui club este ilustrată de transferurile de marcă efectuate, venirea în „Giulești” a lui Iovan, Guzun și Stoica fiind cea mai elocventă dovadă. ● Confruntarea cu „lanterna” nu a fost o simplă formalitate, echipa din Valea Domanului vînzîndu-și scump pielea. Din păcate, „dubla” lui Rodin Voinea din minutele 15 și 24 (care putea realiza un hat-trick dacă în min. 8 nu i s-ar fi opus „transversala”) nu a fost urmată de alte goluri, iar în min. 83 arbitrul constăntean M. Lică a închis ochii la un hent în careul oaspetilor. ● Victorie meritată a „alb-vîșiniilor”, în fața a circa 12.000 de spectatori care i-au încurajat permanent. ● Un fapt deosebit: în timp ce petardele au pătruns în săli (de exemplu, la „Dinamo”), în „potcoava” noastră nu s-a înregistrat absolut nici o manifestare pirotehnică!

FANE RAPIDISTU ■

Fotbal, de miercuri pînă miercuri

● Etapa de duminică a Diviziei Naționale nu a consemnat în contul oaspetilor decît două remize albe (Universitatea Craiova — Dacia Unirea și F.C. Inter — „Poli” Timișoara) precum și o victorie. ● Frații Pană au despicat buturuga numită Gloria și Dinamo a revenit cu un succes previzibil de la Bistrița (2-1). ● După alt meci a-nost (ca și cel din „optimile” Cupei României), Steaua se impune pentru a doua oară (în rîstimpul a patru zile) în fața Progresului (2-0). ● Același scor în partida Rapid — C.S.M. Reșița. ● Aflat în fața dilemei hamletiene, Petrolul a avut un început fulminant de partidă (3-0 du-

pă primele 18 minute de joc), studenții clujeni fiind la un pas de K.O. Reducînd motoarele, gazdele primesc două goluri prin același Predatu, revelația sezonului de primăvară. ● Victorii la limită (1-0) în întîlnirile F.C. Brașov — Electroputere și Oțelul — F.C. Selenia. ● Nu știm dacă antrenorul „Mielu” Voica va fi sacrificat de Paști, oricum F.C. Farul întrece Sportul Studentesc cu 3-1. ● În clasament: 1. Steaua (39 p.), 2. Dinamo (38 p.), 3. Rapid (27 p.), 4. Univ. Craiova (26 p.), 5. Gloria (25 p.)... 14. „Poli” (18 p.), 15. Petrolul (15 p.), 16. Progresul (15 p.), 17. F.C. Selenia (13 p.), 18. C.S.M. Reșița (9 p.) ● Din

etapa viitoare (miercuri, 7 aprilie reținem: „U” Cluj — Univ. Craiova, Sportul Studentesc — Gloria, F.C. Selenia — Petrolul, iar joi, 8 aprilie (televizată) Electroputere — Rapid, Astăzi, la Plopieni, în „barajul” pentru calificarea la turneul final al C.E. juniorii U.E.F.A. '93 (antrenori Gh. Staicu și L. Sătmăreanu) vor susține prima manșă cu selecționata similară a Islandei. ● În grupele preliminare C.M.: Elveția — Portugalia 1-1 (1), Turcia — Anglia 0-2 (2), Danemarca — Spania 1-0 și Irlanda — Irlanda de Nord 3-0 (3), Ungaria — Grecia 0-1 (5). (P. L. Dumitrescu)

Milionarii încurajează bătaia

● Nu putem să nu consemnăm și noi cîteva ecouri de la „Centura de Aur” cu numărul 22, desfășurată recent la București. ● Au participat, fapt notabil după cîteva ani mai secetoși din acest punct de vedere, pugiliști din 13 țări, inclusiv România, care și-a pus la treabă și membrii lotului național. ● Dar și mulți sportivi care nu și-au justificat prezența la o competiție de asemenea anvergură. ● Pentru că, după cum se știe, din acest an „Centura” bucureșteană a primit de la Asociația Internațională a Boxului Amator (AIBA) cel mai înalt calificativ, devenind turneu de categoria A. În întreaga lume, doar alte 5 competiții de acest gen au o asemenea cotă. ● Lucru îmbucurător în perspectiva calificărilor pentru Jocurile Olimpice de la Atlanta, știut fiind că, odată cu Barcelona '92, o serie de turnee s-au constituit în întreceri de calificare pentru Jocuri. ● Într-o companie destul de bună (cubanezi — care nu mai au nevoie de prezentare, bulgari — cum îi știți, dar și vreo doi tunisieni de soi, ca să nu mai vorbim de cei din Ucraina și Belarus), ai noștri băieți au cucerit jumătate din totalul trofeelor, adică 6, prin Valentin Barbu, Adrian Mărcuț, Marcelică Tudor, Vasile Nistor, Leonard Doroftei și Francisc Vastag. ● S-a detașat, prin formă sportivă, Vasile

Nistor, dar ne-a impresionat plăcut și revenirea lui Marcelică Tudor, pus, se pare, pe fapte mari. ● Una dintre explicații constă în sprijinul financiar masiv pe care îl acordă acum boxului constăntean firma „Freedom Star” (patron, Ion Șerban), pentru victoria în turneu Marcelică primind, una peste alta, 550.000 lei, iar antrenorul său, Ilie Dascălu, tot cam pe-aici, fiind răsplătit și pentru că a reușit să califice 4 tomitani pentru ringul bucureștean. ● În fapt, boxul este din cîte ne-am dat seama sportul cel mai îndrăgit de oamenii de afaceri, nu mai puțin de 22 de firme dîndu-și mina pentru a permite organizarea decentă a competiției. ● Acum problema care se pune este selecția pentru Campionatele mondiale din mai, de la Tampere (Finlanda). ● Părerea noastră este, că, în ciuda dificultăților financiare, toți cei șase cîștigători ai turneului — fie de la lot, fie pregătiți pînă acum la cluburi — să fie trimiși la „mondiale”, ei cîștigîndu-și acest drept. Mai ales că, este cazul lui Tudor, cheltuielile sînt suportate de sponsor. ● Pe scurt, un om în plus, o șansă-n plus. ● Și ar mai fi vorba și de fair-play. ● Sperăm că Federația română de box este pe recepție.

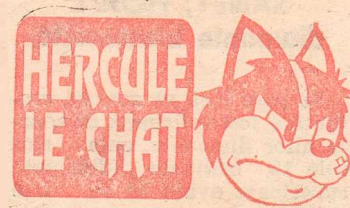
LUCIAN OPREA ■

Paralele inegale

● „STRANIERI” IN VERVĂ. Jucătorii străini din calcio au fost, în cea de-a 25-a etapă a campionatului, în mare vervă, înscriind 11 din cele 19 goluri ale etapei. Dintre ei doar unul singur a reușit o „dublă”, și anume uruguayeanul de la Internazionale Milano, Ruben Sosa, ceilalți înscriind cîte un gol pentru echipa lor. Dar să-i amintim și pe ei: Claudio Caniggia — argentinian, pentru A.S. Roma, Sinisa Mihailović — iugoslav (tot pentru A.S. Roma), Julio Cesar — brazilian (pentru Juventus), germanii Thomas Doll și Karl Heinz Riedle (pentru Lazio), Ruud Gullit — olandez (pentru A.C. Milan), Tomas Brodin — suedez și Faustino Asprilla — columbian (pentru Parma), Gabriel Batistuta — argentinian (pentru Fiorentina). ● **CAPUCINII CONTRA CÎNTĂREȚILOR.** În prima întîlnire oficială, ce a susținut-o pe stadionul Reggio Emilia, în fața a 15.000 de spectatori, echipa de fotbal a călugărilor capucini a învins cu scorul de 4-3 formația alcătuită din cîntăreți italieni. Călugării, care au afișat o

condiție fizică ireproșabilă, au demonstrat, între altele, o tehnică individuală surprinzătoare. Suma cîștigată în urma acestui meci, 250 milioane de lire, va fi folosită pentru opere de binefacere. ● **EXCLUDERE.** Ca urmare a incidentelor provocate de suporterii greci în finala Cupei Europei la baschet masculin, echipa Aris Salonice a fost exclusă din competițiile europene de Federația Internațională de Baschet (FIBA) pe o perioadă de doi ani. Pe lîngă această excludere, Aris Salonice va trebui să repare tot ce au stricat suporterii ei la Torino și să plătească amenda de 50.000 de mărci la care a fost condamnată. În plus, FIBA a adresat o scrisoare Federației de Baschet din Grecia pentru a-i reaminti „responsabilitățile care îi revin privind securitatea din timpul finalei în patru”, ce va avea loc la Atena în perioada 13-15 aprilie. Menționăm că pentru această finală în patru s-au calificat PAOK Salonice, Real Madrid (Spania), Treviso (Italia) și Limoges (Franța).

TEODORA OPREA ■

Lume rea

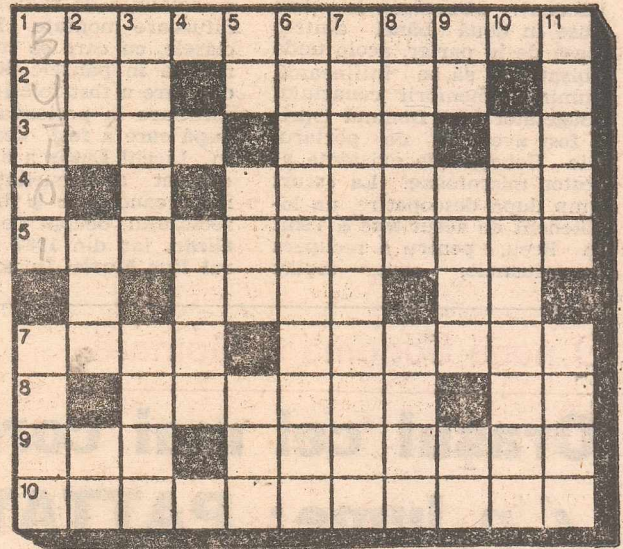
Rea mai e și lumea asta! Cîți condeieri n-au criticat turneul „național” pe cele meleaguri, de erau bleții fotbaliști să cadă de pe glob! Ba unii au spus că oboseala turneului ar marca nefavorabil evoluția unora dintre componenții lotului, trambalat pe coclaurii Lumii Noi.

De unde pînă unde? Lasă că Dinamo, care a dat jumătate din efectiv, a fost eliminată minteasă din „Cupa României” și că se chinuie ca vai de mamă prin campionat, fiind în primele două etape învingătoare doar cu puțină baftă. Ce dacă Ilie Dumitrescu — singurul stelist — nu dă randamentul din toamnă? Ce legătură au astea cu turneul? Zău, domnilor, nu mai fiți circotași, lăsați-i pe alții mai deștepți să vă dicteze cum devine chestia, nu vă mai luați după aparențe, ce Dumnezeu! Vi s-a spus odată clar: „Turneul a fost util!”. Gata, s-a terminat, așa rămî-ne! Și, în general, lumea s-a saturat de mai multe opinii, chiar confirmate ulterior...

Antologie REBUS

1981

Cadente sonore

ORIZONTAL: 1) Făcînd apel la judecată, neînțelegeri aplanează (pl.). 2) O repetată angajare în intrigi ce se țes dramatic — Pe canavaua corticală e-o complicată broderie. 3) O stare de depresiune cu imposibile accese — Intransigent ce la apel n-admite nici o lipsă — Imprimă palatinei bolți innegurate tente (reg.). 4) Un om de casă, așezat, ce strînge bani pentru mașină. 5) Produse de galanterie cu eticheta afișată. 6) Lichid inoculat în replici de-o mușătoare ironie — Particulă de avangardă tip microamplificator. 7) Străjer cu pletele în vînt la margine de ape — Permanent stabilită în lumea celor care nu cuvîntă. 8) Frînturi de vorbe ce-ntr-un suflet la despărțire sînt rostite (sg.) — Intr-o succintă evocare e timpul amintirilor. 9) Stereotip apel la care răspunsul e afirmativ — Inzestrare oficială pentru concertul uzinal. 10) Mirific roi de licurici pe bolta nopților senine. **VERTICAL:** 1) Ascunde-n pînteceose trupuri străvechiul adevăr latin — Sustîinator al celor care aspiră către înălțimi. 2) Sector audia expus la

elongații punitive — Irezistibila ispită a paradisului pierdut — Colț rebusist ce figurează pe lîngă cercul literar! 3) Adesea curmă nefiresc pașnicele zboruri (sg.) — Dublura unui prim solist pe muzicale scene. 4) Ochi diabolici îmbîind la somnul coștiinței. 5) Propice mediu natural al decăderilor morale — Reflex cu cerbicie repetat, scăpînd raționalei filiere — Materie primă prelucrată la „Arta populară”. 6) În jocul hazardat al soartei e o înfrîngere la scor. 7) Își etalează fața poleită cu falsa mască a eternității. 8) Subliniere personală reliefind străine texte — Un mic cornet immaculat țîșnind prin frunze să săgeata. 9) Ea s-a întors pe-a aerului cale! — Superlativul absolut al interdicției totale — Pegas din Pontul Euxin, în manieră rebusistă. 10) Asemeni unui punct mobil alunecînd pe-o rază (pl.). 11) Pe-albastrele întinderi ne oferă speranța unor pinze viitoare — Motor vizînd progresul, recordat la marile descoperiri umane.

VICTOR ȚIRDEA ■

pe trunchiul unui arbore, pe care cresc frunzele acestuia (sg.). 7) Arbori cu ramuri lungi, flexibile și cu frunze lanceolate — Coadă de canar! 8) Primele uscături! — Plin de dade! — Usturoi (reg.) — Ieșirea din stup! 9) Rămășiță — Pană pentru despicat buștenii — Imbrăcate în frunze de viță. 10) Arbore cu scoarța albă, cu ramuri flexibile și cu frunze verzi-cenușii. **VERTICAL:** 1) Totalitatea frunzelor unui copac (pl.). 2) Denumire generică pentru arborii cu frunze persistente și cu formă aciculară. 3) Prieten — Copăcel gol! — Salcîm găunos! 4) Primele sunete...

din frunzișuri! — Miros — Riduri. 5) Curelușă de meșină — Cu gust ca de lămîie. 6) A povești — Ramurile de jos! — Înfrunzit, în sfîrșit! 7) Arbori rășinoși cu frunze lungi, aciculare și lucioase — Frunze de brad. 8) Arbori cu fructe comestibile și cu frunze simple, alungite. 9) Ramurile și frunzele unui copac — Viorica Codreanu. 10) 2, 3 gutui! — Poet român contemporan (Bazil), semnat al poeziei „Virf de brad”. 11) Ramură de brad — Arbore rășinos cu scoarța roșcată și cu frunze lungi, aciculare. **DICTIONAR:** NAR. IRA. **MIHAI ZGUBEA ■**

Dezlegările careurilor din nr. 12

Licente: STALAGMITE; TEORIE; CAP; IMI; NAVALI; NE; O; MURAT; GRIPE; LINA; I; TRUP; TF; STA; ELOGIU; TAVA; UIE; R; OTA; RAC; NOI; PERON; SES.

Pastel de primăvară: PRIMAVERITA; OASPETI; NAP; ESA; R; COCOR; MANA; TINERI; ROMAN; AP; L; VISE; AA; UV; AT; NA; RATIE; LEAT; RAM; ON; S; LITE; OALE; UNU; ISER; ES; RANETTI; ETC; INIMA; LENAUI.

un turn de o sută de metri și nu păștește nimic. Ce înseamnă asta?

— Păi, părinte, asta-i deja rutină...

— Ce-ai să te faci cînd vei fi mare?, își întreabă tatăl fiul.

— Oculist, tată!

— Gîndește-te bine. Te sfătuiesc să te faci dentist. Omul n-are decît doi ochi, pe cînd dinți...

— Un bătrîn vîntor, pasionat colecționar de trofee cinematografice, îi prezintă oaspetelui vasta sa colecție. La un moment dat, oaspetele rămîne blocat de spaimă:

— Domnule, dar trofeul acesta este capul unei femei. Și care zîmbește!

— La care vîntorul exclamă cu satisfacție:

— Drace, nu-i decît soacra mea, Dumnezeu s-o ierte, care pînă în ultima clipă a crezut că o fotografiez...

— Chiar de la început, înainte de căsătorie, soțul meu mi-a pus în vedere că în casă el va fi stăpînul.

— Atunci de ce te-ai măritat cu el?

— Tocmai ca să-i dovedesc că se înșală!

— Fiica se întoarce acasă tîrziu, după miezul nopții.

— Cînd eram de vîrstă ta..., începutu s-o certe mama.

— Eu aveam deja șase luni, o opri fata.

— Iacob se plînge prietenului său Isaac, de comportamentul lui Șmil.

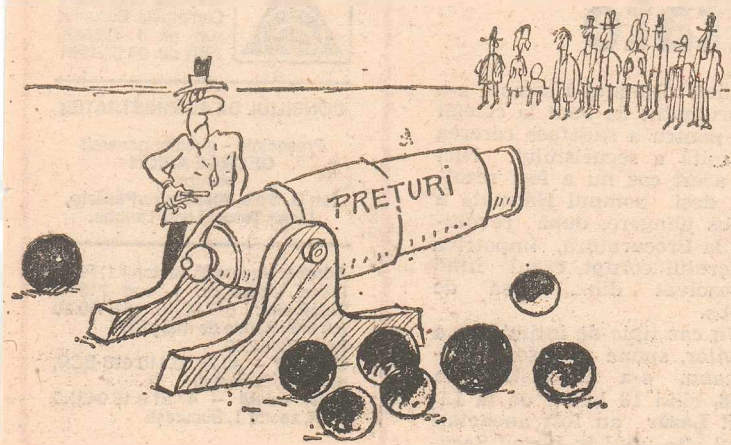
— I-am împrumutat acestui porc 5000 de dolari. Sînt cîteva luni de atunci și refuză să mi-i restituie. Din păcate nu am nici-o dovadă scrisă că-mi datorează această sumă.

— În cazul acesta, îi răspunde prietenul, scrie-i o scrisoare de amenințare prin care-i ceri 15000 de dolari.

— Dar de ce să-i cer 15000, cînd îmi datorează doar 5000?!

— Foarte simplu. Sub șocul emoției, o să-ți scrie că nu-ți datorează decît 5000 și în acest fel, vei avea o dovadă scrisă.

Culese și prelucrate de GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

— Un om îmbrăcat într-un halat alb, intră în salonul unui spital și întreabă pe unul din pacienți:

— Ce înălțime aveți?

— 165, domnule doctor.

— Greșeală, răspunde acesta, eu nu sînt doctorul, ci timplarul de la pompe funebre!

— Așa de tînăr și ai început să furi?, îl dojenește judecător pe un hoț.

— Am urmat sfatul tatălui meu, răspunde acesta. El îmi spunea mereu: un meșteșug, cu cît îl începi mai devreme, cu atît îi vei cunoaște mai bine!

— Faci cum vrei, dar eu nu-ți voi mai da nimic, îi spune tatăl fiului său. După această căsătorie, pentru mine ești mort.

— Atunci, dă-mi măcar bani pentru înmormîntare...

— Dacă am furat, domnule judecător, am avut un motiv, bătea mizeria la ușa mea — se scuză un hoț.

— Da? se răstește judecătorul la el. Nu trebuia să-l deschizi!

— Într-o localitate din Texas, un puști sosește gîfîind la șerif:

— Veniți repede, domnule șerif, tatăl meu este caftit urît de tot în localul de la marginea orașului.

Cei doi trag o fugă puternică și ajung la local cînd bătaia era în toi.

— Spune-mi, te rog, care este tatăl tău, întreabă șeriful.

— Nu știu, răspunde puștiul, tocmai pentru asta se bat!

— Ce-ți dorești de ziua ta?, își întreabă soțul soția.

— Un pistol cu surdîină, răspunde ea.

— Bine, iar de unde să-ți lau eu așa ceva?!

— Nu știu, dar eu vreau un pistol cu surdîină.

— Auzi, se răstește soțul, termină cu prostiile! Cine comandă în casa asta?

— Tu. Dar dacă eu aș avea pistolul cu surdîină...

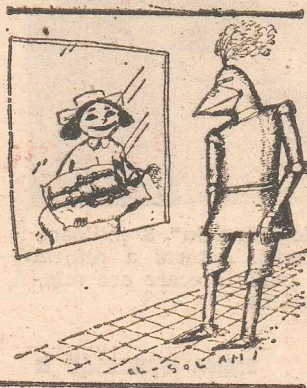
— Un comerciant francez se prezintă la primărie pentru a declara nașterea unui fiu.

— Numele tatălui?, întreabă funcționarul primăriei.

— Duran & Compania!, răspunde mindru comerciantul.

— În China, atunci cînd o femeie merge în urma soțului înseamnă că-l respectă, iar în America, atunci cînd o femeie merge în urma soțului, înseamnă că-l urmărește.

— Ora de religie la o școală. Preotul vrea să explice elevilor noțiunea de minune cerească. Așa că dă primul exemplu:

— Un dulgher pică de pe un turn înalt de douăzeci de metri și totuși nu păștește nimic. Ce înseamnă asta?

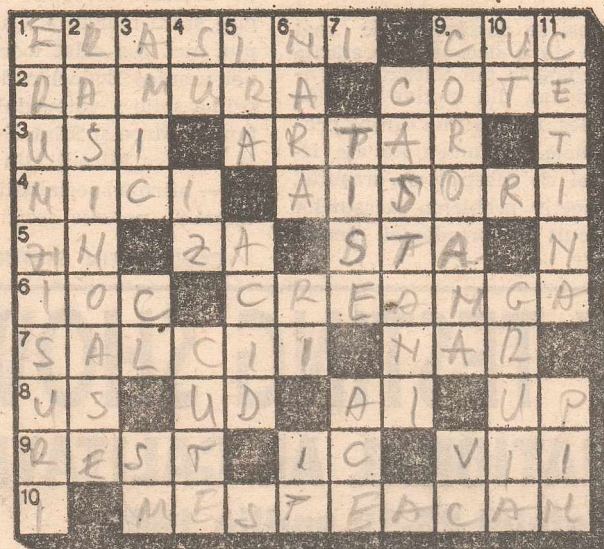
— Un accident, părinte!, răspunde un elev.

— Bine, dar să presupunem acum că dulgherul pică de pe un turn de treizeci de metri, și din nou nu păștește nimic. Ce înseamnă asta?

— Aceasta înseamnă baftă.

— Imaginați-vă, atunci, că tot același dulgher pică de pe

A înfrunzit pădurea

ORIZONTAL: 1) Arbori cu coroana rară și frunze compuse — Solistul... dintre frunze. 2) Suport pentru frunze — Înălțimi. 3) Treceți prin zid — Arbore cu lemnul alb și tare și cu frunze compuse. 4)

Adverb care exprimă o negație — Plantă erbacee care înflorește primăvara prin păduri și care are frunzele plane (pl.). 5) Zambilica Nicolau — Rest de frunză! — A se opri. 6) Nimic — Ramificații

Liceul Lazăr ascultat de Securitate

Am fost sfătuit să nu scriu acest articol. Multe persoane au intrat în panică, auzind despre ce vreau să scriu. Este vorba despre **Liceul Lazăr**, din București, care a fost ascultat de Securitate în perioada 1986-1987. Domnul Tudor Oprea, profesor la acest liceu, a descoperit în 1987 două microfoane, pe care, după cum spune domnia-sa, le-a avut în buzunar. Microfoanele erau puse în două bănci dintr-o clasă de la parter, acolo unde obișnuiau să se întâlnească, duminică, membrii ceneclului „Săgetătorul”. Domnul Oprea a fost avertizat de portarul Ilie Boboșilă de existența acestor microfoane. La scurt timp după descoperire, un locotenent de securitate a venit în liceu, pentru a recupera microfoanele, care costau

17 000 lei, punându-i în vedere domnului Oprea să nu sufle o vorbă nimănui despre această întâmplare. Domnul Ilie Boboșilă era suspectat de legături cu Securitatea, dar fiind în relații foarte bune cu domnul Oprea, l-a avertizat asupra pericolului.

Doamna Păltineanu, fosta directoare a Liceului Lazăr, pînă în 1989, vorbește despre o instalație de radiofonică, cu difuzoare montate în toate clasele, cu care se transmitea muzică în pauzele dintre ore, dar care a fost folosită pentru ascultare în perioada '86-'87, după care a fost dezafectată. În Liceul Lazăr a existat un cabinet al Securității, aflat între cancelarie și biroul directorului, ocupat de **maiorul Gîrdu**, iar din 1987 de **maiorul Rus Maria**. În acest cabi-

net erau anchetați și intimidați elevii cu un comportament nonconformist. Au existat și cazuri de elevi bătuți, pentru că portretul lui Ceaușescu a fost distrus într-o clasă, iar în altă clasă a fost mizgălit cu zvastică, în toalete pereții fiind zgîriați cu texte împotriva regimului.

În 1987, Securitatea începe urmărirea profesorului Harmată Mihai, acuzat de propagandă împotriva regimului la cursuri, pentru că în ianuarie 1989 să i se comunice, la secretariatul liceului, că este convocat la miliția Capitalei. Ancheta a durat pînă în luna iulie, cînd domnul Harmată a scăpat, plătind ofițerului de securitate care l-a anchetat suma de 13 500 lei, în două rate, o dată la miliție și a doua oară la domiciliul profe-

surului. Domnul Harmată s-a imprumutat de bani la colegii săi, pentru a satisface cererea de mită a securistului. Nici azi acest caz nu a fost rezolvat, deși domnul Harmată a depus plîngere, după revoluție, la Procuratură, împotriva ofițerului corupt, cazul fiind nerezolvat din... lipsă de probe.

Un caz tipic de intimidare a elevilor, spune profesorul Gălbășeanu, s-a înregistrat în 1986, cînd 13 băieți de la Liceul Lazăr au fost anchetați unul cîte unul în biroul Securității, pentru că au ascultat muzică în timpul nopții în tabăra de la Tirgu Jiu.

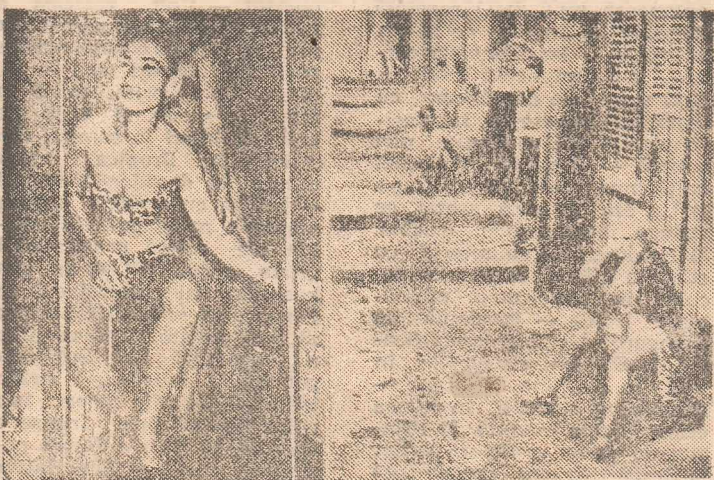
Se pare că Liceul Lazăr nu a fost singurul ascultat de Securitate.

GHEORGHE DAN ■

O nouă Sodomă și Gomoră

Orașul cel mai corupt din lume: PATTAYA

• Droguri, prostituție, asasinat

În partea de sud-vest a Thailande, la marginea mării, într-o zonă paradizică, se află orașul turistic Pattaya, considerat de sirăni dar și de autohtoni ca locul cel mai feroce de pe Terra. În acest veritabil Sybaris modern, corupția și viciul au atins, se pare, cote maxime. Vizitat de milioane de turiști în deceniile trecute, Pattaya riscă să devină un oraș mort, populat doar de gangsteri și vinzători de droguri. Iată ce povestește un călător italian, revenit recent din Pattaya: „A trebuit să-mi întrerup vacanța după numai cîteva zile, deoarece am fost jefuit în plină zi, iar soția mea a fost agresată de cîteva ori în fața hotelului. Nu poți să faci doi pași dacă nu ai la tine un pistol. Localitățile mafioate siciliene sînt oaze de liniște în comparație cu acest oraș asiatic”.

„Situația din Pattaya — recunoaște chiar ministrul thailandez al turismului, dl Dharmmoon Prachvabmoth — compromite nu numai turismul național, ci și imaginea țării noastre în lume”.

Situația s-a deteriorat odată cu consumul excesiv de droguri, dar și cu invadarea orașului de cohorte de prostituate. Odată cu preotesele amorului și negustorii de stupefiant, au dat năvală bandiții, traficanții de arme și killerii profesioniști. Un ucigaș de meserie poate fi angajat cu numai o sută de dolari. Pentru chiar mai puțini bani, haite de bătași îți stau la dispoziție să rupă oasele cui poftesci. Noptile sînt o teroare, iar zilele nesigure chiar în incinta hotelurilor. Pretutindeni domnește legea junglei în fața unei poliții neputincioase.

UN EMIR ÎI OFERĂ LUI BRUCE WILLIS O SLUJBĂ DE... BARMAN!

Ali Hammani, unul din prinții Golfului, a dat, nu demult, o recepție, cu ocazia aniversării fiicei sale, care și-a dorit cu acest prilej, să-l aibă ca musafir și pe Bruce Willis. Cum îndeobște tatăl nu-i refuză nimic micuței sale prințese, de data aceasta s-a găsit într-o situație delicată... La serată erau invitați doar prinți de singe și nu putea fi vorba ca un om de rînd să participe ca oaspete. Soluția pe care a găsit-o emirul a fost de a-i propune lui Bruce Willis să servească la bar, plătindu-i pentru fiecare

oră de „serviciu” 3 milioane de franci. Actorul a refuzat acest „rol”. Fiecare are mîndria sa, nu ? !

ELENA GRECESCU ■

EXCEPȚIONALĂ DESCOPERIRE ARHEOLOGICĂ ÎN SPAȚIUL SUCEVEAN

Deși se desfășoară de mai bine de 4 decenii, cercetările arheologice din Suceava au abandonat, din motive ușor de înțeles, tocmai una dintre problemele fundamentale ale istoriei de început a orașului, respectiv problema lăcașurilor de cult ale ortodoxiei românești.

Aflate în plină desfășurare, cercetările arheologice de la biserica Mirăuților nu întîrzie să-și arate rezultatele. Este vorba de descoperirea în interiorul bisericii actuale a resturilor zidurilor bisericii vechi, construită în ultima parte a sec. al XIV-lea.

Pe lângă faptul că, încă de la început, biserica Mirăuților a fost împodobită cu pictură (s-au descoperit numeroase fragmente de frescă), ea a fost și loc de îngropare a unor personalități importante ale epocii, cavourile scoase la lumină de aceleași cercetări arheologice stînd mărturie. Ca exemplu, aici și-a aflat locul odihnei veșnice Evdochia de Kiev, prima soție a voievodului Ștefan cel Mare și Sfînt. Pe scurt, la biserica Mirăuți din Suceava — afirmă specialiștii — sînt temelile noastre creștine.

CONSTANTIN ȘTEFURIUC ■

QUALITY TESTING SHOW SALONUL NATIONAL AL CALITATII Sala Palatului 26-30 aprilie 1993

- produse electrice si electronice de performanta
- aparatura si echipamente de masura si control; NDT

ASA EXHIBITIONS a branch of ASA Co., Ltd

Informații, înscrieri, rezervări spații: 70224 București

str. Logofăt Luca Stroici 15, tel.: 611 8454, fax: 312 1588

Rezervat cu titlu de 1993 ASA Co., Ltd

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte — director general:
GEORGE ARION

Membri:
Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
EUGEN CHIROVICI

■ **POLITICĂ** (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Ion D. Goia.
■ **SOCIAL, ECONOMIC** (2559) — Marcel Apostolescu (șef secție), Gheorghe Barbu, Adrian Brutaru, Cristian Buzaș, Dorin Gherghinescu, Brândușa Nicolae, Dorian Radu, Dorin Sălăjan.
■ **CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT** (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Evelina Mazilu.
■ **FOTOREPORTERII** (2528) — Elena Ghera, Florin Ioniță.
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) — Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ **CORECTURĂ** (1453) — Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Anela Stănescu.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Basarabia

■ **JURIDIC** (2600): Corneliu Olteanu.
■ **FINANCIAR** (2143): Aida Balica, Gabriela Ionescu, Eugenia Ciurea, Florenta Tudor.
■ **ADMINISTRATIV** (2634): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Cretu.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Stănescu (617.59.69).
■ **PUBLICITATE** (2634): Mihai Sandoiu, Florin Dobrescu, Angela Frandos, Călin Mărcușanu, Octavian Nuță, Aristică Văduva.
■ **DIFUZARE** (617.48.91): Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Dan Morariu, Gabriel Milan Sava.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

ULTIMA ORĂ UN PIC MAI BINE PENTRU TINERETUL LIBER ?

24 pag. — 50 lei